

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

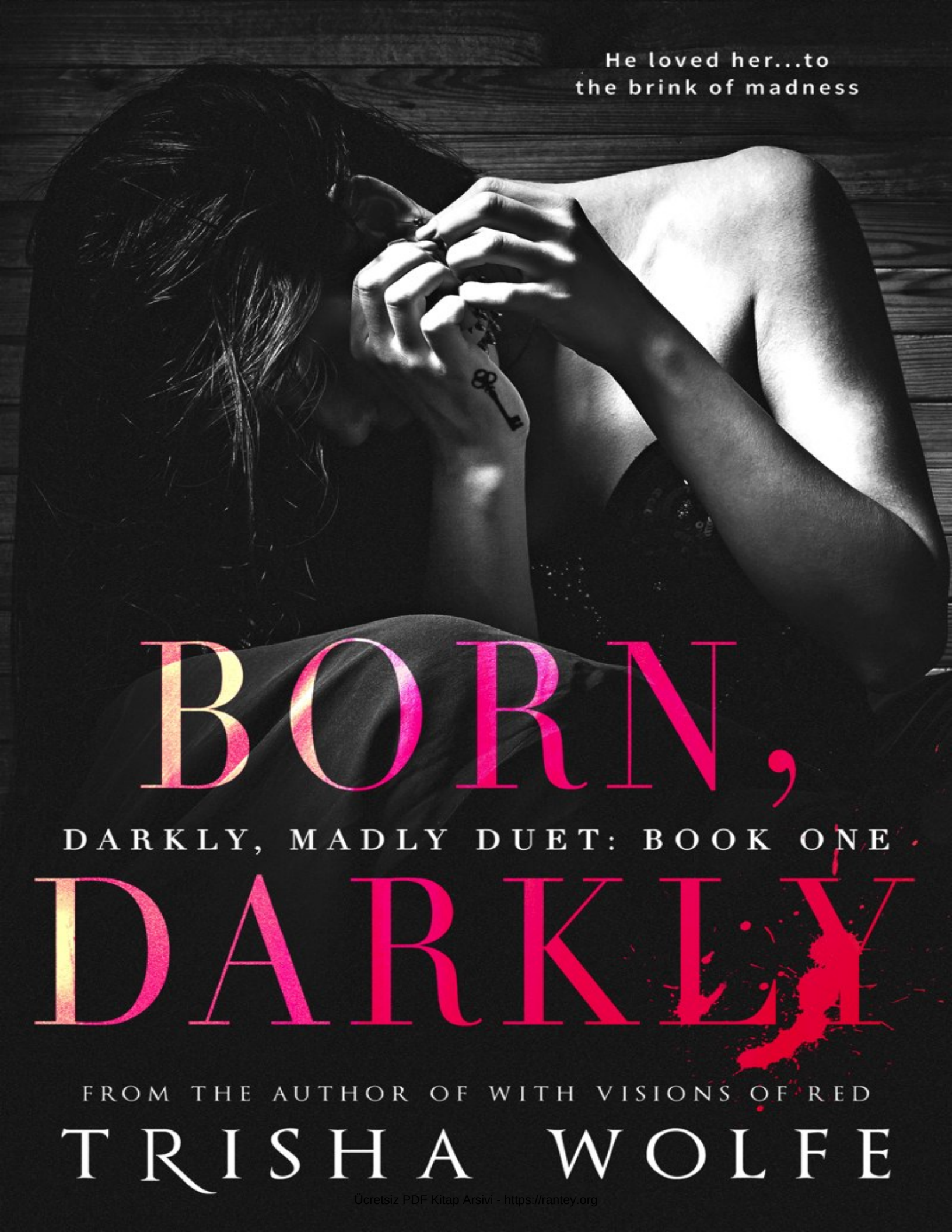
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He loved her...to
the brink of madness

BORN,

DARKLY, MADLY DUET: BOOK ONE

DARKLY

FROM THE AUTHOR OF WITH VISIONS OF RED

TRISHA WOLFE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARANLIKTA DOĞDU

KARANLIK, DELİCE DÜET: BİRİNCİ KİTAP

TRISHA WOLFE

OceanofPDF.com

İçindekiler

Alıntı

Önsöz

1. Hayvan
2. Kan
3. Visseral
4. İçgörü
5. Psikopati
6. Kilitlenme
7. Dolanıklık
8. Yerçekimi
9. Bulmaca
10. Uçuş
11. Nexus
12. Mezar
13. Çıplak Yatın
14. Kalkış
15. Hapishane
16. Yalancı şahitlik
17. Yürütme
18. Özgür Bırak Beni
19. The Dare
20. Kimya
21. Test
22. Mezar
23. Tutkumuzda Ustalaşın
24. Hücre

25. [Sığınma Evi](#)
26. [Ölene Kadar](#)
27. [Karanlık](#)
28. [Tuzak](#)
29. [Kurtuluş](#)
30. [Yanmak](#)
31. [Bundan sonra](#)

[Kırık Bağlar Serisi](#)

[Ayrıca yazan: Trisha](#)

[Wolfe Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Copyright © 2017 by Trisha Wolfe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

“ Kötülük gelmeden önce onu beklemek ne büyük bir
çılgınlıktır.

~Lucius Annaeus Seneca

OceanofPDF.com

PROLOJE

PHYSICIAN, HEALTHYSELF

LONDON

Hands. Onları yeterince dikkate almıyoruz.

Ellerimiz hak ettikleri ilgiyi ve takdiri görmezler. Aksine, onları kötüye kullanırız. Onları istismar etmek için kullanıyoruz. Yağlarımızı seviyoruz, bedenlerimizden, özellikle de kadınlardan nefret ediyoruz. Yıllara lanet okuyarak yüzümüzü yoluyor ve çekiştiriyoruz. Güzelliklerini ve güçlerini - neredeyse her şeyi yapmamızı sağlayan o değerli enstrümanları- bir kez bile kabul etmiyoruz.

Şimdi benimkini fark ettim. Titriyor ve soğuk. Yıllar boyunca parmaklarımı iple sardığım için çirkin oluklar oluşmuş. Başparmağımla terin tamamen uzaklaştıramadığı kiri temizliyorum ve avucumun kenarındaki soluk siyah mürekkebi ortaya çıkarıyorum.

Sesim bir kahkahayla çatlıyor. Gözlerim bulanıklaşana kadar etimdeki dövmeli anahtara bakıyorum. Köşelerinden ter sızıyor, iğne gibi ısırان bir sızı görüşümü berraklaştırıyor.

Sonra sallanan anahtarlara baktım.

Parıldayan gümüş, bronz ve paslanmış metallerden oluşan bir gölgelik, kırmızı tellerle havada tutuluyor; gökyüzünde kandan dokunmuş bir örtü. Tuşlar birbirine vuruyor, karanlık, çınlayan bir melodi çalıyor ve iliklerime kadar ürperiyorum.

O beni tanıyor.

Kibrimle, çirkin ve aşağılık olanı gizledim. Ama o gördü.

Benim mesleğimde, geçmişiniz yanlış bir teşhis kadar zarar verici olabilir.
Utanç, kendimize karşı işlediğimiz çoğu günahın temelidir.

Gölgelikten bir feryat yükseliyor ve bu feryadın gırtlaktan gelen acısını hissedebiliyorum. Hiç bitmeyen bir acının uçurumundan kopup gelen bir çığlık. Elimi havaya kaldırmaya zorluyor.

İlk anahtara uzanırken kayanın üzerinde sallanıyorum, çıplak ayaklarım taşın tırtıklı kenarını kavırıyor.

Affet beni.

OceanofPDF.com

ANIMAL

LONDON

"Dr. Noble, bize suçlunun bunu yaparken ne düşündüğünü söyleyebilir misiniz? *Bu mu?*" Avukat adliye duvarındaki bir projeksiyon ekranını işaret ediyor. Mahkeme salonu için büyütülen görüntü, bir kadının parçalanmış cesedinin kömürleşmiş kalıntılarını gösteriyor.

Parmaklarımı tanık kürsüsünün arkasındaki diz kapağıma bastırıyorum. Tırnaklarım şeffaf çoraplarıma takılıyor ve zihinsel olarak lanetliyorum, ipimin hissini arzuluyorum. Ekranı doğru dönerek ağzımı açıyorum.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Tanık, sanığın ne düşündüğünü bilemez."

Bakışlarım yargıca kayıyor. Davalının avukatına "İtirazınız, Bay Alister," diye soruyor.

Armani takım elbisesi gözleri kadar koyu renk, kravatını gömleğinin üzerinden aşağıya doğru düzeltiyor. "Dr. Noble uzman bir tanıktır, Sayın Yargıç. Alanında *uzman* olduğu için çağrıldı, yani suçlu bireylerin zihinlerini anlama konusunda."

Savcı, mahkemenin duyabileceği kadar yüksek sesle "Rahatsız bireyler" dedi.

"Tokmağımı vurdurmayın bana Bay Hatcher." Yargıç tokmağını uyarı amacıyla kaldırır. "İtiraz reddedildi. Dr. Noble'dan

sanığın ruh hali hakkındaki *profesyonel* görüşünü ifade etmesini istiyorum. Bunca yolu geldiğine göre -" Yargıç Gellar bana anlamlı bir gülümseme bahşediyor, karanlık yüz hatları kaşlarını çatmadığında daha genç görünüyor -" düşüncelerini duymak isterim."

Savcı oturmadan önce boğazını temizliyor. Tekrar ekrana döndüğümde tırnaklarım diz kapağıma batıyor. Ben suç psikolojisi alanında en iyi psikologlardan biriyim, konuşmacı değilim. Kaç kez kürsüye çıkmış olursam olayım, asla kolaylaşmıyor. Üniversitede olduğu gibi şimdi de topluluk önünde konuşmaktan nefret ediyorum.

"Sanık Charles Reker'i muayene ettikten sonra, klasik paranoid şizofreni belirtileri gösterdiğine inanıyorum. Özellikle de belirli bir sanrıdan muzdarip: Capgras sanrısı. Charles Reker, bu sanrının ortasında, karısının bir klon olduğuna inanıyordu-"

"İtiraz ediyorum-"

"Oturun ve çenenizi kapatın Bay Hatcher, yoksa sizi aşağılayacağım."

Avukat şaşırmış görünüyor. "Hangi gerekçeyle?" Hızla geri adım atar, "Sayın Yargıç."

Yargıç Gellar tokmağını tehditkâr bir şekilde çeviriyor. "Söz kesmelerin beni rahatsız ettiği gerekçesiyle. Tanığın ifadesini bitirmesine izin verin."

Avuçlarımı sandalyenin koltuğuna bastırarak sesimi sabitliyorum. "Benim profesyonel görüşüme göre sanık, karısının hükümet tarafından kendisini gözetlemek için bir klonla değiştirildiğine inanıyordu. Klonu yakarak hükümetin kendisini kontrol etme yeteneğini yok edeceğine inanıyordu."

Bay Alister masanın etrafında dolaşır ve elini müvekkilinin omzuna koyar. "Yani profesyonel görüşünüze göre Charles'ın yirmi dört yıllık karısını öldürmeyi amaçladığına inanmıyorsunuz."

"Hayır," diyorum sesimi bir oktav daha yükselterek. "Charles gerçeği hayalinden ayırt edemiyordu. Niyeti karısının bir klonunu yok etmektir. Karısını *değil*. Sanrısız durumunun ortasında kendini tehdit altında hissetti."

"Teşekkür ederim, Dr. Noble. Başka sorum yok."

Zihnimin gerisinde bir batma hissi var ama bu zayıflığı bastırıyorum. Vahşice bir cinayet işlenmişti ama sanık masasında karşımda oturan adam - şimdi benim gözetimimde ilaç tedavisi görüyor- karısını vahşice öldürürken sergilediği vahşeti artık sergileyemiyor. Gözleri pişmanlığı yansıtıyor. Rahatsızlığı suçluluk duygusunun ortaya çıkmasına izin vermiyor; suçluluk taklidi yapamıyor.

Yargıç, "Bu tanığı çapraz sorguya almak ister misiniz, Bay Hatcher?" diye sordu.

"Evet. Teşekkür ederim, Sayın Yargıç." Avukat savcılık masasının arkasından kalkarken ben de sırtımı dikleştirdim.

Bu pozisyon omurgam boyunca her kasımı beyaz bir acıyla sarıyor. Nefes almak için ağzımı açıyorum ve sonra acıyı bedenimden atabileceğim fiziksel bir nesne olarak hayal ederek acıyı dışarı atıyorum.

Hatcher tekerlekli arabanın üzerindeki bilgisayara doğru ilerler ve görüntüyü ayarlar. Margot Reker'in sakatlanışını yakından görüyoruz. Jüri üyeleri fiziksel tepki veriyor, bazıları gözlerini kaçırıyor.

"Dr. Noble," diye başlıyor başını kibirli bir şekilde sallayarak. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Madem uzman görüşünüz bu kadar rağbet görüyor, Charles Reker'in karısını ateşe verdikten sonra kasap bıçağıyla doğradığına neden inandığınızı açıklar mısınız?"

"İtiraz ediyorum," diye araya giriyor savunma. "Burada bir soru var mı, Sayın Yargıç? Tanık, sanığın ruh haliyle ilgili düşüncelerini zaten ifade etti."

Yargıç beklenti içinde Hatcher'a bakar.

"Dr. Noble cinayetle ilgili spekülatif gerekçeler sundu, ancak sakatlama ile ilgili değil, Sayın Yargıç. Benim görüşüme göre-"

"Dikkatli olun, avukat bey," diye uyarıyor yargıç.

"Sanığın hükümet komplosu tehdidini ortadan kaldırmak için karısını öldürdüğü belirtiliyor," diye düzeltiyor. "Ancak benim tek amacım bunun nedenini ortaya çıkarmak,

o zaman, aşırıya kaçma ihtiyacı."

Yargıç Gellar çürütücü ifadesini düşündükten sonra başını sallar. "Dikkatli bir şekilde devam edin, Mr.

Hatcher."

Yine delici gözlerini bana odaklıyor. "Detaylandırmama gerek var mı?"

Sırt ağrısı en güçlü insanı bile dize getirmeye yeter. Ben mi? Bir alevlenmenin ortasındaiken huysuzlaşıyorum. "Takip edebildim, teşekkür ederim. Ekranda gördüğünüz şey, tutku suçu olarak yorumlanabilecek bir aşırılığa benziyor."

"Kesinlikle," diyor avukat. "Bir tutku suçu." Dönüp bunu jüriye ifade eder.

"Ancak," diye devam ediyorum, yılmadan. "Charles Reker'i bir aydan fazla bir süre boyunca analiz ettim *ve nedenini* net bir şekilde çözebildim. Kanıt arıyordu."

Hatcher başını eğiyor. "Kanıt mı?"

"Evet. Bilgilerini hükümete ileten bilgisayar çipini arıyordu. Arayışı sırasında polis tarafından yakalandı."

"Araması mı?" Bir elini kalçasına koyar ve ekrana doğru yürür. Avukat çok fazla mahkeme filmi izlemiş. "Bana bunun -" kurbanın kemiklerinden sarkan kömürleşmiş, yüzülmüş deriyi işaret ediyor "- aynı zamanda sanrısının bir parçası olduğunu mu söylüyorsunuz? Charles Reker'in bir çip için karısını otuzdan fazla kez kesip bıçakladığını mı?"

"Evet."

"Dr. Noble. Üzgünüm ama bana ve muhtemelen mahkeme salonundaki diğer herkese göre bu, öfkeli bir adamın şiddet içeren, yıkıcı bir suçu gibi görünüyor. Aldatan karısına öfkeli bir adam." Jüriye başıyla selam verdi. "Önceden kanıtladığımız gibi."

Savunma "İtiraz ediyorum" diyor. "Avukat ifade veriyor, Sayın Yargıç." "Kabul edildi. Bir soru sorun Bay Hatcher ya da konuyu kapatın."

Öfkelenen avukat tanık kürsüsüne yaklaşır. "Bayan Reker'in ilişkisini değerlendirmenize hiç dahil ettiniz mi? Yirmi yıllık bir eşten gelen böylesine acı verici bir ihanet, zaten akli dengesi yerinde olmayan bir adamı nasıl uçurumun kenarına itebilir?"

Gözlerinin içine bakıyorum. "Ben yaptım."

Başını geriye atıyor, kollarını iki yana açıyor. "Paylaşmak ister misiniz, doktor?" "Karınızdan korkuyor musunuz, Bay Hatcher?"

Benim meydan okuyan sorum onun yüzündeki sırtışı yok etti. "Affedersiniz?"

"Karınız -" altın alyanslı elini göstererek başımı sallıyorum "- yardımcı avukatınızla ilişkinizi öğrendiğinde hayatınızdan endişe ediyor musunuz?" Savcılık masasında oturan sarışına bakıyorum. "Çünkü Bay Reker'i kışkırtan argümanınıza göre, düpedüz dehşete düşmüş olmalısınız."

Mahkeme salonunda toplu bir nefes alma sesi duyulur.

Dudakları kızgınlıkla kıvrılıyor, ancak yüz hatlarının geri kalanını eğitmekte harika bir iş çıkarıyor. "Bu davanın odağını değiştirmeye yönelik bariz bir girişim olması dışında, değerlendirmeniz daha temelsiz olamazdı, Dr. Noble. Bu da psikolojinin bir cinayet davasında pek de inandırıcı olmadığını kanıtlıyor."

"Mahkeme salonuna ilk girdiğinizde," diyorum çenemi kaldırarak. "Avukat yardımcınızı sırtından tutarak masaya doğru yönlendirdiniz." Sözünü kesmeye başladı, ben de parmağımı kaldırdım. "Bu da basit bir eski okul şövalyeliği olarak mazur görülebilir. Rahatsız edici ama mazur görülebilir. Ancak, ilişkinizi tespit etmek için psikolog olmanıza gerek yok; bu mahkeme salonundaki herkes bariz işaretleri fark edebilir. Paralegalinizin alyansının olması gereken yerde bronz bir çizgi var. Duruşma boyunca yüzüğünüzü döndürüyorsunuz. Her çevirişinizde telefonunuzu kontrol ediyorsunuz. Bu gergin bir alışkanlık olabilir ama bilinçaltımız en çok saklamak istediğimiz şeyi ele verir."

Avukat yargıca bakar. "Sayın Yargıç, buna izin veremezsiniz-"

"Kapıyı siz açtınız, Bay Hatcher." Yargıç Gellar omuzlarını özür dilemez bir şekilde silkiyor.

"Ayrıca," diye devam ediyorum. "Beni sorguladığınız süre boyunca avukat yardımcınız ara sıra telefonunuzu kontrol ediyordu." Dönüp bakıyor. "İkinizin de karınızdan bir cevap beklediğinizden şüpheleniyorum. Birlikte uzun bir süre geçirebileceğinize dair olası bir onay."

Hatcher'ın telefonu masanın üzerinde titrediğinde sarışın irkilir.

Yargıç Gellar iç çeker. "Mesajlarınızı kontrol etmek ister misiniz, Bay Hatcher?"

Yargıçla yüzleşmek için dönüyor, kısılmış gözleri beni tarıyor. "Hayır, Sayın Yargıç. Mahkeme salonu tiyatrosunu oynamak umurumda değil." Sonra da bana: "Beni küçük düşürmeye çalışmanızın Charles Reker hakkındaki değerlendirmenizin eksiksiz olduğunu nasıl kanıtladığını anlamıyorum, Dr. Noble."

Sırtımın alt kısmındaki zonklayıcı baskıyı hafifletmek için pozisyonumu değiştiriyorum. Burada oturmaktan resmen yoruldum. "Bir tutku suçu, anlık bir eylemi işaret eder. Charles Reker, dikkatli bir analizden sonra, karısının sadakatsizliğinden bir yıldan uzun süredir haberdar olduğunu kanıtladı. Sizin gibi Bay Hatcher, Bayan Reker de ilişkiyi gizlemeye çalışıyordu. Yani eğer bir ilişkinin cinayet için tek başına yeterli bir sebep olduğunu söylüyorsanız... o zaman hafta sonu planlarınızı gerçekleştirme konusunda çok dikkatli olurum."

Onun yoğun sessizliği üzerine ekliyorum: "Bulgularım ve teşhisim, avukat yardımcınıza gönderdiğim dosyalarda belgelenmiştir." Savcının masasındaki dosya yığınının başıyla işaret ediyorum. "Eğer bu davaya müfredat dışı faaliyetlerinizle ilgilendiğiniz kadar ilgi duysaydınız, raporlarımı okur ve savcılığa bu kadar zayıf bir dava sunmazdınız."

Yüzünde bir öfke parıltısı belirliyor, sonra ölçülü adımlarla masasına doğru ilerliyor. "Benden bu kadar Sayın Yargıç. Başka sorum yok."

Yargıç Gellar başını sallıyor. "Katılıyorum, Bay Hatcher."

İfademden bir saat sonra duruşma sona erdi ve jüri müzakere için tecrit edildi. Yüksek profilli davalar medyadan uzak tutulamaz,

Maalesef. Yargıç Gellar, Charles'ı adil bir şekilde yargılamak için elinden geleni yapıyor. Jürinin Charles'ın işlediği suçun korkunçluğunun ötesindeki hasta bireyi görmesine yardım edebildiğime eminim. Ve Bay Hatcher'ın gelecekte beni kürsüye çağırmayacağından eminim. Ki ben bunu çifte kazanç olarak görüyorum. zafer.

Adliyeden çıkarken baharın keskin kokusu beni karşılıyor. Maine ilkbaharda çok taze, sanki herkese temiz bir sayfa açılmış gibi. Havadaki yasemini içime çekerek duruşmayı sistemimden temizlemesine izin veriyorum. Başka bir alevlenmeyi tetiklememeye dikkat ederek merdivenlerden iniyorum ve koluma bir ağrı saplanıyor.

Akut bir durum ve normal değil. Arkamı döndüğümde, soğuk bir sıvı beni ıslatıyor; şoku nefesimi kesiyor. Evrak çantamı yere bırakıp yüzümü silerek yoğun maddeyi temizliyorum.

Ellerim kırmızıya bulandı.

"Bir katili serbest bıraktınız!" diye bağıyor bir kadın. Yaşlı yüz hatları öfkeyle buruşmuş bir halde bana metal bir kova fırlatıyor. "O şeytan kız kardeşimi öldürdü. Onu diri diri yaktı ve doğradı. Onun kanı senin ellerinde, seni hayvan."

Ağzım açılıyor ve hemen kanın metalik tadıyla doluyor. Öğürüyorum. Siren sesleriyle merdivenlerden aşağı kaçmadan önce neler olduğunu anlamam için bana sadece bir an veriliyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

B L O O D

L O N D O N

P Ig'in kanı. Karakolda bir örneği test etme nezaketini gösteren bir patolog arkadaşına göre, Margo Reker'in kız kardeşi domuz kanında. Sanırım ona göre ben bir polis kadar kötüyüm. Çünkü neden bir domuzun kanını seçtiğine dair aklıma gelen tek ilişki bu.

Ya da bir domuz çiftliği var.

Bu da aklıma iyi bir sonuç getirmiyor, bu yüzden polis teorisi ve bir kasap dükkanına kolay erişim ile devam ediyorum.

Sonunda suç duyurusunda bulunmadım. O ailenin zaten çektiği acıdan daha fazlasını çekmesine gerek yoktu. Ve suç duyurusunda bulunmak için uzun bir süreçten vazgeçerek öğleden sonraki seanslarımı kurtarabildim.

İki saat boyunca düşün aldım, sonra ıslandım ve biraz daha düşün aldım ve hala cildimi kaplayan filmsi bir domuz zarı tabakası varmış gibi hissediyorum. Tasarımcı takım elbisemi kurtarmaya çalışmanın faydası yok; saygınlığımla birlikte çöpe gitti. O takımı da çok severdim.

On yıl sonra bile, marka etiketi için ne kadar para harcadığımı ve sadece onu çöpe attığımı düşünmek, mideme bir kurşun ağırlık gibi ağır geliyor. *Güm.* Bu batma ve hastalık hissi köklerimizden bir kanıtı - kendimize bakış açımız o kadar derinlere işlemiş ki, hiçbir para öz imajımızı değiştiremiyor.

Her ne kadar rolümü iyi bir şekilde yerine getirsem de, aynaya baktığımda hala aynı zavallı, küçük kasaba kızını görüyorum. Solmuş cildi, somurtkan, çökmüş gözleri ve kötü ağartılmış saçları.

Binamın kapısını açarken koyu renk buklelerimi omzumun üzerinden atıyorum. Yıllarımı başkalarının yükselmesine, geçmişlerinden arınmış bir geleceği kucaklamalarına yardımcı olarak geçirdim, bu yüzden bu bilginin bana fayda sağlayacağını düşünürsünüz. Yine de Hallows, Mississippi'den gelen o yoksun kızın ötesine geçmek için kendi kişisel psikoloğumla mücadele ediyorum.

Domuz kanına bulanmış olmanın da unutmama yardımcı olmadığı kesin.

Asansörle yukarı çıkarken, yalnız kaldığım birkaç saniyeyi saçımı toplamak ve bir kas gevşetici almak için kullanıyorum. Tekrarlanan duşlar alevlenmeme yardımcı olmadı. Sıcak su sadece iltihabı şiddetlendirmeye yarıyor. O kadar ki, öfkeyle kolu sonuna kadar soğuğa çevirdim.

Deneme nedeniyle zaten bozulmuş olan sıcak ve soğuk terapiden oluşan sabah rutinim için kötü bir ikame oldu. Üstüne biraz da domuz kanı eklemek ne olur ki? Lacy'nin kayropraktöründen bir randevu almasını sağlayacağım.

Asansör kapıları altıncı kata açılıyor. Benim katıma. Yenilenmiş parke her adımı karşılıyor, dokuz yüz dolarlık pompalarım yenilenmiş yüzeye çarpıyor. Muayenehanemin duvarları rahatlatıcı bir gri. Dekoratif sanat eserleri, yüksek ücretli müşterilerimin bekleme odasındaki prangalı suçlulara bakmasını engellemek için stratejik olarak göz hizasında asılı.

Katı kiraladıktan sonra tadilat yapmalıydım, ayrı bir bekleme odası tasarlamalıydım - koğuşun göze batan şeyleri saklayabileceği bir yer - ama bunu yapmak bana kabullenme gibi gelirdi, artık devam etmek istemediğim bir yönde devam etmemi sağlardı.

Resepsiyona yaklaşırken sabahı omuz silkerek karşılıyorum. "Tanrım, iyi misin?" Lacy beni selamlamak için sordu. Belli ki dedikodu çoktan yayılmış. "Haberlerde vardı," diye cevaplıyor dile getirmediğim sorumu. "Çok üzgünüm London. Neden bugün izin almadın?"

Zoraki bir gülümseme yüz hatlarımı sıkılaştırıyor. Sabahın erken saatlerinde kan banyosu yapmanın benim için bile günü karşılamamanın aşırı bir yolu olduğunu kabul ediyorum ama daha kötülerıyla de uğraştım. Üzerime tükürüldü, boğuldum, neredeyse dışkılandım... yani en azından bu sefer penisilin iğnesine ihtiyacım olmadı. Yine de, başkalarının iyiliği için hakarete uğramış doktor rolünü oynamalıyım.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Halledemeyeceğim bir şey yok. Müdüre, randevularına kadar mahkumlardan bahsetmemesini hatırlatmanız gerekiyor."

Lacy zekidir. Yale'de sınıf birincisi. Onu azarlamıyorum; keskin ruh hallerime alışkın. Cep telefonuyla oynayıp bildirimleri uzaklaştırıyor. "İnan bana," diyor, bakışlarını yere indirerek, "ona hatırlattım. Onları burada senden daha fazla istemiyorum."

Zeki olmasının yanı sıra, Lacy aynı zamanda muhteşem. Uzun sarı saçlı ve iri göğüslü. Mahkûmlar ona bakmaktan hiç utanmıyor. Omuzlarımı geriye atıyorum ve gözlüklerimi düzeltiyorum. "Ben hallederim."

Müdür Marks sivri yüz hatlarına sahip, uzun boylu, sırık gibi bir adam. Bana evdeki korkulukları hatırlatıyor ve geçmişimdeki saman dolgulu şeytanlarla benzer bir ürkütücü hava yayıyor.

Ofisimin kapısının yanındaki minderli sandalyede oturuyor, siyah elbise ayakkabısı tıkırdıyor. Turuncu giysili iki mahkûm iki yanında oturuyor, üç infaz koruma memuru da nöbet tutuyor. Müdür daha az ayırt edici bir renk giymelerine izin verseydi mahkûmlar bu kadar dikkat çekmeyebilirdi. Yine de, bileklerine zincirlenmiş kelepçeli bilekler, pejmürde turuncu tulumlardan daha belirgin olabilir.

Bir yıl daha.

Cotsworth Islah Tesisi'ne olan taahhüdüm bir yıl içinde yerine getirilecek. Hüküm giymiş katillerle yaptığım çalışma kariyerimi başlatan şey olsa da - halkın seri katillere duyduğu hastalıklı hayranlık dev bir sıçrama tahtası- bu çalışma alanından uzaklaşıyorum. Marks ve onun gibilere minnet borçluyum, çünkü araştırmalarım ve yöntemlerim artık

ülke çapında neredeyse her ceza adaleti akademisinde öğretildi, ancak resmi olarak bitirdim.

Suç işlemiş delilerin zihni üzerine yedi yıl süren yoğun bir çalışmanın ardından tek bir sonuca vardım: seri suçlular rehabilite edilemez.

Elbette Tanrı'ya ya da başka bir ilahi varlığa giden yolu bulan ve takıntılarının ötesine geçen nadir kişiler de vardır. Ancak bu dürtülerin kontrol altında tutulduğundan emin olmak için maksimum güvenlik olmadan medeni bir ortamda izlenme şansı olmadan, etkili bir rehabilitasyon asla kanıtlanamaz.

Benim yöntemlerim daha ziyade, her gün bu suçlularla uğraşan gardiyanlar, gardiyanlar ve doktorlar için hapisanedeki hayatı daha katlanılabilir kılıyor. Hayır, rehabilitasyonun mümkün olduğuna inanmıyorum. Özellikle de dünyanın Bundy'leri ve Dahmer'ları için.

İd'leri tarafından yönetilirler ve İd nihai canavardır.

"Müdür Bey," diyorum ofisime yaklaşırken. "Mahkûmların bekleme odasını kullanamayacağını size hatırlatmama gerek yok sanırım."

Müdür Marks ayağa kalkar ve takım elbisesinin ceketini kapatır. "Merhaba Londra. Haberlerde adliyede yaşanan talihsiz olayı gördüğüm için üzgünüm. Umarım bu durum bugünkü seanslarınızı etkilemez, ama ihtiyacınız olursa bunu anlarım.

."

Bir elimi kaldırdım. "Riley nerede?"

Sözünü kesmeme sinirlenerek ince dudaklarını büzüyor. "Riley nakil oldu. Programda ilerleme kaydedemiyordu."

Çantamdan anahtarı çıkardım ve müdüre doğru döndüm. Riley'nin lehine konuşabilir, eninde sonunda bir ilerleme kaydedeceğimizi iddia edebilirdim ama bu sabah beni bitkin ve uyuşuk bıraktı. Riley başarısız rehabilitasyonun en iyi örneklerinden biri.

Bunu düşünürken, bekleme odamda oturan iki mahkûm arasında göz gezdiriyorum. Biri Lacy'ye aval aval bakıyor, ağzından salyalar akıyor. Diğeri

Diğeri ise sadece parke zemine bakıyor.

Alaycı bir kahkahanın yükseldiğini hissediyorum. "Hayır," diyorum. "Kesinlikle iki yeni hasta kabul etmeyeceğim."

Memurlar mahkûmları dışarı çıkarmak için harekete geçtiler ama Müdür Marks onlara ters ters baktı. "London," diye söze başlıyor, ismim onun genizden gelen azarlayıcı ses tonunda rahatsız edici bir yalvarışa dönüşüyor. "Finansman kotanızı karşılamanızı gerektiriyor. Riley gittiğine göre..." diye devam ediyor ve gerisini söylemiyor.

Parmaklarımı alnıma bastırıyorum, şakaklarımdaki ağrının artmasından rahatsız oluyorum. Ödeme yapan müşterilerim muayenehanemi kârlı olmaktan daha fazla tutmaya yetiyor. Eğer yıl bitmeden finansman kesilirse, azarlanmayı kabul edeceğim. "Bir," diyorum, ciddiyetimi kalın kafasına sokmak için parmağımı kaldırarak. "Bir hasta kabul edeceğim. Diğeri için alternatif bir kaynak üzerinde konuşabiliriz. Daha fazla müşteri kabul edemem ve yönetmeliklere uygun davranamam." Bu doğru.

Müdür yenik bir iç çekişle, ağzından salyalar akan mahkûmun en yakınındaki memura başını sallar. "Billings'i içeri getirin."

"Bekle." İki adamı bir kez daha hızlıca gözden geçirdim. "O değil. O." Konuşmamız boyunca bir kez bile kafasını kaldırmayan siyah saçlı adamı işaret ediyorum.

Marks kıkırdar. "Sizi temin ederim, eğer iş yükünüz bu kadar yoğunsa, Sullivan'ı burada istemezsiniz. O ümitsiz vaka. New Castle'daki maksimum güvenli bir cezaevine nakledilmeden önce son çare olarak burada." Bakışları mahkûmun üzerinde sertleşir. "İdam cezası için yargılanıyor. Ölümcül enjeksiyon."

Ona ters ters baktım. "Yine de zamanımı boşa harcamak için çok hevesliydin." Omuz silkiyor. "Benim de hesap vermem gereken aceleci davacılarım var."

İnfaz memuru Sullivan'ı asansöre doğru götürmeye başladığında Lacy'ye bakıyorum ve umutsuz bir vakanın önümüzdeki birkaç ay boyunca rahatsız olmasından daha iyi olduğuna karar veriyorum.

"Zorlukları severim." Kapının kilidini açmak için dönüyorum. "Duruşma tarihi ne zaman?"

Müdür boğazını temizler. "Bundan üç ay sonra. Onun adına konuşman gerekecek. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Dürüstçe ifade vermem gerekiyor. Bunu her zaman yaparım," diyorum ofisime girerken. "Onu içeri getirin. Evrak işlerine başlayacağım."

Işık düğmesini çeviriyorum ve oda ray aydınlatmasının sıcak ışıltısıyla aydınlanıyor. Köşedeki bir difüzör sandal ağacı kokusu yayıyor, terapi odama bitişik dar koridor boyunca uzanan tuzlu su akvaryumunu güzelleştirmek için sakinleştirici bir koku. Odanın tamamı yatıştırıcı ve soğuk renklerle tasarlanmış, ancak bunun dışında detaylardan yoksun.

Seanslar sırasında hükümlüleri mümkün olduğunca sakin tutmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum ve boş alan, istenmeyen anıları veya olayları tetiklememek için kasıtlı olarak tasarlandı. Ayrıca, diğer müşterilerim de ambiyansı takdir ediyor.

Çantamı masamın çekmecesine koyup kilitledikten sonra adamları terapi odasına götürüyorum ve modern deri koltuğun altındaki halıya bakıyorum. Memur ne yapacağını biliyor. Sandalyeyi kenara itiyor ve küçük halıyı kaldırarak döşeme tahtasındaki cıvatalı kelepçeyi ortaya çıkarıyor.

Özel kurulum ucuz değildi ve kendi cebimden çıktı, ancak bir zemin kısıtlamasını gizleme çözümü, odamın ortasında bir kısıtlama bankına sahip olmaktan daha cazipti.

Formları doldurduktan sonra Marks ismini imzalıyor ve memur yeni hastamı yere kelepçeliyor. Sadece ayakta duracak ya da oturacak kadar gevşek bırakıldı. Seanslar sırasında dolaşmak yok.

Ekstra bir önlem olarak, tüm kalemler ve keskin nesneler masamın içinde kilitli.

Bir keresinde bir mahkum, kaçma girişimi sırasında bir memurun boynuna sapladığı bir kalemle kaçmayı başarmıştı. Şiddet eğilimli suçlular söz konusu olduğunda, hiçbir tedbir yeterli olamaz.

Müdür ofise doğru yönelir. "Sullivan'ın üçüncü seviye bir mahkûm olduğu konusunda sizi uyarma ihtiyacı hissediyorum." Tepkimi beklerken kaşları çatıldı. "Michaels'ı seninle bırakacağım."

Sandalyemi odadaki zincirlenmiş adamdan bir metre ötedeki işaretli çizgiye doğru çekiyorum. "Endişenizi anlıyorum ve riskin farkındayım ama seansları bu şekilde yönetmiyorum. Michaels her zaman olduğu gibi ofisin dışında bekleyebilir." Onun kısık bakışlarıyla karşılaştım. "Eminim Sullivan çok riskli olsaydı, bu seansı burada değil de bir hücrede yapıyor olurduk. Doğru mu?"

Ve bunun olmayacağını çok iyi biliyor. Üniversiteden mezun olduğum ilk yıl, hafta içi her günümü mahkûmlarla birlikte bir hücrede kilitli olarak geçirdim. Hâlâ kâbuslar görüyorum - hücre kapısının kapanma sesi, ayakların ve zincirlerin beton zemine vuruşu. İdrar ve dışkı kokusu - bazen bana doğru savruluyordu. Bağırışlar ve isyanlar.

Bana musallat olan o demir parmaklıklar.

Eğer müdür tesisle olan sözleşmemi devam ettirmek isterse, seanslar benim şartlarım altında yapılmaya devam edecektir.

Elini umursamaz bir şekilde sallayan müdür gidiyor. Memur terapi odasından çıkmadan önce başıyla bana işaret ediyor. Birkaç saniye sonra ofisimin kapısının kapanma sesi etrafımızda yankılanıyor. Akvaryumun uğultusu ani ve keskin sessizliği dolduruyor.

Kafamı kaldırmadan kucağımdaki dosyayı açıyor ve detayları tarıyorum. "Mahkûm numarası altı-bir-dört. Grayson Pierce Sullivan. Hangi isimle anılmayı seviyorsun?"

Sessizlik uzuyor ve beni yukarı bakmaya zorluyor. Artık yere bakmıyor; gözleri yüzüme dikilmiş. Bu ışıktaki mavi mi yeşil mi olduklarını anlayamıyorum ama parlak, çelik gibi irisleri kalın kirpiklerle çevrili. Kısa kesilmiş saçları tüm mahkûmlar için standart bir kesim ve kafa derisi boyunca uzanan birkaç beyaz yara izinin görünmesini sağlıyor.

"Size bir isimle hitap etmem gerekecek," diyorum.

Bu adam içinde ön . Ben değil Cevap ver. I kullanım onun eksiklik Dosyasını hızlıca okumak için iletişim kurmam gerekiyor. Hastalarım hakkında bilgi edinmem için genellikle bir hafta süre verilir; tanıştırlmadan önce bir tedavi planımın olmasını isterim. Ama durumu göz önünde bulundurursak, önce onu değerlendirmem gerekecek.

Güzel. Dosyayı kapattım ve kolçağın üzerine koydum. "Tanışmak zorunda değiliz ama adımın Dr. olduğunu bilmelisiniz."

"Kim olduğunu biliyorum."

Sesinin derin basları göğsüme çarpıyor. Aynı hızla tekrar kapanıyor, kırışmayan gözleri sınır tanımayan bir güvenle bana bakıyor. Bir hastanın beni sinirlendirmesinden bu yana uzun zaman geçmişti.

Boğazımı temizliyorum. "O zaman ben seni inceleyemeden sen beni inceleme ayrıcalığına sahip oldun. Bu beni dezavantajlı duruma sokuyor Grayson."

Ona ilk ismiyle hitap etmeyi seçiyorum, müdür ve gardiyanların ona hitap ettiği isimden farklı bir isim. Pek bir tepki vermiyor ama adını kullandığımda çenesinde bir kas zıplıyor.

"Dosyanızda beş cinayetten hüküm giydiğiniz yazıyor," diye devam ediyorum göz temasını koruyarak. "Müebbet hapis cezasının bir yılını çekmişsin."

Cinayetleri inkar etmiyor. En azından bu bir başlangıç. Ofisime gelen mahkûmların yarısı hâlâ davalarını savunuyor. Kanunları araştırıyor ve avukatları taciz ediyorlar.

"Hiç ceset yoktu," diyor.

Başımı salladım. "Yani temyiz için umut besliyorsunuz." Maine için bunun pek bir önemi yok, çünkü asıl endişelenmesi gereken eyalet Delaware.

"Sadece gerçekleri söylüyorum, Dr. Noble."

Adım, hafif bir aksanla yumuşak bir tempoda dilinden dökülüyor. Söyledikleri aklıma geldiğinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Beş cinayet mahkûmiyeti ama ortada ceset yok. Aklıma bir anı geliyor ve başımı eğiyorum. "Corpus delicti. Suçun cesedi."

"Bu doğru."

"Olay yerlerinde kurban bulunamadı ama cinayetlerin işlendiğini kanıtlamaya yetecek kadar kan ve delil vardı," diyorum detayları hatırlayarak. "Sonra, soruşturma sırasında videolar keşfedildi. Öldürülen kurbanların görüntüleri. Videolar sızdırıldı ve viral oldu."

Bir dedektif, sonunda hakkında dava açılan adamla deliller arasında bu şekilde bağlantı kurdu. Eski tip video kameraların kasetinde tanımlayıcı bir işaret vardır. Kamerayı satın alan kişiye kadar izi sürüldü.

"Maine cinayetlerinin meleği."

Burun delikleri açıldı. "Takma isimlerin hoş karşılanmadığını sanıyordum."

"Öyleler. Kolluk kuvvetleri tarafından." Bileklerimi çaprazlayıp sandalyeme geri yerleşiyorum. "Ben kolluk kuvveti değilim. Bence bir lakap ya da takma ad, halka -daha iyi bir kelime bulamadıkları için- anlayamadıkları ama onları büyüleyen bir şeyle bağlantı kurmanın bir yolunu veriyor."

Grayson'ın bakışları daralıyor. Benim onu incelediğim gibi o da beni dikkatle inceliyor. Eğer bu doğruysa ve Maine Meleği gerçekten de şu anda burada oturan adamsa, o zaman en kafa karıştırıcı psikopat zihinlerden birini analiz etme şansım var demektir.

Duruşma sırasında kimliği medyadan gizlendi. Basının onu bir kanunsuza dönüştürmesini engellemek için bir girişim. Röportaj yapmak için aylarca başarısız bir şekilde uğraştım.

Heyecanlı bir vızıltı kanımı kaynatıyor. Sıcak ve heyecan verici. Bir konu beni heyecanlandırmayalı daha da uzun zaman olmuştu.

Telefonumu çıkardım ve Lacy'ye mesaj attım: *Bugünkü diğer randevularımı iptal et.*

"Söyle bakalım," diye söze başlıyorum, "bir yıl önce beni görmeyi neden reddettin? Ve şimdi neden buradasın?"

Bakışmalar devam ediyor ama gerçekten bir cevaba ihtiyacım yok. Müdür Marks'ın yaklaşan duruşması hakkında söyledikleri benim bir tahminde bulunmam için yeterli.

Grayson, idam cezası olan başka bir eyalette hüküm giymek üzeredir.
Hayatını kurtarmamı istiyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

VISCERAL

GRAYSON

L Ondon Noble'ın tuhaflıkları vardır. Sevdikleri ve sevmedikleri. Korkuları. Kişiliğini oluşturan tüm küçük ve karmaşık detaylar. Onu incelemeye bayılıyorum.

Lens yerine gözlük takıyor. Uzun siyah saçlarını kısa kesmek yerine örüyor ve topuz yapıyor. Tırnaklarını boyamıyor. Her zaman bluzunun sinir bozucu bir düğmesini açık bırakır. Bacakları yerine ayak bileklerini çapraz yapar. Ta ki yaptıklarım hakkında konuşana kadar, sonra o uzun bacaklarını çaprazlamasını izliyorum, kalçalarını sıkıyor. Gürültüden hoşlanmıyor. Karmaşadan hoşlanır. Gülümsemesi nadirdir. Onun onayını kazanmak daha da zor. Bir sakatlık nedeniyle sırt ağrısı çekiyor ama bu onu etkilemiyormuş gibi davranıyor. Ufak tefektir. Benim iki metre boyuma kıyasla neredeyse bir oyuncak bebek kadar. Yine de kimsenin ona tepeden bakmasına izin vermiyor. Yaşlanmaktan, demode olmaktan korkuyor. Ama psikoloğumla ilgili en ilginç şey şu: Onu meraklandırıyorum.

Profesyonel anlamda değil - gerçi böyle başladığına eminim; küçük bir alevin kıvılcımlanmasıyla - ama derinlerde yatan, korkutucu bir merak. İyi kızları kötü yola sürükleyen türden bir merak.

Onu ağıma düşürüp ziyafet çekmeyi çok isterdim. "Ne görüyorsun?"

Yumuşak, ince parmaklar bir tahtanın kenarına bakıyor. Ön yüzünde, beyaza karşı siyah ve kırmızı bir mürekkep lekesi sıçırıyor. *Sen*. "Bir kelebek görüyorum."

London tahtayı indirir, ifadesi okunamaz. En azından nötr olmaya çalışıyor. Ama maskesinin altındaki kızgınlığı görebiliyorum. Beni kırmak için çırpınıyor. Kafamın içinde kıpırdanıyor ve etrafımda sürünüyor.

Birlikte bir hafta geçirdik ve o hala anlamıyor. Bulunacak bir şey yok. Buraya kendim için, psikotik eğilimlerimi çözmek için gelmedim. Topluma yeniden katılma umuduyla rehabilite olmak için.

Ben onun için buradayım.

"Oyunları sever misin?" diye soruyor, mürekkep lekeleri yığınının bir kenara bırakarak.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *Onunla* oyun oynamayı seviyorum. "Oyuna göre değişir."

"Birlikte geçirdiğimiz zamanı bir oyun olarak mı görüyorsun?"

Sorular. Onunla her zaman sıkıcı sorular. Her cevabı bir cevaba dönüştürüyor. Kafasının içine girmeme izin vermiyor. Ayaklarımı düzeltiyorum, prangalarımın şingirtisi hareketsiz odada yüksek sesle duyuluyor. "Bu gerçekten bizim zamanımız değil, değil mi?"

Yumuşak kaşları kırışıyor. "Kendimi senin tedavine adanmış mı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diyorum, zincirlerimin izin verdiği ölçüde öne doğru oturarak. "Kendini çok adanmış hissediyorum. Sadece yanlış şeye. Rehabilitasyonun mümkün olduğuna inanıyor musun?"

Koyu renk gözleri gözlüklerinin arkasından kırışıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim Grayson. Şüphelerim var. Ama birlikte geçireceğimiz zamanı ciddiye almazsan bunun senin için bir olasılık olup olmadığını bilemeyiz."

İlginç. "Sorularıma cevap vermen hoşuma gidiyor."

Gülümsemesini saklamaya çalışır. Bacak bacak üstüne atıyor. Heyecanını tatmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Cevaplarım sana yardımcı olmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

Elleri kucağına gidiyor. Bakışlarını benden ayırmıyor ama ipini parmağına dolamak için duyduğu endişeyi görebiliyorum. Bunu iyi saklıyor -neredeyse

Elindeki dövme yi sakladığı kadar iyi saklıyor ama onu bir kez yakaladım. Cebinin içinde sakladığı siyah bir iplik. Parmağının derisi, ipliği defalarca sıkarak sardığı yerdeki oyuk izlerini taşıyor.

Bunu neden yaptığını, bu dürtüyü nereden aldığını merak ediyorum.

"Şüphelerin olduğunu söyledin," diyorum, durumu tersine çevirerek. "Ama ya şüphe değilse. Ya rehabilitasyonun işe yaramasını istemiyorsan?"

Ağzı açık kaldı. Pratik bir karşılık vermeden önce kendini kontrol ediyor. "Neden işe yaramasını istemeyeyim ki?"

Koltuğa geri yaslanırken omuz silkiyorum. "Çünkü hasta ve sapkın olanı nasıl düzeltereğinin cevabını aramak sıkıcıdır. Sen aslında neden bu kadar çekici olduğunu anlamaya çalışıyorsun. Bu çok daha ilginç."

Belli belirsiz bir gülümsemeye izin veriyor. "Bu mantıklı bir sıçrama. Elbette bu beni cezbediyor ve çalışmamdan büyüleniyorum. İnsanları cezalandırma ve öldürme dürtünüzü anlamak-"

"Ben hiç *insan* öldürmedim." Hiçbiri insan değildi.

Dudakları inceldi. "Neden tuzaklar, Grayson?"

Sorusu omuzlarımı geriyor. Konuşmak istediğim konu bu değil. "Neden tuzaklar olmasın? Hepimiz bir tür tuzağın kurbanı değil miyiz? Mutsuz bir evliliğe hapsolmuş bir eş. Sevgisiz bir ailede kapana kısılmış bir çocuk. Kârsız, tatmin etmeyen bir kariyere hapsolmuş bir kadın." Bakışlarım onun ağzına düşüyor. O saten pembe dudaklar seğiriyor.

"Bunlar teorik. Ve hayati tehlike arz etmiyorlar."

"Olabilirler..."

"Ama senin tuzakların can almak için tasarlanmış, Grayson. Kurbanlarınız kendi istekleri dışında katılmaya zorlanıyor."

Uzun bir nefes veriyorum. "Bu asla onların iradesine karşı değildir. Seçimleri onları oraya götürdü. Sorumludurlar ve eylemlerinden sorumlu tutulmalıdırlar. Ben sadece bir çözüm sunuyorum. Onlara son bir seçenek, kendilerini kurtarmaları için bir yol sunuyorum ki bu da herhangi bir tanrının onlara bahşedeceğinden çok daha fazlası."

Elini cebine doğru uzatıyor ama sonra onun yerine kolçağın üzerine koyuyor. "Kendini bir tanrı olarak mı görüyorsun? Kurbanlarına kurtuluş mu bahşediyorsun?"

Bundan daha iyisini yapabilir. O bu yorgun psikobazlıktan daha iyidir. "Hayır, ben kendimi bir avcı olarak görüyorum. Onlar kurban değil; ormanda av peşinde koşan yırtıcılar. Eğer avcının tuzağına düşerlerse, o zaman hiç bulunmamaları gereken bir yerde bulunuyorlar demektir."

Dudaklarını ıslatıyor. Dili beni kızdırmak için dışarı çıkıyor. Günahlarından biri: baştan çıkarma.

"Bu oda bir tuzak gibi tasarlanmış," diye devam ediyorum. "Akıl hastalarını iyileşme ve özgürlük vaatleriyle içeri çekiyorsunuz. Belki fiziksel özgürlük değil ama şeytanlarından kurtulma. Bir kez prangaya vurulduklarında-" diye çekiştiriyorum kendimi "-psikoloji adına onların korku hikâyelerinden besleniyorsunuz. Onlardan besleniyor, kendi sapkın meraklarınızı tatmin ediyorsunuz. Sonra da hiç şansı olmayan zavallı ruhlarla ilgili makalelerinizi yayınlıyorsunuz. Katillerden ve kurbanların kendilerinden zafer kazanıyorsunuz."

İç çekişi ağır ve nefes nefese. Tenimin üzerinde kayarak aramızdaki mesafeyi dayanılmaz hale getiriyor. "Hep böyle yargılayıcı mıydın?"

Bu sorgulama bizi hiçbir yere götürmüyor. "Hayır, ama bulmacaları hep sevmişimdir."

"Bulmacalar," diye tekrarlıyor. "Nedenmiş o?"

Çocukluğumdan bir anı gözümün önünden geçip gidiyor. Onu bastırıyorum. "Mekaniği, her parçanın bir amacı, bir yeri olmasını seviyorum. Basitçe ait olma şekli."

London bacaklarını açıyor ve sırtını dikleştirerek sandalyede daha uzun oturuyor. O kadar ufak tefek ki, içinde kıvrılabilir. "Kendini nereye ait hissediyorsun, Grayson?"

Keşke bu sorunun ne kadar yüklü olduğunu bilseydi. Ama burada bulunma amacım bu değil; bu benim hikayemle ilgili değil. Bu onunla ilgili. Bulmacanın neresinde olduğu. Onun katmanlarını soymaya başlamamızın zamanı geldi.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Sizinle, Dr. Noble. Ben buraya, size aitim."

Aramızda gergin bir irade savaşı yaşanıyor ve ikimiz de gözlerimizi başka tarafa çeviren ilk kişi olmak istemiyoruz.

Eğer çok üstüne gidersem, eğer çok farkına varırsa, o zaman transferimi isteyebilir. Onu kışkırtarak bunu riske atmamanın daha iyi olacağına karar veriyorum ve gözlerimi bacağıma dayanan zincire çeviriyorum.

"Bir yıl önce mülakatınızı reddettim," diyorum, ilk seansımızdaki sorusunun cevabını nihayet ona vererek, "çünkü size güvenmiyordum." Başımı kaldırdım.

Kara kaşları kavisli. "Ve şimdi bana güveniyor musun?"

Dr. London Noble, hüküm giymiş katillerin cezalarını hafifletme ya da azaltma konusunda ün yapmıştır. Canavarları insanlaştırıyor. Evcilleştirilemeyenleri evcilleştiriyor. Ölüm hücresindeki her seri katilin cevabı o. Onların merhamet meleği.

Ama bu görüntünün altında bir şeytan gizleniyor.

Yoluma çıkmasının bir nedeni olduğunu kabul etmem aylarımı aldı. İlk başta onunla herhangi bir bağ kurmayı reddettim. Spektrumda birbirimizden daha uzakta olamazdık ama yine de onun adı aklıma gelmeye devam etti, kendi lanetlenmiş ruhumun akraba olarak tanıdığı bir ilahi.

Öne doğru eğildim, bağlarımın izin verdiği kadar ona yaklaştım. "Kaçınılmaz olana güveniyorum."

Cevabım onu sinirlendiriyor. Etkilenmemiş ifadesini korurken boğazının narin sütunu titriyor. "Bir noktada, tüm kurbanlarınızın kaderi sizin için kaçınılmazdı. Beni bir kurban olarak mı görüyorsun? Farkında olmadığım bir günah mı işledim?"

Kıvrımlı sözleri yüzüme gerçek bir gülümseme getiriyor. Farkında mı? Yoksa bu numara baştan çıkarmasının bir parçası mı? Cevabım yok. Henüz bilmiyorum. Önce onun bulmacasının tüm parçalarına ihtiyacım var.

Kesin olarak bildiğim tek şey bir hikayemiz olduğu.

Bizimkiler o değil a Aşk hikaye- biz çok
uçucu, çok patlayıcı monotonluk için. Hayır, hikayemiz
bir uyarıyla birlikte geliyor.

Dikkatli ol.

"Olayları çarpıtıyorsun," diyorum. "Ama haksız değilsin. Tüm günahkârlar ilk kurbanlardır. Zarar vermek için saldıran herkesin kendisi zarar görmüştür." Ellerimi kalçalarımın gezdiriyor, kelepçelerimin parıldayan metaline bakıyorum. "Bu basit bir yin yang; karanlık ve aydınlık her iki tarafı da besliyor ve yutuyor. Kendi kuyruğunu yiyen bir yılan. Kısır bir döngü."

London seanslarımızı yazmak için not defteri kullanmıyor. Onları kaydediyor, kendisine dinletilmesini izliyor. O bir izleyici. Bir röntgenci. Sözlerimi işlemek için şimdi ve burayı kullanıyor. Seslendirdiğim düşüncelerimi sıralamak için zaman ayırırken aramızda sessizlik oluşuyor.

"Döngü karşısında güçsüz olduğunuzu mu hissediyorsunuz?"

Bakışlarım onunkilere kayıyor. Ellerim, gözlerine engelsiz bakabilmek için gözlüklerini yüzünden çekip almak için kaşınıyor. "Hiçbirimiz güçsüz değiliz. Seçim bu dünyadaki en güçlü şeydir. Herkesin bir seçeneği vardır."

Alt dudaklarını dişlerinin arasına alıyor, bu küçük hareket tenimi tutuşturuyor. Bir sonraki sorusunu beklerken ellerimi yumruk haline getiriyorum.

"Bu başlı başına güçlü bir ifade," diyor beni şaşırtarak. "Yine de kurbanlarınızı çaresiz bırakırsanız, yalnızca onlara sunduğunuz seçimleri yapmaya zorlarsanız, o zaman gerçekten seçme özgürlüğüne sahip olmazlar, değil mi?"

Ellerimi açıyorum. Parmaklarım kucagımda yayılıyor. Derisinin altında bir santim kıpırdadım. Bunu parmağına dokunuşundan anlayabiliyorum, küçük ipi için endişeli. "Seanslarımıza çok benziyor," diyorum.

Kaşları birbirine çatıldı. "Nasıl yani?"

Kollarımı kaldırıyorum ve zincirleri şingırdatıyorum. "Eğer eşit bir zeminde olsaydık, düşüncelerimizi dürüstçe dile getirebilseydik, o zaman cevaplarım farklı olabilirdi." Ona yakından bakıyorum. "Ve eminim sorularınız da çok daha farklı olurdu."

O kadar hareketsiz ki, gözümü kırparsam ellerinin hafif titremesini kaçırabilirim. Bakışlarımı onun yüzünde tutuyorum. Birbirimizin

kaçınılmazlığıız.

Hiçbir zincir, parmaklık ve korumanın engelleyemeyeceği bir kesinlik.

Bu kez bağlantıyı ilk o kesiyor ve duvar saatine bakıyor. "Bugünlük bu kadar yeter."

Hayal kırıklığı omuzlarımdan çekiştiriyor. Nerede o hırçın psikolog? Dünyayı kendi istediği gibi görmemi sağlama kararlılığı nerede? Doktor Noble bir narsist. Geçtiğimiz yılı onu inceleyerek ve henüz tanışmadığım bir kadın için stratejimi tasarlayarak geçirdim.

İçimde biriken öfkeyi güçlü bir nefesle dışarı atıyorum. Yarın.

Sonsuz sayıda yarınımız var.

OceanofPDF.com

SINIGHT

LONDON

A Boş ekran bana bakıyor ve Play tuşuna basmam için bana meydan okuyor. Karartılmış geniş ekranda yansımamı yakalıyorum ve bacaklarımı, diz boyu eteğimin kalçalarımı nasıl sardığını inceliyorum. Aklımdan bir düşünce geçiyor - Grayson'ın beni nasıl algıladığına dair bir saniyelik bir merak - sonra televizyona dönüp diski oynatmak için düğmeye bastığımda güvenli bir şekilde söndürülüyor.

Paslanmış metal bir odanın görüntüsü canlanıyor. Kulaklarımda alçak bir uğultu uğulduyor. Sesi yükseltiyorum, sonra görüntüye biri girince duruyorum. Uzun boylu, göbekli ve dağınık gri takım elbiseli bir adam.

Kravatı boynundan çekiştirilmiş, sanki onu çekiştiriyormuş gibi. Kirli sarı saçları, kravatıyla aynı sert muameleye maruz kalmış gibi dağınık. Loş odayı ararken telaşlı bir hali var. Elleri kararmış duvarları yokluyor, ağzından bir dizi sessiz küfür dökülürken yorulmadan arıyor.

Nefesimi tutarak odanın her santimetrekaresini taramasını izliyorum ve dizlerinin üzerine çöküp saçlarını pençelediğinde, işte o zaman görüyorum. Yukarıdan inen, sadece ekrana bakan kablolar. Kalın siyah kablolar. Her birinin ucunda bir kelepçe var. Sarkan prangaların arasında büyük bir koşum takımı duruyor.

Elimi cebime atıyorum ve hazırda tuttuğum ipi çıkarıyorum. İzlerken ipi işaret parmağımın etrafında sıkıyorum. Odanın içinden bozuk bir ses geliyor.

"Brandon Harvey. Kendini yarattığın hapisneden kurtarmak için bir şansın var. Çocukları taciz etmekten suçlusun. Her ne kadar sistemi yenmiş ve yasaların gözünde özgür bir adam olsan da, şimdi günahlarının bedelini ödeme zamanı. Adaletin gözleri kör değildir."

"Siktir git!" diye bağırır adam.

"Kendinizi koşum takımına bağlayın. Sonra bileklerinizi ve ayak bileklerinizi kelepçeleysin."

Adam odayı kapatır ve küfürler savururken hoparlör sisteminden yüksek bir ses yükselir. Duvarlardaki paneller teker teker ters dönüyor. Odayı kaplayan bir domino etkisiyle çocukların -genç çocukların- yüzleri belirir.

Oh, Tanrım. Geriye doğru tökezliyorum, beceriksizce yerimi buluyorum, bacaklarım ağırlığımı taşıyamıyor.

"Kurbanlarının yüzleri sana hatırlatıcı olacak," diyor ses. "Bu kendini kurtarmak için tek şansın. Seçimini yap. Kurtuluş ya da ölüm."

Birkaç saat önce ofisimde bulunan adamı kameranın arkasındaki gizli kişi olarak hayal etmeye çalışıyorum. Son bir haftadır incelediğim adamın sadist eğilimleri varmış gibi görünmüyor, ancak önümdeki kanıt inkar edilemez.

Grayson bir sadist.

Dahası, o bir aldatma uzmanı.

Kendimi fazla kaptırmadan günlüğüme uzanıyor ve gözlemlerimi not ediyorum. Yüksek sesli bir *çınlama* dikkatimi tekrar topluyor ve -Gözlerimi ekrandan ayıramıyorum.

Giysili adam söyleneni yapar, kendini koşum takımına ve kelepçelere bağladığı süre boyunca küfreder. Etkili bir şekilde bağlandığında, kablolar gerilir ve onu yerden kaldırır. İçi boş ses

Altındaki zemin, açık bir paneli ortaya çıkarmak için kenara çekildiğinde daha önce duyduğum şey ortaya çıkıyor. Bir tabure aşağıdan odaya doğru yükselir.

Bu sadece bir tabure değil... Gözlerimi kısarak piramit şeklindeki oturağı ayırt etmeye çalışıyorum ve çok geçmeden farkına varıyorum. Tarih dersinden uzak bir anı bana işkence aletinin adını vermek için yeniden ortaya çıkıyor.

"Bir Yahuda Beşiği," diye nefes alıyorum.

Bu sahnede yeri olmayan ortaçağdan kalma bir işkence aleti, çırpınan adamın altında dikiliyor ve sivri ucu doğrudan açılmış bacaklarının arasına yöneliyor. Ne olacağını biliyorum ama bunu fark ettiğimde bile izlemeyi bırakamıyorum.

Parmağımın etrafındaki ip kan dolaşımımı kesiyor, zonklama artan kalp atış hızımla senkronize bir şekilde atıyor. Kablolar inerken, adam geriliyor ve indiriliyor, uzuvları her açıdan çekiliyor. Yavaşça metal piramidin üzerine bırakılırken çırpınışları faydasız kalıyor. İşkence aletinin sivri ucu rektumuna temas ettiğinde bağırışları acı çığlıklarına dönüşüyor.

"Bu testi geçersen," diyor bozuk ses, "gitmekte özgürsün. Kurbanlarınıza çektiğiniz dayanılmaz acının aynısını çekmiş olacaksınız. Senin gibi onlar da iradeleri dışında bağlanmışlardı, savaşıyorlardı. Kurtulmak için tek yapmanız gereken on iki saat -her kurbanınız için bir saat- dayanmak."

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. *On iki saat*. Masadan CD kutusunu alıyorum ve kopyalanan filmin süresini not ederek etiketi okuyorum. Altı saatlik görüntü kaydı var.

"Dayanamıyorum!" diye bağırır adam. "Bırakın beni! Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Tavandan bir ip sarkıyor ve adamın yüzüne yaklaşıyor. "İşkenceyi istediğin zaman durdurabilirsin," diye anons ediyor ses. "Ama şu anda çektiğiniz acıyı sona erdirmek için hayatınızı sona erdirmeye istekli olmalısınız."

Uğultu giderek artıyor, çığlıkları bastırıyor. Kablolar vücudunu sarıyor, yerçekimi onu aşağıya doğru itiyor. Bu sahne beni şaşkına çevirdi. Acaba Grayson işkencenin tamamını izledi mi?

Grayson son derece zekidir. Dosyasında *dahi olduğu* yazıyor. 152 IQ ile dünyayı ortalama bir insandan farklı görüyor. İnsanları farklı görüyor. *Beni* farklı görüyor.

Kumandayı uzattım, sonuna kadar ileri sarmaya hazırım, ama fikrimi değiştiriyorum. Konumu tanımak için -kafalarının içine girip onları anlamak, motivasyonlarını öğrenmek için- onların katlandıklarına katlanmak zorundayım.

Çoğu zaman, bir hastaya ne kadar yaklaşabileceğim konusunda sınırlıyım. Grayson'ın kurbanlarıyla yaptığı "seansları" kaydetmesi, katmanları kaldırıp dürtülerini incelemek için eşsiz bir fırsat sunuyor. Gözlerimi işkence görmüş pedofilden ayıramadan saatler süren görüntülere bakarken kendime söylediğim şey bu.

Mesleki merakımın altında ben de bir insanım ve bu iğrenç eylemden tiksiniyorum; ancak odanın etrafındaki çocukların yüzlerine baktığımda bu adam için çok az pişmanlık duyuyorum. İşlediği suç için ömür boyu hapis cezasının uygun bir ceza olduğunu düşünüyor muyum? Bundan emin değilim. En azından kişisel olarak. Grayson yasaların başarısız olduğu yerde cezalandırma yönteminde haklı mı? Basitçe, bu başkası için bir soru. Onun teşhisiyle ilgili değil.

Ve hala Grayson'ın adamın suçunu nasıl bildiği sorusu var. Onu takip mi etti? Onu iş üstünde mi yakaladı? Yoksa bu uydurulmuş bir gerçeklik mi? Gerçekler ne olursa olsun, suçlu olduğunu düşündüğu kişileri öyle algıladığı sanrısai bir durumdan oluşan bir gerçeklik.

Alnımı basınç noktasına sürüyorum ve sonra kurbanı araştırmak için bir not alıyorum. Cesetler hiç bulunamamış. Onları nasıl yok etti? Neden? Kendini korumak için bir karşı adli taktik mi, yoksa kurbanların kalıntılarını onları daha da aşağılamak için mi yok etti; sevdiklerinin onları düzgün bir şekilde gömmelerini mi engelledi?

Grayson'ın kurbanını incelemek, amacını doğrulamak ve aynı derecede uygun bir ceza tasarlamak, sonra da bunu uygulamak için katlandığı uzunluk...

Bu inanç gerektirir. Öncesi, sırası ve sonrasındaki zihinsel durumu ne olursa olsun, Grayson'ın inanç sistemi bizim en büyük mücadelemiz olacak.

Daha da derine inersek, neden bu kadar acımasızca cezalandırma arzusuna sahip? Amacını ne yönlendiriyor? Nereden kaynaklanıyor ve bu dürtüyle ilk kez ne zaman harekete geçti?

Kafa derisinden geçen yara izlerinin görüntüsü düşüncelerimde uçuşuyor. İşkence. Kendisi mi yaptı, yoksa tacize mi uğradı?

Cevapları öğrenmek için, genel manila klasörlerinde bulunmayan hayati bilgilere erişmem gerekiyor. Ailesi, çocukluğunun geçtiği çevre, nerede büyüdüğü - tüm bu faktörler bir araya gelerek Grayson Pierce Sullivan'a özel bir psikopati için düzgün ve kabul edilebilir bir profil oluşturmalıdır.

Profesyonel bir mesafeden araştırarak, onun suç profilini çıkarmak yeterince basit. Peki ya adam?

Ara sıra duyduğum ve İrlanda kökenli olduğunu ima eden aksanı. İliklerime kadar işleyen o delici buz mavisi gözler.

Seanslarımıza sinen erkeksi kokusu.

Sesi, gırtlaktan gelen o hırıltılı sesin acıyı dengelemek için kalçalarımı birbirine sıkıştırması.

Onun cinsel çekiciliğine verdiğim bilinçaltı tepki başlı başına rahatsız edici olsa da yine de gözlemlerime dahil etmek zorundayım. Bu onun doğasının bir parçası; karizma ve kararlılık avını cezbetmek için birlikte çalışıyor. O bir avcı. Seansımız sırasında itiraf ettiği gibi.

Ve dürüst olmak gerekirse, bir hastadan hiç bu kadar etkilenmemiştim. *Büyülenmiş*. Gülebilirim. Benim çekiciliğim hayranlıktan daha derine gidiyor... içimde onun acımasızlığını özleyen bir parçaya. Çoğu insanın sadece hayalini kurduğu bir şekilde özgür; kuralların geçerli olmadığı karanlık ve acımasız bir rüya.

Başımı sallıyorum ve avucumun kenarını ovuşturduğumu fark ediyorum. Bilinçaltımdan gelen bir alışkanlıktı bu ve ip terapisine başlamamın nedeni de buydu.

İlk sırada. Makyajımı sildim, dövme anahtar artık görünüyor. Soluk siyah mürekkebin altında, derin bir yara izi etime zarar veriyor.

Gençliğimin katmanları, yıllar boyunca acımı gizlemeye çalıştığım yollar. Her biri en az suç kadar açıklayıcı.

Düşüncemi ipimle birlikte itiyorum ve kumandayı geri alıyorum. Bir gün için bu kadar iç monolog yeter, görüntülerin altı saatlik işaretime geçmeye karar veriyorum. Son dört saatlik yorucu işkence boyunca Grayson sessiz kaldı. Bana hiçbir şey vermiyor. Nerede o? Ne yapıyor?

Ekrandaki adam terden sıırıslam olmuştur. Takım elbisesi bacaklarından ayrılmıştır ve rektumundan sızan kan gri kumaşı ve Judas Cradle'ı kaplarken açıkça görülmektedir. Yeterince acı çektiğine ya da ölümü hak ettiğine karar vermiş olmalı -ya da belki de bunun bir blöf olduğuna inanıyor- çünkü ipe uzanıyor.

Yaltaklanıyorum.

Kordonun güçlü bir şekilde çekilmesi kabloları serbest bırakır. Taburenin ucu adama saplanırken adamın çığılığı hoparlörlerden duyuluyor. Keskin bir *çıtırtı* duyana kadar birkaç saniye daha işkence dolu ızdırıp uzuyor.

Adamın kafası vücudundan ayrılıyor.

Geri sar tuşuna basıp görüntüyü duraklatıyorum. Gözlerimi kısarak ekrana yaklaşıyorum. Bir kablo boynuna temas ediyor ve görüntüyü ileriye doğru tıkladığımda, kablonun kafasını vücudundan ayırarak kestiği yeri açıkça görebiliyorum.

"Tanrım."

Diski çıkarıp dedektife geri verilmek üzere çantanın içine yerleştiriyorum. Masamın üzerindeki dosya yığınının bakıyorum, Dedektif Lux'ın araştırmamı ilerletmeme yardımcı olması için bana -çok da istekli olmadan- verdiği Grayson'ın kurbanlarının kaydedilmiş ölümleri.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, çantalarımı çantama dolduruyorum. Bir süre önce işimi eve getirmemeyi tercih e t t i m . Bir hayatım olsun diye.

kariyerimin dışında.

Yarım yamalak denenmiş hobiler, terk edilmiş bir şekilde dairemi darmadağın ediyor.

Akvaryuma balık yemi serpiyorum, sonra ofisimi kilitliyorum. Eve yürürken, diskteki görüntüler döngü halinde oynatılıyor, daireme giden ezberlenmiş yolu takip ederken gözlerim görmüyor.

Savcılığın elinde New Castle'daki cinayetlerin benzer görüntüleri varsa, vereceğim ifadenin bir önemi olmayacaktır. Böylesine işkenceli ve korkunç bir ölümü izledikten sonra -kurbanın suçu ne olursa olsun- her jüri Grayson'ı mahkum edecektir. Eylemleri önceden planlanmış.

O umutsuz bir vaka.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

P S Y C H O P A T H Y

L O N D O N

I video kaydediciyi ayarlayıp çerçeveyi Grayson'ın yüzüne ortalıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Hiçbir şey söylemeyince arkamı dönüp görüş alanından çıkıyorum. "Biz farklı bir şey deneyeceğim," diyorum. "Soru sormayacağım. Sadece aklınızda ne varsa konuşmanızı istiyorum."

Avuçlarını başının üstünde gezdiriyor. Saçları uzamaya başladı. Terapiden çıkana kadar kafasını tıraş etmemeleri için infaz koruma memurlarına emir verdim. Yaralarını gizlemenin genel tavrı ve bana karşı tepkileri üzerinde bir etkisi olup olmadığını görmek istiyorum.

Şimdiye kadar yara izlerinin kaynağını ya da vücudunun başka bir yerinde olup olmadığını açıklamadı. Mevsim normallerinin üzerinde seyreden ılık bahar havasına rağmen tulumunun altına giymeyi tercih ettiği uzun kollu termale bakılırsa, daha fazlasını gizlediğine dair güvenli bir varsayım olduğunu düşünüyorum.

Yara izlerini gizlemenin birçok yolu vardır; hem fiziksel hem de duygusal olanlar. Fiziksel yara izlerini gizlemek oldukça kolaydır. Bunu tecrübelerimden biliyorum. Ben bunlarla değil, duygusal yaralarıyla ilgileniyorum.

-Muhtemelen hastalığına yol açanlar.

"Bugün resmi teşhisimi alacak mıyım doktor?" Grayson'ın aksanı bu sabah ağır. Sesi yorgun geliyor.

İlk ayımızdan sonra seansları haftada üçe çıkardım. Grayson için ne kadar çabuk bir tedavi planı belirlersem, diğer hastalarım da o kadar çabuk tam zamanlı olarak dönebilirim. Bazılarının ihmalimden dolayı acı çekmeye başlamasından korkuyorum, ancak dikkatimi başka yöne çekerek onların akıl sağlığını riske atmaktansa tüm dikkatimi Grayson'a odaklamak en iyisi.

Duruşmaya iki aydan az bir süre kala, savunma olarak sunabileceğim çok az şey var. Oturumları bitirmeliyim... ama açgözlüyüm. Medyada yer alan bir idam mahkumu seri katil ilginç bir vaka çalışması oluşturuyor, evet ama bundan daha fazlası.

Cevapları var.

Video kasetlerin ortaya çıkmasından önce topluma sorunsuz bir şekilde uyum sağlayabiliyordu. Düzenli bir işi vardı. Romantik ilişkileri vardı. Hiçbiri ciddi olmasa da, normal, işleyen bir erkek yetişkin kılığındaydı. Sadist ihtiyaçlarını ve takıntılarını can almadan besledi. Kendi elleriyle değil; kurbanlarını onun için öldürmeye zorladı.

Cevapları var ve bunları kendine saklıyor.

Kollarımı göğsümde birleştiriyorum. Bir ay süren yoğun görüşmelerden sonra, ona bir etiket yapıştırmak konusunda hâlâ isteksizim. "Size bir teşhis koymak seanslarımız sırasında bir fark yaratır mı?"

Başını iki yana salladı. "Bir soru sordunuz."

Yüzümdeki sert ifadeyi sabit tutuyorum. Son zamanlarda işimden çok fazla keyif alıyorum. Aramıza bir tür rahatlık yerleşti, bu rahat şakalaşma gelişmeye başladı.

Grayson'ın cazibesi silahsızlandırıyor. Bu onun hilesinin bir parçası. Kişiliğinin merkezi. Ama sığ; buzdağının sadece görünen kısmı. O yüzeyin altını kazmak istiyorum. Buzu azar azar kesmem gerekse bile.

"Başka bir şey sormayacağım. Devam edebilir ve istediğin yerden başlayabilirsin." "En çok neyi bilmek istiyorsunuz?"

Nefesimin kesilmesi, ona özel bir soru sormayı ne kadar çok istediğimi ortaya koyuyor. Bakışları vücudumda geziniyor, yavaş ve yoğun. Eğer ben olmasaydım

Onu bu kadar yakından incelediğimde, bunun cinsel bir inceleme olduğunu düşünebilirim ama Grayson insanları böyle okuyor. Anlattıklarını analiz etmek için onlara arzu ettikleri şeyden bir parça verir.

Bunu o kadar sezgisel bir şekilde yapıyor ki, mikro ifadelerimi kontrol etmeye çalışırken sürekli bir farkındalık halindeyim. Onun odağını sürekli kendimden uzaklaştırıp ona geri döndürdüğüm için bu bir pinpon maçı gibi.

"Kariyerinizle başlamaya ne dersiniz?" diye önerdim.

Seçtiğim konu ilgisini çekmemiş gibi görünüyor ama benim tek ihtiyacım olan şey onun konuşmanın içinde rahatlaması. Bu seansın amacı onun yüz ifadelerini kaydetmek. Rahatlık seviyesi ve duygusal ipuçları için temel bir karşılaştırma yapmak istiyorum. Ruhunun derinliklerine indikçe, onun beni okuduğu kadar benim de onu kolayca okuyabilmem gerekecek.

Sandalyeye otururken zincirleri parke zeminde takırdıyor. "Ellerimle çalıştım," diyor basitçe.

Bu noktayı detaylandırmasını istemekten kendimi alıkoymak zorundayım.

Dudakları bilmiş bir sırıtışa dönüşüyor. Grayson gülümsemez; bakakalır. Cazibesinin bir silah olduğu dış dünyada, gülümsemesinin bir kadının donunu eritebileceğinden eminim. Onu hazırlıksız yakaladığım zamanlarda yanağında bir gamze belirmediğini gördüm ve Grayson'ın yüz watt'lık tam bir gülümsemesinin neye benzediğini hayal edebiliyorum. Çoğu kadının kullandığı terimin külot eritme olduğuna inanıyorum.

Gözleri yine vücudumda geziniyor ve bu sefer ben de onların izinsiz girişini hissediyorum. Kıvrımlarımı vurgulayan dar bir kalem eteği özenle seçmiştim. Bluzumun düğmeleri göğüslerimin kabarıklığına kadar açık. Uzun bir süre dolabımın kapısında durdum ve hangi kıyafetin Grayson'ın dikkatini dağıtacağını düşündüm.

Bu kesinlikle psikolojik bir taktik; bugünkü seans sırasında daha fazlasını ortaya çıkarması umuduyla onu kandırmak. Yine de, bakışları açlıkla beni yutarken kalçalarımın arasındaki sıcaklığın toplanmasını engellemiyor.

Acele etmiyor. Bakışları yüzüme yerleştğinde, "Kaynakçılık. Kıyı açıklarında. Hiperbarik kaynakçılık ya da daha yaygın olarak bilinen adıyla su altı kaynakçılığı. Gemilerde ve boru hatlarında çalıştım."

Bu kadarını biliyorum. Kolayca ulaşılabilecek tüm bilgileri zihnime kazıyıştım. Devam etmesini bekliyorum ama sabırsızlanmaya başlıyorum. IQ'su 152 olan bir adam neden elleriyle çalışmayı seçer?

Ağır bir nefes veriyor. "Evet, hoşuma gitti," diye cevaplıyor dile gelmeyen sorumu ve ben de küçük bir gülümsemenin serbest kalmasına izin veriyorum.

Bekliyorum. Dilinin alt dudağının üzerinde gezinmesini izliyorum. Ağzının kenarından bir sırtış yükseliyor. "Bak ne kadar gerginsin," diyor. "Küçük sorularını sorma ihtiyacı vücudundaki her kası geriıyor. Özellikle de kalçalarını." Bakışları bacaklarıma kayıyor ve ben de sandalyemin arkasına geçerek bacaklarımı onun görüş alanından çıkarıyorum. "Devam et. Sor."

"Neden kaynak?"

"Yani, neden üniversiteye gitmedim ve zeka seviyeme daha uygun bir kariyer yapmadım?"

Çenemi kaldırıyorum. "Aslında ben de tam olarak bunu kastediyorum. Ailen eğitim almanı teşvik etmedi mi?" Şu ana kadar benimle ailesi hakkında konuşmayı reddetti. Cevaplar için zorlamaktan vazgeçmeyeceğim.

Omuzlarını yuvarlıyor. "Ailem beni mümkün olduğunca az dışarı çıkmaya teşvik etti."

Konuyla ilgili daha fazlasını bekleyerek bir kaşımı kaldırıyorum ama gözlerini kaçırıyor. "Okyanus sessizdir," diyor onun yerine. "Oradayken düşüncelerinizin bile sesi çıkmıyor. Her şey bu sakin, deniz manzarasının arka planında kaybolup gidiyor."

Dürtüyle tuzlu su tankına baktım.

"Sanırım sen de aynı şeyi arzuluyorsun," diyerek dikkatimi ona çekiyor.

İddiasını ne doğruladım ne de reddettim. "Sormayacak mısınız doktor?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Bu benimle ilgili değil. Bu konuda benim ne düşündüğümle ilgilenmiyorum, sadece senin düşüncelerle ilgileniyorum."

"Ama neyi arzuladığını düşündüğümü bilmek için can atmıyor musun?"

Evet. Cevap içimi yakıyor, orada tutarken boğazımın arkasını kavuruyor.

Öne doğru otururken pantolonunu kalçalarına kadar indiriyor. "Bahse girerim o akvaryumu burada tutuyorsun çünkü aynı yalnızlık anını arzuluyorsun."

Hafif bir kahkaha atıyor. "Şimdi de doktor mu oldun?"

Yüz ifadesi açılıyor, nefesimi alıyor. "Sana soru sormayı çok isterim. Bu oyunu çok severim."

Eğer bu onun gardını düşürecekse -bir saniyeliğine bile olsa, böylece onu yakalayabilirim- o zaman oynayacağım. "Pekâlâ, kabul ediyorum." Sandalyeme geçip bacaklarımı bileklerimden kavuşturuyorum. "Hayır, Grayson. Yalnızlık için can atmıyorum, çünkü her gün yalnız kalıyorum." Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırıyorum.

"Aynı şey değil," diye karşı çıkıyor. "Yalnız olmak ve yalnızlık iki farklı şeydir."

Ciğerlerimi gerginliği aşarak genişlemeye zorluyorum. "Beni böyle mi görüyorsun? Yalnız mı?"

Başını sallar. "Bugün doktor benim. Soruları ben soruyorum. Yalnız mısın?"

Tepkisel kaşlarımı gizlemek için dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Zaman zaman, evet. Herkes arada bir kendini yalnız hisseder. Bu insanın doğasında var."

Kendini oyuna, performansına kaptırır. "Yine de çoğu kişiden daha iyi idare ettiğini düşünüyorsun. Öyle değil mi? Neden? Psikolog olduğun için mi?"

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum. "Hayır, çünkü sevmiyorum-" Kendimi kısaca kesiyorum.

Başını eğiyor. "Neyi sevmiyorsun? İlişkileri mi? Çok mu karmaşık? Çok mu samimi?"

"İnsanları pek sevmem," diye itiraf ediyorum.

Ağzının köşesi kalktı. "İnsanları sevmeyen bir psikolog. Bunu nasıl başarıyorsunuz?"

Bir nefes çekiyorum. "Ben insanları incelemekle ilgileniyorum, benimle ilgili olarak ne yapabilecekleri ya da ne olabilecekleriyle değil," diye açıklıyorum. "Kendine düşkün ortalama bir insanla kendinin farkında olan bir insan arasındaki fark budur. Zihin üzerine yıllarca eğitim almış bir psikolog olarak, insanları çoğunun anlamadığı bir düzeyde anlıyorum. Genel olarak insanlar bencil ve yorucudur. Yakın bir ilişki kurmak yerine onları analiz etmeyi tercih ediyorum."

Ellerini kucağında birleştiriyor, bakışları sert bir şekilde üzerimde. "Bu ya en doğru cevap ya da en kaçamak cevap. Her iki durumda da korkunu ortaya koyuyor."

Enseme vuran soğuk bir şırıltı tüm hareketlerimi donduruyor. "Korkum. Bana teşhis koyacak mısınız, Dr. Sullivan?"

Göz temasını keserek arkasına yaslanıyor. "Şimdiye kadar kendinize teşhis koymadınız mı?"

"Bu mantıklı bir varsayım." Ve yanlış bir varsayım. Kendimi hiç analiz etmedim. Üniversitedeyken bile, her psikoloji öğrencisi kendi beynini incelerken bile. O zamanlar, bir insanın bir başkasına teşhis koyabilmesi için önce kendi zihinsel şeytanlarını kullanması gerektiğine dair bir teorim vardı.

Çok zor bir görevdi. Çok geçmeden şeytanlarımı kovmak yerine onlarla birlikte var olmanın daha kolay olduğunu fark ettim. Bunu bir kez kabul ettiğimde, ilerlemek, hatta başarılı olmak yeterince kolaydı. Ve başardım da. Sınıfımın birinciliğine kadar.

"Mantıklı bir varsayım," diye tekrarlıyor Grayson. "O zaman senin patolojik bir yalancı olduğun da mantıklı bir varsayım mı?"

Beni yemlemek istiyor. Bir tepki almak. Belimdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak sırtımı dikleştiriyorum. Grayson'ın kaşları birbirine yaklaştı. Endişelendiğini gösterecek kadar değil ama rahatsızlığımı fark ettiğini belli edecek kadar hafifçe.

"Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hayır," diyor. "Hastalarınıza yalan söylediğinizi düşünmüyorum. Bence kendinize yalan söylüyorsunuz. Özellikle de korkularınız hakkında."

Ses tonumu alçak ve duygusuz tutuyorum. "Bu ciddi bir değerlendirme. Yine de hepimiz kendimize bir dereceye kadar yalan söyleriz. Zihnimiz bizi bu şekilde korur. Eğer ne kadar önemsiz olduğumuzun farkına varırsak-" Gülüyorum "-o zaman yaşama isteğimizi kaybedebiliriz."

"Yaşama isteğini kaybetmek. Bu ilginç." Sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi bana bakarak yaklaşıyor. Bulmacaları sever.

Sandalyeye daha da yaslanıyorum. Alnıma dokunup ani ağrının geçmesini diliyorum. "Davanın sonucu hakkında çok düşündünüz mü?" Çitle çeviriyorum.

"Kendini neyden korumaya çalışıyorsun?"

"Neyden?"

"Kendine yalan söylemenin bir savunma mekanizması olduğunu söylemiştin. Neyden kaçınmak için bu kadar uğraştığını bilmek istiyorum. Neyden korunmaya ihtiyacın var?"

Sandalyemin kollarını kavırıyorum ve ayağa kalkmak için kendimi yukarı çekiyorum. "Senin akıl oyunlarını oynamayacağım, Grayson. Hoşgörü zamanı sona erdi."

"Sana kim zarar verdi?" Oturduğu yerden o kadar hızlı kalkıyor ki, zincirleri gerilirken geri çekilerek tepki veriyorum.

Bakışlarım masama, kenarının altına yerleştirilmiş gizli panik butonunun olduğu yere gidiyor. Grayson görüş alanımı takip ediyor, sonra bana bakıyor. "Hadi bas. Bas ona," diye meydan okuyor.

Nefesimi kontrol ederek çenemi kaldırıyorum. "Eğer yaparsam, bu son seansımız olacak."

İfadesini maskelemeyi başaramadan önce gözleri kederle doluyor. Kendime bunun gerçek bir duygu olmadığını hatırlatıyorum; o bir manipülatör.

Geri çekilip boynunu ovuşturduğunda bunu kanıtlıyor. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı özleyeceğim, Dr. Noble. Bana yardım ediyorsunuz."

Size yalan söylendiğini anlamak ister misiniz? Manipülatörün söylediklerine bakın: kulağınızı çekiştirmek, saçınıza dokunmak. Boynunu okşamak. Sadece Grayson'da, ona yardım edeceğim konusunda yalan mı söylüyor yoksa bizi özleyecek mi, *beni* özleyecek mi, kararsızım.

"Bunu bilerek yapmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

Şaşkın bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor ama bunu uzun süre koruyamıyor. Gülümsemesi genişliyor, o gamze yanağını oyuyor. Bacaklarım onun büyüğü altında titriyor. "Belki de tüm bunların hangi kısmının doğru olduğunu sorgulamayı istiyorum."

"Görev tamamlandı. Eğer bu oturumları bilerek manipüle etmeye çalıştıysanız, o zaman ölmek istediğinize inanmak zorundayım. Tekrar soruyorum, bu bir oyun mu? İdamından önceki son şansın mı? Seninki bittiği için bilerek benim zamanımı mı harcıyorsun?"

Elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor. Fiziksel kısıtlaması zincirleri sallıyor, gergin kasları tulumunun altından belli oluyor. Ondan yayılan bir öfke titremesi hissediyorum. Bu tanık olduğum ilk gerçek tepki; gerçek bir duygu.

Onu tehdit ediyorum.

"Sen bir oyun değilsin," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Güçlendirici bir nefes çekiyorum. "Aldatma eğitimim var. Sen aldatma sanatında yetenekli olabilirsin ama ben onu tespit etmekte yetenekliyim Grayson. Gerçeği istiyorum."

"Sana yalan söylemenin bana bir faydası olmaz. Gerçeği tecrübe etmeni istiyorum."

Bunu söyleme şekli... ifade ediş biçimi - gerçeği bilmemi istemekten ziyade gerçeği *deneyimlemek* - kasıtlı. Tenim karıncalanıyor.

"Kurbanlarınıza acı çektirmekten zevk aldınız mı? İşkencelerinden, ölümlerinden zevk aldınız mı?" Benim kelimelerim de aynı şekilde seçici. Sadist mi yoksa sahte mi olduğunu anlamam gerekiyor. Savunması düştüğünde, net bir okuma yapabileceğim.

"Yaptım," diye itiraf ediyor. "Bundan zevk aldım. Bir parça bile suçluluk duymadım."

Gergin bir nefesi serbest bırakıyorum. "Başkalarının acı ve ıstırapından zevk alıyorsan suçluluk ya da pişmanlık hissedemezsin. Peki zevkli mi? Sen

Kurbanlarınız acı çektiğinde tahrik oluyor musunuz? Cinsel tatmin ve rahatlama sağlıyor musunuz?"

Sanki anılarını hatırlıyormuş gibi gözleri parlarken ifadesi saf bir coşkuya dönüşüyor. Ve beni bulanıklığın ötesinde bulduğunda, o canlı mavi gözler bana odaklandığında, bunu içimde hissediyorum - yoğunluğu, uyluklarımı birbirine zorlayan nabız gibi atan bir ağrı. "Benim sırlarımı biliyor olman haksızlık," diyor, "ve bende seninkilerin hiçbirisi yok."

"Bu bir itiraf mı?" Konuyu zorluyorum.

Bir kez başını sallayarak onaylıyor. "Ben bu şekilde doğdum. Yıllarımı *nedenini* bulmaya çalışarak geçirdim. Sonra sıkıldım, sonra da yoruldum. Şimdi önemli olan sadist doğamı nasıl yönlendirmeyi seçtiğim. Eğer böyle adlandırmak istiyorsanız."

Başımı kaldırıyorum, çenem sabit. "Bu şekilde etiketliyorum. Sadizmini daha iyiye yönlendirdiğine inanıyorsan da hayal görüyorsun. Suçluları cezalandırmak için hastalığını kullanan bir kahraman olduğunu sanıyorsun. İşler böyle yürümüyor, Grayson. Yargıç, jüri ve cellat olamazsın."

"Yine de öyleyim," diyor sandalyeye çökerek. "Kim olduğumuzu kabul etmek sadece basit bir seçim. İlişki kurabilirsiniz. Hastalığınızı hastalarınız aracılığıyla yönlendiriyorsunuz."

Korkunun kutupsal bir sıçraması ciğerlerimdeki havayı kapıyor.

"Bu yüzden buradayım," diye devam ediyor. "Bekleme odasındaki salyası akan adam yerine neden beni seçtin. Bir seçim yaptın. Senin yararına olan bir seçim. Sadece kabul et. Benim kadar özgür doğduğunu kabul et ki bu anlamsızlığı geride bırakıp gerçekten neler yapabileceğimizi öğrenebilelim."

Geri çekilip aramıza biraz daha mesafe koyuyorum, böylece onun kokusundan arınmış bir nefes alabiliyorum. "Ne istiyorsun?" Basit bir soru ama cevabı her şeyi belirleyecek.

Çelik gibi bakışları bana kilitleniyor. "Yaşamak istiyorum. Ve seni istiyorum."

Zaman durur. Gözlerinde okuduğum dürüstlük beni bu işkence dolu ana kilitliyor. Onun bir parçası haline geldiğimin farkındayım.

Bağlantı kurabileceği tek dış kaynak benim ama onu kapatmayı reddediyorum. Onu kullanabilirim. Etik mi? Hayır. Hiç değil. Ama Grayson gibi başka kimse yok. Bu fırsatı bir daha yakalayamam.

Saçlarımı savurup perçemlerimi temizliyorum ve gözlüklerimi çıkarıyorum. "Sizin durumunuzda sadece tek bir arayışınız olabilir. Seçimlere bu kadar değer verdiğine göre, akıllıca seçim yapmanı öneririm." Yazı masasına doğru dönüp defterimi alarak bağlantıyı daha da koparıyorum. "Senforofili. Bu terimi biliyor musunuz?"

"Parafili cinsel sapkınlıktır." Sırıttıyor, bakışları beklenti içinde. "İlk buluşmamızdan önce ödevimi yapmıştım. Beni sapkın olarak etiketlemek yeni bir şey değil."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ama sizin özel sapmanız öyle," diye karşı çıkıyorum. "Senforofili konusunda ampirik bir araştırma yok." Seansları durdurmamamın bir nedeni de bu. Onaylanmış bir konu üzerine yapılacak bir belgeleme türünün ilk örneği olacak ve bir seri katilin yer aldığı tek araştırma olacak. Diğer nedenlerim ise kendi kişisel motivasyonum.

"Heyecanını hissedebiliyorum," diyor Grayson, gülümsemesi gerilerek. "Yoksa bu uyarılma mı?" Havayı kokluyor, yüzüm kızarıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve not defterimi açıyorum. "Geniş tanım basit: felaketleri sahnelemekten cinsel haz duyuyorsunuz. Ancak bu çok basit. Senin özel psikopatlığın sadist senforofili. Daha derinlere ineceğiz, neden yangın çıkarmak ya da trafik kazası sahnelemek yerine psikodrama tiyatrosuna yöneldiğini keşfedeceğiz. Ve kurban seçiminiz... Kurban seçim süreciniz çok önemli."

Çoğu psikopat, reformlara karşı isyan etseler bile, neden böyle olduklarına dair nihayet bir açıklama, bir anlayış ölçüsü bulduklarında rahatlarlar.

Grayson değil. Ağzının çökük kenarları ve çizilmiş kaşları memnuniyetsizliğini gösteriyor.

"Teşhisime katılmıyor musunuz?"

Düzgün nefes alışları aramızdaki sessiz boşlukta duyulabiliyor. "Her kilidin bir anahtarı vardır."

Kaşlarımı çattım. "Mecazi anlamda söyledim."

Ağzı sert bir çizgi halinde bastırıyor. Hiçbir şey belli etmiyor. Bunun yeterli bir kabul olduğuna karar veriyorum ve odayı geçip memuru çağırmak için kapıyı açarak seansı sonlandırıyorum.

Grayson yerdeki kelepçeden çözülüp Cotsworth'a geri götürülmek üzere emniyete alınırken ben koridorda geziniyorum. Zincirlerin her şakırtısında ve kilitlerin her tıkırtısında sinirlerimi bozan sıkıcı ve gürültülü bir süreç.

Hazır olduğunda, infaz memuru bekleme odasındaki diğer silahlı memurlarla buluşması için ona eşlik ediyor. Grayson geçerken eli benimkini sıyırıyor. Sadece kaza olarak algılanabilecek hafif bir fırça darbesi ama dokunuşun doğrudanlığı, temas noktası tenimi ısıtıyor. Parmağının avucumun kenarındaki darbesi tüm duyularımı ele geçirecek kadar güçlü.

Bu bir kaza değildi.

Kapıyı kapattım ve elimi dokunduğu yerin üzerine koydum.

OceanofPDF.com

LOCKDOWN

GRAYSON

Prison hücre kapıları filmlerdeki gibi çınlayarak kapanmıyor. Cotsworth gibi gelişmiş tesislerde, benim gibi üçüncü seviye mahkumların dışarıya çıkmasını engellemek için tek parmaklıklı kapının üzerinde kalın bir pleksiglas bölme kullanılıyor.

İletişim.

Beyaz hücremde durmam ve yüzümü karyolaya dönmem emredildi. Sırtım memurlara dönükken, içlerinden biri kelepçelerimi çözüyor, ardından hücre kapısı *bir bip* sesi ve içi boş *bir klik sesiyle* yerine oturuyor. Kapı kilitlendiğinde ve ben içeriye kapatıldığımda arkamı dönüyorum.

Cotsworth hücre hapsini kaldırdı. Artık gelişmiş güvenlik hapsi olarak anılıyor. Son bir yıldır bu 6'ya 8'lik oda tamamen bana ait. Alanım, bu hayatta değer verdiğim tek şeylerle seyrek bir şekilde dekore edildi.

Çok fazla eşyaya ihtiyacım yok. Çok fazla eşya hayatı darmadağın eder, asıl önemli olan şeylerden uzaklaştırır.

Yapboz kutuları tek bir plastik masa üzerinde istiflenmiş durumda. En son tamamlanan, Maine sahil şeridinin doğal bir görüntüsü. Hayranlarımdan biri tarafından bana gönderildi. Bende onlardan çok var. Gardiyanlar onlara "katil hayranlar" diyor.

Hücremin ortasında, tavandan bir barfiks çubuğu uzanıyor. Mahkumların kendilerine zarar vermelerini önlemek için özel olarak tasarlanmış. Ve en uzun duvar boyunca, iki büyük poster: Kells Kalesi ve bir labirent. Labirenti kendim aldım. Diğer grup takilerin hediyesiydi.

Işıklar yanıp sönüyor ve tepedeki loş ray, hücreyi daha ürkütücü turuncu bir parlaklıkla aydınlatıyor. Zifiri karanlıktan önce bir saat dinlenme zamanı. Tulumumu çıkarıp köşeye fırlatıyorum ve termal kollarımı yukarı itiyorum. Karyolama uzanıyorum ve tavandaki turuncu girdaplara bakıyorum.

Hapishane tamamen program ve düzenle ilgilidir. Mahkumların çoğu kaostan olduğu bir yerden geliyor, bu da hapishaneyi acı verici bir ceza haline getiriyor. Katı kurallar beni aynı şekilde etkilemiyor; ne zaman yemek yiyeceğim, ne zaman uyuyacağım, ne zaman sıçacağım söylenerek büyüdüm. Burada olmak evime dönmek gibi ve tıpkı orada yaptığım gibi zamanımı bekliyorum.

Hiçbir şey aynı kalmaz.

Değişim, güvenebileceğiniz tek sabittir.

Ya uyum sağlarsınız ya da sağlamazsınız. Mahkumları birbirinden ayıran şey bu seçimdir. Bekleyenler ve isyan edenler. Akıllı bir adam bir keresinde bana bir şeyin olmasını beklemenin akıllı başında bir adamı delirtebileceğini söylemişti. Ve burası delilikle dolu.

Delirmek gibi bir endişem olmadığı için bekliyorum.

Gardiyan turunda benim hücremden geçerek bana otuz dakika verdi.

Karyoladan fırladım. Labirent posteri, altındaki gerçek hazineyi ortaya çıkarmak için kolayca çıkarılıyor.

Geçtiğimiz dokuz ay boyunca topladığım resim ve makaleler, araştırmaya ilk başladığım zamandan başlayarak en son duruşmasına kadar duvarda spiral bir kolaj halinde düzenleniyor. Mahkeme merdivenlerinde uğradığı saldırının gazete kupürü. Tanıştığımız ilk gün ve Londra'nın bana ihtiyacı olduğunu onaylamam.

Parmağımı London'ın yanağında gezdiriyorum, görüntü o kadar gerçekçi ki yumuşak, sıcak teninin hissini hatırlayabiliyorum. Avucunun eti, gizlemeye çalıştığı bir yara iziyle gölgelenmiş ve zaman zaman sırlarıyla benimle alay etmek için ortaya çıkan mürekkep.

Dış halka daha geriye gidiyor, Web'in en derin sularından elde edilen seyrek bilgiler. Boyalı sarı saçlı bir kız. Madalyalı bir polis memuru. Ve kızın hayatını değiştiren kaza.

London'ın saçları dökülmüş en son fotoğrafını duvardan alıp yaklaşıtıyorum ve gözlerinde fark edebildiğim her altın beneği inceliyorum. Karanlık, yetersiz ışığı almadan önce, resmi kolajımın ortasına yapıştırıyorum ve barfiks barının altına gelene kadar birkaç adım geri gidiyorum.

Ben takıntılı bir adamım. Beni test edeceğini biliyordum. İlk kez bir görüşme talep ettiğinde, bunu neden bu kadar çok istediğine dair niyetini, gerekçesini sorguladım. Diğer alttan beslenenler kolayca pes etti ama o etmedi. -Israr etti. O sırada bu çabasını umutsuzca bulmamıştım ama yine de merak ettim. Onu daha fazla inceledikçe, çılgınlığını daha fazla gördüm ve sonra ofisinde kokusunu aldım.

Şimdi kokusunu alabiliyorum, leylakların o tatlı kokusu onun uyarılmışlığıyla karışıyor. Cevaplar için bu kadar çaresiz olan birinin besleyecek şeytanları vardır.

Ve onun şeytanları seanslarımızda canlı ve tekmeliyor. Onu kışkırtmaya devam etmek neredeyse zalimce, ancak gerçeği kabul etmesi için eğitilmiş düşünce kalıbından koparılması gerekiyor.

Ben takıntılıysam, o da aşıktır. Patlayıcı bir kombinasyon.

Boxerımı indirip kenara atıyorum, sonra yukarıdaki barı tutuyorum. Çenem bara değene kadar kollarımı kıvrarak vücudumu yukarı çekiyorum. Tekrarlarımı üçer üçer tekrarlıyorum: yukarı, yukarı, yukarı ve tutun. London'a bakıyorum, dipsiz kahverengi gözlerine, pahalı takım elbiseleriyle sansürleyemediği kıvrımlı kum saati figürüne. Tam önümde bacak bacak üstüne attığını, o yumuşak, davetkâr kalçalarının arasında nabız gibi atan ağrıya baskı uyguladığını görüyorum.

Her çene kaldırışta aletim daha da sertleşiyor. Kaslarımdaki gerilim vücudumdan aşağı inerek aletimin ucuna ulaşıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyor. Tekrarları hızlandırdıkça etimin altındaki her siniri ateşli bir yanık yakıyor. Adrenalin kan dolaşımımı hızlandırıyor, nabzımı hızlandırıyor. Neredeyse onu duyabiliyorum... tadını alabiliyorum... çılgınca sesi adımı çağırırken bağlara karşı mücadele ettiğini hayal edebiliyorum...

Bir tekrarı daha tamamladığımda derin bir inilti çıkıyor. Vücudumu yukarıda tutuyorum, çenem soğuk çubuğa sertçe bastırılıyor ve serbest bırakılıyor. Özgürleştirici hissi baldırlarıma kadar indirmek için kalçalarımı öne doğru iterken aletim zonklıyor, karnım geriliyor. Boşalmamın betona çarparken çıkardığı ses ağır nefeslerimle karışıyor ve ben bırakmadan önce orgazmı artırıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarımı serin zemine dayıyorum. Nefes alıp verirken o çoktan zihnimden siliniyor. Başımın arkasına uzanıyorum ve dağınıklığıma örtmek için gömleğimi çıkarıyorum, gözlerim sımsıkı kapalı, sonra topuklarımin üzerine geri yerleşiyorum. Başımı tırmalıyorum.

Vücudumdaki her yara alev alev yanıyor.

Bedenim cezalandırılmayı talep ediyor ama London'ın yüzünün kalan çizgilerine, dürtü hafifleyene kadar tutunuyorum. Başım dönüyor ve karıncalanıyor, bu duygunun tadını çıkarıyorum. Onunlayken istismarı arzulamıyorum. Bunu o kadar uzun zamandır uyguluyorum ki, durdurmak neredeyse imkansız - ama o benim cevabım. O benim kurtuluşum.

Kanım ısınıyor. Soğuk hava, kaygan tenime zalim bir okşayış gibi dokunuyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum. Ellerimi göğsümdeki kabarık yara izlerinin üzerinde gezdiriyor, alınışına tanık olduğum her bir canı hissediyorum. Her biri içime kazınmış, kaderimi pekiştiren bir damga, onların acıları sırasında yaşadığım zevk için kendime verdiğim bir kefaret.

Yalnız değilim.

Bu ilk farkındalık zincirlerimdeki ilk kırık halkaydı. Ondan daha azını kabul etmeyeceğim; o benim diğer yarım.

Giyinme zahmetine girmeden posteri yerine koyuyorum. Işık kaybolmadan önce, onun resmini de yanımda karyolaya getiriyorum. Yüz hatlarının izini sürüyorum, hepsini yeniden ezberliyorum.

Hücre kararıyor ve görüntüyü yastığımın altına koyuyorum. Ellerimi kollarımın üzerinde gezdiriyorum, yara izlerini tamamen gizleyemeyen mürekkebin izini sürüyorum. Sırların gömülü kalamayacağını hatırlatıyor.

London cevapları istiyor, ben de ona verebilirim. Tek soru, onları almak için ne kadar ileri gideceği.

OceanofPDF.com

ENTANGLEMENT

LONDON

B Camı kırmak. Metal bükülüyor. Asfalta sürtünme. Sızan gaz kokusu. Bınyı zorlamamaya çalışarak göz kapaklarımı gevşetiyorum. "Ondan sonrası karanlık," diyorum parmaklarımı kucağımda birleştirerek. "Artık gözlerimi açabilir miyim?"

Sadie'nin derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Biraz daha deneyelim. Nefes alma tekniğini uygula. Karanlığın üzerine çökmesine izin ver."

Başımı sallayarak ciğerlerimi dolduruyorum. Nefesimi beş saniye tutuyorum, sonra dışarı veriyorum. Bunu üç kez yapıyorum. Her nefes alışta belime keskin bir acı saplanıyor. Bir ciğer dolusu daha bırakıp laneti serbest bırakırken ellerim yumruk oluyor.

Gözlerimi açtım. "Bugün acı çok fazla." Stresimi atmak için parmaklarımı esnetiyorum. "Bunca yolu geldiğin için üzgünüm."

Başını öne eğiyor. "Ben değilim. Bu seansta bir şeyi çözsük de çözmesek de arkadaşımı ziyaret edebileceğim." Gülümsemesi sıcak ama pratik. Bu beni rahatsız etmiyor, çünkü bu söylediklerinin tam tersini hissettiği anlamına gelmiyor. Sadie duygularını ortalama bir insanın yaşadığı gibi yaşayamıyor.

Üniversiteye geri döndüğümüzde, Sadie'nin genç bir yetişkinen yaşadığı bir kaçırılma olayından kaynaklanan sosyopatik eğilimleri olduğunu erken keşfettik. Günlerce işkence gördü ve ardından kurtarılması sırasında kendisini kaçırmanın ölümüne tanık oldu. Bu olayı kriminal davranış analisti olarak tutkulu bir kariyere dönüştürmeyi başardı.

Sadece ona en yakın olanlar, onun pratik tavırlarının topluma uyum sağlamak için sergilediği bir performans olduğunu biliyor. Bugün burada olmasını istememin nedeni de buydu, kendi geçmişimden kalan ve asla yüzleşemediğim bazı komplikasyonların üstesinden gelmeme yardımcı olması için. Daha doğrusu yüzleşmeyi reddettim. Sadie'nin açık sözlülüğü ve içgörüsü benim için rahatsız edici olabilir ama aynı zamanda ihtiyacım olan itici gücü de verebilir.

"Bu duygular konusunda gerçekten çok iyisin," diyorum gülümseyerek. "Ama benimleyken maskaralığa ihtiyacın yok. Bunu biliyorsun."

Yüz hatları doğal haline dönüyor. "Bunu o kadar sık yapıyorum ki artık fark etmiyorum. Bir refleks. Sanki gerçek bir insanmışım gibi." Gülüyor. Neredeyse ona uzanacaktım ama onun yerine cebimden ipimi çıkarmaya karar verdim. Sadie gardımı indirecek kadar güvendiğim tek insan.

"Sen de onlar kadar gerçeksin."

İfadesi değişiyor, konunun değiştiğini anlayınca daha ciddi bir hal alıyor. "En son hastanız," diyor, "bana ondan bahsedin."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Güzel dönüş." Omuz silkiyor, özür dilemeden. "Peki, seanslarımız hakkında konuşamayacağıma göre... ne bilmek istiyorsun?" Parmağımdaki ipi sıkıyorum.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun ve bunca yıldan sonra neden birdenbire ameliyatı düşünüyorsun?"

"Sebep ve sonuç." İpi çözüyorum. "Bu kadar basit, değil mi?"

"Öyle."

İpliğimi cebime gömüyorum ve ellerimi birleştirerek avucumun içinde zonklamaya başlayan yarayı gizliyorum. "Karşı aktarım yaşıyorum," diye itiraf ediyorum.

Sadie tepki vermiyor. Karşı aktarım bizim alanımızda normal bir durumdur. "Demek burada olmamın gerçek sebebi buymuş."

"Ameliyatı düşünüyorum... ama aynı zamanda bu hastanın seanslarını durdurup durdurmamam gerektiğini de bilmem gerekiyor."

Sadie öne doğru oturuyor ve ilk kez V yaka giydiğini fark ediyorum, bu da köprücük kemiği boyunca uzanan yara izini görmemi sağlıyor. Tanıştığımız günden beri sakladığı bir şey. "Seanslar sırasında rahatsız oluyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Sırt ağrınız dikkat dağıtıcı mı? Ağrı, hastanıza yansıttığınız duyguların dış kaynağı olabilir mi? Tedirgin misiniz? Endişeli misiniz?"

Tekrar başımı sallıyorum. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Bununla daha önce de uğraşmıştım." Duraklıyorum, kelimeleri seslendirmeden önce zihnimde düzenliyorum. "Ondan etkileniyorum." Ama bundan daha fazlası var.

Sadie'nin yeşil gözlerinde yargılama yok. "Tamamen fiziksel mi?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Fiziksel... ve kısmen duygusal. Grayson zeki biri. Kendinin farkında. Yoğun." Derin nefes alıyorum. "Rehabilitasyonuna yardımcı olabileceğime gerçekten inandığım ilk hasta o olabilir."

"Ve bunu onun için istiyorsun."

"Tabii ki." Son seansımızla ilgili düşünceler ortaya çıkıyor. "O bir manipülatör. Manipülatörlerin tehlikesini biliyorum ama son görüşmemizde bir ilerlemeye tanık oldum. Sadece yaşadıklarım üzerinde çalışmam gerekiyor, çünkü ben olmazsam onun ölüme mahkum edilmesinden korkuyorum."

Sadie arkasına yaslandı. Benim koltuğuma oturdu. Bugün hasta olan benim. "Korkuyorum dediniz. Korku güçlü bir duygudur. Başka neden korkuyorsun?"

Başımı hızlıca sallıyorum, boğazımın dibinde sahte bir kahkaha tutuyor. Bu taktikleri biliyorum, süreci biliyorum ama yine de sıcak koltukta olmayı daha kolay hale getirmiyor. "Ameliyatla ilgili düşüncelerimle hastamın ölüm hücrelerinde olması arasında bir ilişki olup olmadığını bilmek ister misiniz?"

Yarı omuz silkerek başını yana eğiyor. "Var mı?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Ameliyatı ertelememin nedenlerinin hastama nasıl tepki verdiğimle hiçbir ilgisi yok."

"London, hayatta kalma suçluluğunu hiçbir zaman tam olarak ele almadık," diyor. "Sonunda bununla yüzleşmek için herhangi bir adım atıyor musun?"

"Ameliyatı düşünüyorum, değil mi?" Akvaryuma bakıyorum. "Özür dilerim. Bugün çok hızlıyım."

"Hayır, haklısınız. Babanızın ölümünden sorumlu olmadığınız gerçeğiyle nihayet yüzleşmek büyük bir adım."

Yüzüme inen bir tokat gibi, sözleri sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor. Refleks olarak verdiğim yanıt da bir o kadar keskin. "Kendimi suçladığımı asla kabul etmedim-"

"Kazadan bu yana L-beş ve L-üç yaralanmalarınızı düzeltecek bir ameliyatı reddettiniz," diye baskı yapıyor. "Her gün acıyla yaşıyorsun çünkü o gece arabayı sen kullanıyordun. Çektiğın suçluluk duygusunu, kendini acı çekmeye zorladığının görmek için profesyonel olmaya gerek yok London. Ve şimdi daha iyiye gidebileceğine inandığın bir hasta ölüm cezasına çarptırılmak üzereyken, sen de bu suçluluğun acısını çekmek istiyorsun. Utancını, eğer kurtaramazsan ölümünün suçunu taşıyacağın bir hastaya yansıtıyorsun. Bu suçluluk duygusuyla başa çıkmayı reddettiğiniz için kariyerinizi riske atmak istiyor musunuz? Kendinize hiç katiller için merhamet aramaya neden ihtiyaç duyduğunuzu sordunuz mu?"

Acımasız dürüstlük. Sadie'nin zihnime girmesine izin vermemin nedeni. Alnımdaki teri siliyorum. Elime baktığımda, makyaj tabakasının altındaki mürekkepli anahtarı görüyorum. Şakaklarım artan kalp atışlarımla senkronize bir şekilde çarpıyor.

"Bir molaya ihtiyacım var." Ayağa kalkıyorum ve bir şişe su almak için mini buzdolabına yöneliyorum. Sadie için bir şişe getirmeden önce uzun uzun içiyorum.

Kabul ediyor ve suyu yere koyuyor. "Yeniden giriş seansı için çok mu derin?"

Bir kahkaha atıyorum. Sonra daha ciddi bir şekilde onun destekleyici bakışlarına bakıyorum. "Ben babamı öldürdüm."

Bu kelimeleri hiç yüksek sesle söylemedim.

Sadie irkilmiyor. "Araba kazasında baban öldü."

Daha iyi bildiğim halde başımı sallıyorum. "Kendimi onunla özdeşleştiriyorum," diyorum. Grayson'dan bahsettiğim anlaşıldı. "Benim hastam Maine Meleği. Acımasızca öldürür. Merhamet göstermeden, lakabı aksini söylese de. Ve vücudumda onun mantığında hata bulabilecek tek bir kemik bile yok. Tüm kurbanları cezayı hak ediyordu. Kendimi onunla özdeşleştiriyorum çünkü öldükleri için mutluyum."

Aramıza sessizlik giriyor, ben yere bakmaya daha fazla dayanamayana kadar sessizlik çok gürültülü hale geliyor. Yukarı bakıyorum. Sadie'nin yüz ifadesinde hala bir yargılama belirtisi yok ve bir şekilde bu durumu daha da kötüleştiriyor.

"Biliyorum." Kâküllerimi görüş alanımdan temizliyorum. "Onunla seansları durdurmam gerekiyor."

"Hayır," diyor beni şok ederek. "Hem kendiniz hem de hastanız için hem aktarımı hem de karşı aktarımı keşfetmek için kendinize güvenerek daha derinlere inmeniz gerekiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Psikanaliz mi? Freudyen yöntemlerle aramın iyi olmadığı konusunda uzun zaman önce hemfikir olduğunuzu sanıyordum."

"Onlarla aran çok kötü." Gülümsemesi içten. "Ama küçük bir korku yüzünden bir meydan okumanın sizi büyük bir keşiften alıkoymasına izin vermek utanç verici olur."

"Kendime meydan okuyorum," diye tekrarlıyorum, sesimdeki korkuyu belirgin bir şekilde duyuyorum. "Bu doktorun emri mi?"

Kara kaşları kalkıyor. "Aslında öyle. Sana ne yapacağını söylememe ya da izin vermeme ihtiyacın yok. Hastanız ölümüne mahkum edilmişse, bunu kabul etmeli ve bunun sizin ya da hayatınızın bir yansıması olmadığını kabul etmelisiniz. Tehlike, hastanız için kişisel duygular geliştirip geliştirmediğiniz değildir.

Hastanız. Bu düzeltilebilir. Birlikte yapacağımız birkaç seansla bunları çözeriz ve siz de kariyerinize devam edersiniz."

Son sözlerine tutunup diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Her zaman bir dezavantajı vardır.

Yakınına eğiliyor. "Tehlike *nedenini* keşfetmekte. Zihnimizin bizi korumak için kapattığı bazı kapılar vardır. İster karartılmış anılar olsun, ister inkâr -" bakışları titremiyor "- o kapıları bir sebepten dolayı zincirle kapattık. Kilitleri bir kez kırdığınızda, geri dönüşü yoktur. Kendiniz için yeni bir gerçekliği kabul etmek zorunda kalabilirsiniz ve bu tehlikeli olabilir."

Sadie'yi buraya çağırırken gerçeği saklamaya devam edemeyeceğimi biliyordum. Yeteneklerinde ustalaşmış. "Süreci çoktan başlatmış olmaktan korkuyorum."

Elimi tutmak için uzandı, ben de izin verdim. Bu, sevdiğiniz birini kaybettiğinizde birine sunduğunuz türden bir teselli - ruhunuzun saf ıssızlığı. Sadie burada benimle olsa da, bu yolculuğa yalnız çıkıyorum.

Karanlığın ötesinde yatan şeyden korkmuyorum. Orada neyin gizlendiğini, beklediğini biliyorum. Tehdit edici. Gerçeği serbest bıraktığımda, insanlığımın son parçasını da kaybedeceğimden korkuyorum.

"Bana enkazdan önce ne olduğunu anlat. Bırak ben senin çapan olayım." Sadie'nin eli benimkinin üzerine kapanıyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

Sorusu bir kırbaç gibi şaklıyor, zamanın dikişlerini çatlatıyor ve geçmiş bugüne kanıyor. Önce köşelerde puslu bir kırmızı, sonra kan anılarımı kaplıyor.

Çok fazla kan var.

Sadie gerçeği bilseydi -tüm hikayeyi bilseydi- o zaman rahatsız hastamla daha derin bir bağ kurma tavsiyesi farklı olabilirdi. Mesleki yükümlülüklerimin altında, karanlıktan bir ses fısıldıyor

zihnimin girintileri. Bir uyarı. Kendimi korumak için Grayson'dan kaçmalıyım.

O bir tehlike.

Sertçe yutkunuyorum. Bir kez başladım mı, başka bir ruha anlatacak nefesim kalmayana kadar durmam. "Boynunda bir anahtar taşıyordu..."

OceanofPDF.com

GRAVITY

LONDON

T Burada çiğnenebilecek yasalar vardır ve bir de uymamız gereken yasalar vardır. Bir insan başka bir insanın kaderine nasıl karar verir? Bu yasalara dayanarak mı?

Bu soruyu aklımda tutarken, içimde bir tür geri sayım başladı, Grayson'ın duruşma saatinin tik takları gibi. Analizimi oluşturmak için bir aydan az bir süre kala, kurallar sorunu kendini gösteriyor:

Hangi kurallara itaat ediyoruz? İnsanın kurallarına mı, yoksa evrenin kurallarına mı?

Yeterince uzun bir zaman çizelgesinde, insanoğlunun kuralları değişir ve oldukça sık değişir. Bir zamanlar ölümle cezalandırılan bir günah olarak kabul edilen şey artık basit bir sosyal medya güncellemesi, cinsel tercihin, politikanın, dini inancın bir ifadesidir. Bundan yüz yıl sonra, günah şu anki haliyle gülünç bir eğlence olabilir, tıpkı bir zamanlar dünyanın düz olduğuna inanan atalarımıza baktığımız gibi. Ya da Salem Cadı Mahkemeleri'nin cehaletine kızdığımız gibi.

Adalet sistemimiz ve inançlarımız politikalarımızın doğrudan bir yansımasıdır; neyi kabul etmeye istekli olduğumuza, toplumun bir bütün olarak neyi *kabul edebileceğine* dayanır. Ancak bir de tartışamayacağımız kurallar vardır, örneğin varoluşumuzu yönetenler gibi.

Kütlesi olan her şeyi birbirine doğru çeken bir doğa olayı, bir kuvvet vardır. Her gün kanıksadığımız yerçekimi, sorgusuz sualsiz itaat edilen bir yasadır.

Yerçekimi.

Birbirine çarpan iki nesne, çarpışmanın gerçekleşmesini engelleyemez, çünkü kural kırılmaz.

Nispeten, Grayson'ın eylemleri, günahları, adalet sisteminde bir kara delik yarattı. Süpersonik bir hızla kaderine doğru ilerliyor ve bunu durduracak kadar güçlü bir dış güç yok.

Ben bile.

"Londra mı?"

Lacy'nin endişeli sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve telefonumdan başımı kaldırıp resepsiyonistime bakıyorum.

"Müdür Marks tesisten yola çıktı bile," diyor, sesi benim hissettiğim kadar yorgun çıkıyor. Masa telefonunu beşiğe doğru indiriyor. "Özür dilerim."

İç çekerek telefonumu çantama bırakıyorum. "O zaman ona yüz yüze söylemen gerekecek. Onunla başa çıkabilirsin." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Sadece ilgilenmem gereken acil bir hasta olduğunu söyle."

Şüpheli ifadesini görmezden geliyorum. Ben kaçan bir tip değilim. Sadie ile yaşadığım gelişmeye rağmen, Grayson'ın seanslarına devam etmenin yanlış bir hareket tarzı olduğunu hissediyorum.

Sadie daha derine inmemi istiyor. Boğulmak istemiyorum. Ve ben onun içinde boğuluyorum.

Yakın zamana kadar, iş hayatıma sızmasından korkmadan geçmişimi görebiliyordum ve Grayson'ın şu anda bunun olmasının katalizörü olduğunu biliyorum. Korkularıyla yüzleşmek istemiyorum; onların karanlık köşelerine geri dönüp çürümelerini istiyorum.

Kaydedilen oturumlarımızı gözden geçirerek duruşma için analizini tamamlayabilirim. Sonucumu hazırlayacağım, sonra bu davadan ve hastadan devam edeceğim,

Her şeyi ait olduğu yere, zihnimin karanlık köşesine kilitliyorum.

Bir kez karar verdiğimde, kararlılığımdan emin olurum.

"Hepsi bu kadar mı?" Ona soruyorum, gitmek için dönüyorum. Onlar gelmeden önce buradan çıkmam gerekiyor.

Bir parmağını kaldırıyor. "Bir şey daha var. Dedektif Foster çok sayıda mesaj bıraktı. Aramasına geri dönmek ister misiniz?"

İsmi hatırlamıyorum. "Hayır. En azından şimdi değil. Eğer tekrar ararsa, benimle e-posta yoluyla iletişime geçmesini söyleyin." Müfettişlerden ve hukuk görevlilerinden çok sayıda talep alıyorum ve hepsine yanıt veremiyorum.

"Olur," diyor Lacy. "İzin gününün tadını çıkarmaya çalış London."

"Teşekkürler. İrtibatta olacağım." Asansöre doğru ilerlerken omuzlarımı dikleştiriyorum, yeni yönümdeki her emin adımda kararlılık ve inanç ivme kazanıyor. Aşağı düğmesine basıyorum, gümüş kapılar kayarak açılırken içime rahatlamış bir his yerleşiyor.

Gözlerim onunkilerle buluştu.

Sadece bir saniye, tek bir zaman atlaması, ama bakışlarımız birleştiği anda, tüm kararlılık ve eminlik, dönüştüğüm omurgasız omurgasız gibi kayıyor. Kaçıyorum. Kaçıyorum. Grayson'ın bilgili mavi gözleri içimi görüyor, beni dışarı çağırıyor.

Müdür Marks konuşuyor ama ben hiçbir şey duymuyorum. Bakışlarım beni bırakmayı reddeden adam tarafından hapsedilmiş durumda. Etrafımın farkına vardığımda Grayson'ın termalinin olmadığını fark ediyorum.

Kolları çıplak, derisini mürekkepleyen siyah ve gri desenler sergiliyor. Dövmeler bir kalkan gibi. Altında ne olduğunu görmek için daha yakından bakmanız gerekiyor. Mürekkebin tamamen gizleyemediği parlak yara izleri. Ben de aynı maskeyi taşıyorum.

Yerçekimi kendini gösterdiğinde, çarpışmayı durduracak gücümüz yoktur. Bir kara deliğin içine çekildiğinizi bilmek, kaçınılmaz olanı önlemek için çok az şey yapar. Tıpkı Grayson'ın bir zamanlar dediği gibi: Biz kaçınılmazız.

"London, gidiyor musun?"

Solumdaki adama odaklanmak için kendime birkaç saniye vererek göz kırpyorum. Marks'la yüzleşmek için döndüm. "Bugün olmaz."

Ofisime doğru döndüğümde tek tepkisi kaşlarını şaşkınca çekmek oldu. *Bugün olmaz*. Sanki Grayson kaçışımı bilerek engellemek istemiş gibi, beni geri çekmek için bariyeri indirdi.

Kafamın içinde çalan alarmlara kulak vermeliyim. Ama basit gerçek şu ki, yapamam. O beni umursamaz yapıyor.

İnfaz koruma memurları Grayson'ı terapi odasının ortasında zincirlerken ben ofisimin banyosunda kayboluyorum. Lavabonun başında durmuş, ellerimi mermer leğene dayamış, zincir ve kilit seslerinin kesilmesini bekliyorum.

Gardımı almak için kendime yeterince zaman tanıyorum, sonra odaya girerken çenemi kaldırıyorum ve kalan memura başımı sallıyorum. O da çıkıyor. Ofis kapısının kilitlenirken çıkardığı içi boş *tıkırtı* sırtımı geriyor, ses yüksek ve kesin, sanki içeriye kapatılıyormuşum gibi.

Kayıt cihazını bırakarak masamın kenarına yürüyorum ve masif ahşaba yaslanıyorum. Sandalyemde oturduğum zamankinden daha uzak bir mesafe ve ağırlığımı desteklemek için ihtiyacım olan güç.

"Kamera yok," diyor Grayson.

Sormuyor ama sesindeki soruyu duyabiliyorum. Boğazımı temizliyorum. "Psikanalitik bir muayene yaptığımda, bunu kaydetmemeyi tercih ediyorum. Serbest çağrışım uygularken, hastaların yakından izlenmedikleri zaman daha iyi yanıt verdiklerini görüyorum."

Grayson dikkatle beni izliyor, bakışları hareketlerimi takip ediyor. Açıkta kalan kollarına vereceğim tepkiyi bekliyor. Daha önce ona yeterince tepki vermemiştim, kendi duygusal çekimime çok fazla kapılmıştım. Onun da bu bağlantıyı hissettiğini biliyorum.

Tartışmayı açmasını, yaralarını bana göstermek için neden bugünü seçtiğine dair gerekçelerini keşfetmesini bekleyebilirim ya da seansa tam da derinlerin ortasında başlayabilirim.

Boğuluyorum.

"Bu ani yöntem değişikliği neden?" diye sorarak beni soğuk bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "İşbirliği yapmıyor muydum doktor?"

Dudaklarımı ıslatıyorum. Dengeleyici bir nefes alıyorum. "Serbest çağrışım, bastırılmış duyguları veya anıları ortaya çıkarmak için kullanabileceğimiz başka bir araçtır. Amacı tedavi etmek değil, öğrenmektir."

Başını eğiyor. "Öğrenecek ne kaldı? Tabii bu öğrenme tekniği iki yönlü çalışmıyorsa. Senin hakkında öğrenmek istediğim çok şey var London. Altımda nasıl hissettiğini öğrenmek istiyorum. Saçlarının elime dolandığında nasıl hissettiğini öğrenmek istiyorum."

"Dur."

Öyle yapıyor. Omuzlarını sandalyeye bastırıyor, kolları tamamen açıkta. Yaralarını utanç içinde sakladığını düşünerek yanılmışım -ve nadiren yanılım. Grayson'ın zekası her zaman en büyük engelim oldu. Onu kolayca alt edebileceğime inanarak kibirlendim. Bana geçmişiyse ya da kendisiyle ilgili hiçbir şey sunmadı.

Bilgi toplayan ve toplayan oydu. Benim hakkımda. Bu artık sona eriyor.

"Bu seansta benim hakkımda da bir şeyler öğreneceksin," diyorum. "Bu yöntem hasta ve psikolog arasında her iki şekilde de çalışır."

Öne doğru oturur. "Bu kaçamak yöntemlere ihtiyacımız yok. Bilmek istediğin her şeyi sor. Ben sana söylerim."

"Tamam." Masayı itiyorum ve koltuğumu sarı çizginin ötesine çekiyorum. "Bu güven gerektirir, Grayson. Hasta ve doktor arasındaki güven ve ben senin bana davranışlarınla ya da sözlerinle zarar vermeyeceğine güveniyorum, sen de bana aynısını yapmayacağına güvenebilirsin."

Kıpırdamadan duruyor, yakınlığının onu kışkırttığını gösteren bir kas seğirmesi ya da yüz tiki yok. Ama bu hareketsizliğinde endişesini okuyabiliyorum. Sonra elini sandalyeye koyarken hafifçe kıvrıp yumruk haline getiriyor.

"Vücut losyonunun kokusunu alabiliyorum," diyor. Nefes alırken gözleri kapanıyor. "Leylaklar." Ağzının kenarından bir sırtış yükseliyor. "Hayranlarımdan biri hücreme koymam için bana taze çiçekler gönderdi."

Yemleme yorumunu görmezden gelerek sakinliğimi koruyorum. "Bugün savunmacı görünüyorsun."

Gülümsemesi azalır. "Bu bir soru değil."

"Serbest çağrışım pratiği yapıyoruz. Düşüncelerimi tıpkı sizin gibi, onları korumak zorunda kalmadan dile getirebiliyorum."

Tekrar kameraya bakıyor. "Neyi ifşa edebileceğin konusunda endişeli misin?"

Çapraz bileklerime bakıyorum. "Aslında öyleyim." Başımı kaldırdığımda tavrı belirgin bir şekilde değişti. Daha yoğun. Daha ciddi. Sanki gösteri yapma ihtiyacı hissetmiyor gibi.

"Basit bir kelime çağrışımı ile başlayabiliriz," diye başlıyorum. "Ben bir kelime söyleyeceğim ve siz de aklınıza gelen ilk şeyi söyleyeceksiniz. Önemli olan çok uzun sürmemesi ya da yanıtınız hakkında düşünmemeniz. Bunu yapacağınıza güvenebilir miyim?"

"Benden istediğin her şeyi yapacağıma güvenebilirsin."

Zorla yutkunuyorum, bakışlarımı ona sabitliyorum. Etkilenmeden. "Basitten başlayalım. Hayvanlarla."

"Domuz."

"Tuz."

Balıklara bakıyor. "Tank."

"Çiçekler."

"Leylaklar."

"Parmak."

"String."

"Geri."

"Acı."

Duraklıyorum. "Her kelimeyi benimle ilişkilendiriyorsun." Bir kaşını kaldırıyor. "Yanlış mı yapıyorum?"

"Hayır. Eğer bu senin doğal tepkinse değil. Amacımız duygularınızı ve arzularınızı bana aktarmanız. Buna aktarım denir. Beni rahatsız edeceğini düşündüğünüz kelimeleri bilerek seçmiyorsanız..."

"Dürüstlük istediniz. Sana daha azını vereceğimden şüphe etme."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Tamam. Para."

"Kariyer."

"Açlık."

"Açgözlü."

Bacak bacak üstüne atıyorum, bakışlarının hareketimi nasıl takip ettiğini fark ediyorum. "Yanlış." "Doğru."

"Ölüm." "Ceza."

"Aşk."

"Hastalık."

"Kadın."

Burada duraklıyor.

"Sen." "Seks."

Burun delikleri açıldı. "Siktir."

"Günah."

"Kurtuluş."

"Mutluluk."

İleri atılıyor. Tepki verecek zamanım yok. Felç olmuş, olacakları bekliyordum. Bana dokunmuyor ama tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. "Öyle bir şey yok," diyor. "Bir psikoloğun sorularını sormayı bırak ve cevaplarını al."

Yerimi koruyorum, geri adım atmıyorum. Titriyorum ama bu korkudan değil. Vücudumdaki her molekül yaklaşmak için savaşıyor.

Dokun ona.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve Grayson'ın nefesi sanki kendisi için çalışmış gibi keskin bir şekilde alması içimde ilkel bir heyecan uyandırıyor.

"Bir cevaba karşılık bir cevap," diyorum sonunda.

Bu onun gülümsemesine neden olur. "Tamam." Bana dokunmadan sandalyesine geri yerleşiyor. Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim. Her iki tepki de rahatsız edici.

Ellerimi birleştirip kendimi toparlıyorum. "Nerelisin sen?"

Hiç tereddüt etmiyor.

"Delaware." Bir kaşımı

kaldırıyorum.

Gamzesi ortaya çıkar. "Aslen Kells. Kuzey İrlanda." "Seni Amerika'ya ne getirdi?"

Başını sallar. "Benim sıram. Sen nerelisin?"

Omuzlarım çöktü. Cevabı zaten biliyormuş gibi soruyor. "Hollows, Mississippi."

"Orası gerçek bir yer değil."

"Olabildiğince gerçek," diye karşı çıkıyorum.

"Çiftçi topluluğu mu?" diye soruyor. "Yoksa başka bir şeyle mi tanınıyor..."

Dirseklerimi kalçalarımın gömüp kendimi topraklıyorum. "Bana yara izlerinden bahset, Grayson."

Sorum istediğimi yapıyor. Odağı benim geçmişimden onunkine kayıyor. "Hangileri?"

Refleks olarak kollarına bakıyorum.

Parmakları mürekkepli kolunun üzerinde geziniyor. Beni izliyor, ben de onun hareketlerini takip ediyorum. "Bazıları hediye idi, bazılarıysa cezaydı. Üvey babamın her ikisini de ayırt etmek için özel bir yöntemi vardı."

Beni ilk kez bir üvey ebeveyninden haberdar ediyor. "Üvey baban tacizciydi o zaman."

Eğlenen bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Kendi kurallarına uymayı sevmiyorsun."

"Touché. Sor bakalım."

Düşünürken alt dudağını ısıyor. Nefes alışım ölçülü, çok sesli ve çok açık hale geliyor. "Sırtındaki ağrı. Bana ne olduğunu anlat."

Başımı sertçe sallayarak perçemlerimi alnımdan savuruyorum. Sonra yıllar önce hazırladığım pratik cevabı sunuyorum. "Gençken bir araba kazası geçirdim. Sırtım birkaç yerden kırıldı. En çok belim zarar gördü. Hiçbir zaman tam olarak iyileşemedim."

Hayal kırıklığı gözlerini kırıştırıyor. "Hepsi bu değil." "Hepsi bu, Grayson. Hepsi bu kadar."

"Elindeki dövmeyle neden kapatıyorsun? Bana ondan bahset. Neden ilk başta yaptırdın?"

"Haddini aşıyorsun," diye araya giriyorum. "Benim sıram."

"Hayır. Bana daha önce dürüst bir cevap vermedin. Bunu bilmek istiyorum."

Hızlı bir nefes çekiyorum. Tedirginliğim artıyor. "Gençken kapmıştım-"

"Kaza geçirdiğiniz zaman mı?"

Tereddüt ediyorum. "Evet. Ve her genç gibi ben de bunu takıntılı bir şekilde yaptım. Şimdi profesyonellik gereği bunu gizliyorum."

"O zaman neden sadece aldırmiyorsun?"

Kalbim düzensiz atıyor, şakaklarımdaki nabız başımda keskin bir ağrı ağı oluşturuyor. Boynumun arkasını ovuyorum. "Nedenini bilmiyorum," diyorum, ona verecek başka bir cevabım yok.

Bu şimdilik merakını gidermiş gibi görünüyor. Baskı yapmıyor.

"Tüm yara izlerin üvey babandan mı?" diye sordum. "Peki ya annen?"

"Hayır. Hepsi değil."

Parmaklarımı kolçağa vurduğumda iç geçiriyor. Karşılığında benden daha fazlasını bekliyorsa, daha fazlasını ifşa etmesi adil olur.

"Annem izlemeyi severdi. Ama bundan bahsetmiyoruz. Hazır değilsin."

"İşimin tanımı tam da bu konuda seninle konuşmaya hazır olmak Grayson."

"Ama bugün değil." Yüzünü maskeleyen sert bir ifadeyle ön kolundaki geniş yara izine dokunuyor. "Kendi kendime açtığım birkaç yara var," diye itiraf ediyor. "Kendime verdiğim acı, onların acı çekmesini izlerken tahrik olduğumda ceza olarak işliyor."

Onların acıları. Onun kurbanları. Eğer hastamın sadist olup olmadığına dair bir şüphe varsa, Grayson tüm belirsizlikleri ortadan kaldırdı.

"Şaşırmış görünüyorsun."

Ağzımı açıyorum ama hissettiklerimi ifade edecek kelimeleri bir araya getiremiyorum. Tiksinti. Öfke. Mide bulantısı. Bunlar kabul edilebilir tepkiler ama ben hiçbirini hissetmiyorum. Endişeli. Merak. Büyülenmiş - zihnimin karanlık köşesi beni daha yakına çağırıyor. Çekimi hissedebiliyorum.

Alnıma dokunuyorum, başımı gömmek ve onunla bağlantımı kesmek için kendime bir an veriyorum. "Şaşırmadım, sadece inceliyorum. Bu düzeyde bir samimiyetle nadiren karşılaşıyorum." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ve hiç utanmadan."

Yoğun bakışlarıyla ortam daha da gerginleşiyor. "Neden utanmam gerekiyor? Bundy ya da BTK gibi zayıf olabilir ve hastalığımı masumlara bulaştırabilirdim. Bunun yerine, dürtülerimi nasıl kontrol edeceğimi ve onları kötülere nasıl yönlendireceğimi öğrendim. Hatta arzularımı nasıl yöneteceğimi öğrendim, başkalarından almanın özgürlüğünde kendimi kaybetmektense kendi kendimi sakatlamayı seçtim. Ve size şunu söyleyeyim, Bundy ve diğerleri bu özgürlük için acı çektiler. Ziyafet çektiler ve sonra arındılar. Şımarttılar ve pişman oldular, tekrar ve tekrar. Bu benim geliştirdiğimden çok daha kısır bir döngü."

Sözlerinin gücünü, beni içine çeken cazibesini hissediyorum ve buna karşı güçsüzüm. Daha fazlasını istiyorum. Perdeleri kapatıp yargılayıcı dünyayı bloke etmek ve sadece utancın yaşamadığı bu bir saatte var olmak istiyorum.

Işığın bile girdabından kaçamayacağı kadar güçlü bir kuvvet olan bir kara deliğin yerçekimiyle karşılaştığınızda

Karanlık. Bu karanlık dünyada toplayabildiğim ışık ne olursa olsun, bu çarpışma rotasında devam edersem kesinlikle yutacak.

"Şimdi söyle bakalım," diyor kollarını kolçaklar boyunca uzatarak, "ismini nasıl aldın? London çok sıra dışı, özellikle de Mississippi'deki küçük bir kasaba için."

"Annemin bana şu ismi verdiğini söylediler..." Ben kaçıyorum. Gülümse. "Bana en sevdiği pembe dizinin adını vermiş."

Kaşları çatılıyor. "Sana *söylendi*," diye tekrarlayarak hatamın altını çiziyor. Hiçbir şeyi kaçırmıyor. Her dil sürçmesine ve vurguya dikkat ediyor. Saptırma sırası bende. Saate bakıyorum.

"Yani anlaştık," diyor dikkatimi çekerek. "Bugün anneler hakkında konuşmak yok, doktor."

Sırtımı dikleştiriyorum. "Bu başka bir günün konusu olabilir." Benimkine dair hiçbir anım olmadığı için üzerinde durmayacağım bir konu. Sadece babamın sakladığı birkaç bulanık resim ve arka bahçedeki bahçesi var. "Hastalarımın çoğu bu konu üzerinde yıllarını harcıyor. Bizim o kadar vaktimiz yok."

Azalan zamanından bahsetmek yüz hatlarını sert açılarla oyuyor. "O zaman ne için vaktimiz var?"

"Korkarım bugün fazla bir şey yok."

Ben ayağa kalkmaya başlarken o öne doğru oturuyor. "Birbirimize çok benziyoruz," diyor.

Seansı sonlandırmanın zamanı geldi -şimdi sonlandırmak akıllıca- ama merak beni yaslanıp kalmaya zorluyor. "Nasıl yani?"

Kameraya bir bakış atıyor. "İkimiz de seanslarımızı kaydetmeyi seviyoruz. Ben bunu düşünmek için kullanıyorum."

Başımı salladım. "Ben olsam ikisini karşılaştırmazdım Grayson. Aynı şey değil."

"Ama değil mi? Merak ediyorum. Tüm bu kayıtları ne için kullanıyorsunuz? Heyecan mı?"

"İşimiz bitti."

"Onları izlerken kendinize dokunuyor musunuz?"

Ayağa kalkıyorum.

"Videolarımı izledin mi?"

Gözlüğümün çerçevesini yukarı itip yerine yerleştiriyorum.

"Evet." "Hepsi mi?"

Utanc kutsal alanımıza sızıyor. Profesyonel olarak konuşursak, Grayson'ın işkence seanslarının bir ya da iki, hatta üç kaydı, teşhisine yönelik araştırmalar için yeterli olabilirdi. Ama tıpkı şimdi olduğu gibi, uyarılara rağmen, deneyimleme isteği... aramızdaki bu yasak bağı *hissetme* isteği çok büyüktü.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. Ben bir profesyonelim. Ve bir profesyonel olarak, hastam hakkında kapsamlı bir araştırma yapma hakkına sahibim.

Ama gözlerindeki cüret parıldıyor, yüzeyimin altında gizlenen karanlık arzuları ortaya çıkarmak için bir meydan okuma. "En sevdiğin hangisi?"

Psikanalizin kuralları basittir: Kural yoktur. Bu güvenli sığınakta, kadının bağlandığını ve uzuvları kırılana kadar dövüldüğünü izlerken duyduğum heyecanı, tahrik olduğumu itiraf edebilirim. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmeyeceğim. Ona teslim olmayı reddediyorum.

"Bugünkü seansımız bu kadar," diye anons ediyorum. Koridora doğru ilerlerken eteğimi düzeltiyorum, ofisimdeki mahkuma olan yakınlığımı unutuyorum.

Grayson unutmamış.

Odanın diğer tarafına doğru yürüyüşüm, eteğimi tutmasıyla engelleniyor. Vücudumdaki her kas geriliyor, tenimdeki tüyler diken diken oluyor, tüm duyularım onun ve eteğimi tutuşunun esiri oluyor.

Bir anda, tam da bu sonuç için beni bilerek kızdığını fark ettim.

Zincirlerin tıkırtısı endişemi artırıyor, sonra geriye doğru çekiliyorum. Önünde durmaya zorlandığımda, eteğimin kenarını kavrayıp kumaşı sıkı bir yumruk haline getirdiği yere bakıyorum.

Sesimdeki titremeyi bir şekilde kontrol ederek, "Bırak beni," diyorum.

Bakışları kasıtlı olarak vücudumda geziniyor ve gözlerimle buluşuyor. "Yaralarım dokunmak istiyorsun."

Teninin sıcaklığı çıplak bacağıma değiyor, sert parmak eklemleri aşındırıcı ve baştan çıkarıcı bir sürtünme yaratıyor. Yutkunuyorum. "Bu uygunsuz olurdu."

"Ama yine de istiyorsun." Ben ondan kurtulana kadar kumaşı her seferinde bir parmak serbest bırakıyor. Ama kurtulamıyorum. Gözlerindeki cüret beni hâlâ esir tutuyor. "Yapmanı istiyorum."

Bir mıknatısın iki benzer kutbu gibi olmalıyız; birbirimizi itmeliyiz. Ama manyetik alanlarımız birbirini çekiyor, kuvvetle kenetleniyor.

Sanki ürkütülecek bir yaratık olduğumdan korkuyormuş gibi, ellerini nazikçe kalçalarımın koyuyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. "Ama eğer yaparsan, sana dokunabilirim," diye meydan okuyor.

Bu yasaktan daha fazlası. Tehlikelidir.

Derin nefes alıyorum, erkeksi kokusunu içime çekiyorum, yapmak üzere olduğum şey için kendime işkence ediyorum. Kalbimin açık bir uyarıyla çarpmasına rağmen, elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Avucumun kaba parmaklarının üzerinden bileğine ve koluna doğru ilerlemesine izin veriyorum. Eğimli yara izlerinin etini sardığı yere. Derisinin altına yerleştirilmiş telli bantlar gibi, yara dokusu pürüzsüz ve acımasız. Bazıları diğerlerinden daha yeni ve bu yaraları erotik sapkınlık içindeyken açtığı düşüncesi...

Parmakları uyluğumun iç kısmına temas ettiğinde nefesim kesiliyor.

Duyguların saldırısına karşı gözlerimi kapatıyorum - kaba avucu kalçamı sıyrırken, eteğim bileğine doğru kıvrılırken bana hissettirdiği yasadışı ve erotik yol.

"Bana bak."

Talep kanımda hızla dolaşüyor, damarlarımı kavuruyor. Dürtüyle gözlerimi açıyorum.

Grayson'ın elektrik mavisi bakışları beni hapsederken, eli tenimde iz bırakıyor. Tepkimi ölçerken parmaklarının aşındırıcı pedleri beni keşfediyor, haritamı çıkarıyor.

Bir inilti kaçıyor ve bir diğerini engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Çenesinde bir kas zıplıyor, sonra işkence edencesine yavaşça daha yukarıya çıkıyor. Onun samimi dokunuşu altında titriyorum. Dokunuşu güçlendikçe tırnaklarımı etine geçirmeyi daha çok arzuluyorum. Parmaklarım kollarında pençeler oluşturuyor.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi dudaklarını yalıyor ve "Yap" diyor.

Cüret bedenimin üzerinde kayıyor, kalçalarımın arasında titreşen sıcaklık onu bana dokunmaya davet ediyor ve ben teslim olduğumda parmakları külotumun dikişini sıyrıyor. Bir farkındalık şoku nefesimi kesiyor ve geri adım atarak bağlantıyı koparıyorum.

Sarı çizginin arkasına güvenli bir şekilde geçene kadar yürümeyi bırakmıyorum. Grayson'ın ateşli bakışları beni izliyor, göğsü düzensiz nefesleriyle inip kalkıyor. Yüz hatları sanki ciğerlerimi yakan boğucu acının aynısını hissediyormuş gibi gergin. Oda, onun her nefesiyle birlikte kalbimin atışıyla uyum içinde titreşiyor.

Aklımı kaybediyorum.

Telaşla ona sırtımı dönüyorum ve ofise koşarken ellerimi eteğimden gezdiriyorum. Birkaç dakika içinde memurlar Grayson'ı kelepçeleyip götürdüler. Konuşmadı, tek kelime etmedi. Aramızda kopan fırtınaya dair hiçbir ipucu vermedi.

Ofisimin ortasında duruyorum, yaşananların ağırlığını ve baskısını hissediyorum. Ahşap zemin ayaklarımın altından kayıyor. Yerçekiminin beni aşağıya doğru spiral çizerek göndermesi için sadece hafif bir itmeye ihtiyacı var.

OceanofPDF.com

P U Z Z L E

GRAYSON

Tvızıltı hücre kapısının kapandığını işaret ediyor. Gardiyanların ayak sesleri koridorda geri çekilene kadar ellerim arkamda bağlı duruyorum. Karyolama doğru ilerlerken, leylakın kalıcı kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Çiçekler kurumuş. Ölü yapraklar bulmacalarımı çerçeveleyiyor.

Sabırlıyım ama benim bile bir kırılma noktam var.

Hapishanede geçirilen bir yıl, dokunarak geçirilen işkence dolu saniyelerden daha kolaydı.

Onu.

Zamanı değil.

Işıklar kararıyor, bana düzenlenmiş mahremiyetimi veriyor. Dilimi kaldırıyorum ve kazıyorum

London'ın terapi odasında sakladığım nesneyi çıkardım. Sadece iki inç büyüklüğünde olan kemer tokasının metal mandalını elde etmek kolay değildi ama zevkli bir meydan okumaydı.

Gümüş ucu yapboz kutumdaki bir karton kapağın altına sıkıştırırken gülümsüyorum. Saklanacak yerlerim tükeniyor.

Yakında.

Masanın üzerindeki yapboz parçalarını bir kenara sıyrıyorum ve eski makaleyi açıp kırıksıklıkları düzeltiyorum. Daha önce defalarca okudum ama her seferinde başka bir parça buluyorum. Tıpkı yapbozlarımı birleştirirken olduğu gibi, Londra da ortaya çıkarmam ve birleştirmem için küçük ayrıntılar,

küçük ipuçları bırakmış.

Hollows, Mississippi diye bir yer yok. Ama Sullivan's Hollow var, her ne kadar doğru düzgün bir haritada basılmamış olsa da. Onu ya da Mize'de yaşayanları geçmiş i unutmak istedikleri için suçlamıyorum. Yeni isimler ve yeni tarihler. Farklı bir kimlik yaratmak için gereken tek şey bu.

Ne kadarını hatırlıyor? Acaba tamamen yeniden mi yazdı, anıları uzun zaman önce gördüğü uzak bir kabus mu?

On iki yıl boyunca yaşları on altı ile on dokuz arasında değişen dokuz genç kadın kayboldu. Bu çok fazla görünmeyebilir, ancak Mize gibi küçük bir nüfus için korkunç bir şey. Makalenin iddiasına göre bunların çoğu evden kaçanlar. Gençlerin rastgele ilişkiye girdiği biliniyor. Ve küçük bir kasabada, yargı gerçeklerden daha ağır basar. Bunu yutmak daha kolay. Makale şüphe ve modası geçmiş düşüncelerle dolu. Davada bir dedektif bile yokmuş.

Ancak aylardır kafamı kurcalayan önemli bir parça var. Makalede ne olduğu değil, nelerden bahsedildiği değil... ama nelerin atlandığı.

Kayıpların aniden durduğu tarih.

Makaleyi en son yaptığım yapbozun altına sıkıştırıyorum. Henüz yarısı tamamlanmış ama şimdiden resmin büyük bir kısmını ortaya çıkarıyor. Masanın üzerindeki pürüzlü bir parçayı kazıyıp parmaklarımın arasında döndürüyorum ve onun gözlerindeki altın benekleri hayal ediyorum.

Çok uzun zamandır iki hayat yaşıyor. Amacım onları birbirinden ayırmak. Şu anda baktığım yapboz gibi, ihtiyacım olan kadın da ayrıntılarda saklı. Yalanların altında gömülü.

Gömülü. Bu hoşuma gitti. Ve böylece masanın üzerindeki üç boyutlu modeli ortaya çıkarıyorum. Aylardır katmanlar ekliyorum. Evdeki kaynak aletlerimin ve model kitlerimin yerini pek tutmuyor ama neredeyse yoktan var etmenin zorluğunu takdir ediyorum. Katmanlı kağıt ve şekillendirilmiş karton. Henüz gerçekleştirilmemiş derme çatma bir tuzak yapısı.

Oyuncak bebek eviyle oynayan bir çocuk gibi, 3D model takıntımı beslememi sağlıyor. Yapboz kutularımdan birinin bir köşesini yırtıp

kartondan bir dikdörtgen. İdeal değil ama kaba bir kutu iş görür. Küçük kutuyu gülümseyerek modelin üzerine yerleştiriyorum.

Tüm parçaların aynı hizaya gelmesi ve resmin tamamlanması sadece bir zaman meselesi.

Modeli alıp masanın altına koyuyorum, sonra da yap-boza dönüyorum. Londra'nın bir portresini ustalıkla keserek yapbozun üstüne kusursuz bir şekilde hizalıyorum. Parça yuvasını buluyor, beni büyüleyen o gözleri ortaya çıkarmak için kolayca yerine kayıyor. Parmak uçlarımı London'ın yüz hatlarının üzerinde gezdiriyorum, birbirine bağlı yapboz parçalarının eğimli kenarlarının kışkırtıcı hissi beni tahrik ediyor.

Neredeyse tamamlandı.

Neredeyse benim.

Işıklar sönüyor ve beni karanlık boşluğumda sabaha kadar onu hayal etmeye bırakıyor.

OceanofPDF.com

FLIGHT

LONDON

Memoriler aldatıcıdır. Geçmiş hatırlarken zihnin çalışma şekli gerçekliğimizi çarpıtır. Zihnimiz bir anıya her baktığımızda onu şekillendirir, ince ayrıntıları ve gerçekleri değiştirir. Her ikisi de o anda orada olsalar da olmasalar da, iki kişi geçmişteki olayları aynı şekilde hatırlamaz.

Çoğu insan bunu bilmez ve gerçeği keşfettiklerinde bu korkutucu bir farkındalık olabilir.

Evli bir çift her gece sürekli olarak aynı konuları tartışır, her ikisi de diğerinin yanlışlığına, hatalı olduğuna inatla yemin eder.

İkisi de haklı. Hafızaları, çevrelerindeki dünyayı, kim olduklarını ve neye inandıklarını yapılandıran ve tanımlayan bir şekilde algılayacak şekilde çarpıtılmıştır.

İlk yılımda bu konuda bir makale yazmıştım. Üniversiteden yeni mezun olmuşum ve bir katilin zihninin kökenlerini ele almaya kararlıyım. Bir katili yaratan yetiştirilme tarzı ve deneyimleri miydi, yoksa katili şekillendiren o ilk etkileyici, kritik yılları zihninin nasıl algıladığı mıydı?

Çoğu kişi bunların bir ve aynı olduğunu iddia eder. Geçmişimizi nasıl hatırladığımız ile gerçek geçmişimiz arasında hiçbir fark yoktur - sonuç budur,

Her iki şekilde de bir canavar yaratır.

Bu esasen doğrudur. Herhangi bir gerçeği kurgudan ayırmak zordur. Öyleyse neden teorileri tartışmak ve ayrıntılara takılmakla uğraşalım?

Gençtim ve gençliğimde kitlelerin psikolojisine eğildim. Tezimi ya da bunun hastalarımın nasıl bir ilgisi olabileceğini bir daha hiç düşünmedim. Kariyerimi seri katiller ve onların rehabilitasyonu ile ilerletirken çalışma alanımla alakasızdı.

Ve ilerleyebilmek için geçmişe dair kendi anılarımı hatırlamayı bırakmam şarttı. Ayrıntıların üzerinden kaç kez geçmiştim? Zihnim bu olayları kaç kez çarpıtmıştı? Anılarım artık gerçek miydi, yoksa kâbuslarımla karışmış gerçeğin parçaları mıydı? Tekrar tekrar kaydedilen eski bir kaset gibi, anılarım şimdi bozuk, çarpıtılmış bir şarkı çalıyor.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve kuş kafesinin yemyeşil bahçesindeki dolambaçlı patikayı takip ediyorum. Kuşlar kafamdaki melodiye eşlik ediyor, tiz çığlıkları endişemin zirvelerini noktalıyor.

En sevdiğim yerlerden birinde yapacağım gezintinin endişelerimi yatıştıracağını umuyordum, zira bu kaçıışı düşüncelerimi susturmak için yıllardır çok kullanıyorum. Ama tepemde uçuşan kuşların sesi daha da yükseliyor, sanki sırrımın farkındalarmış ve bunu twitter kodlarıyla birbirleriyle paylaşıyorlarmış gibi.

Paranoyama sessiz bir kahkaha atıyorum. Kuşlar beni ya da ne yaptığımı umursamıyor. *Aklımı kaçırıyorum.*

Bir ürperti tenime geliyor ve tokayı bırakıp saçlarımı bırakıyorum ve enseme örtmek için saçlarımı sallıyorum. Grayson'la yaptığım son seansı defalarca hatırladım, analiz ettim, inceledim, detayları hatırladım. Uyandırdığı hisler ve duygular. Özlem... Ve her hatırladığımda, gerçekte ne olduğunu değiştirdiğimden korkuyorum.

Zihinlerimiz çok güçlüdür, tek bir olayla bağlantılar ve duygular kurar, oldukça önemsiz bir şeyi

anlamalı bir an. Tutku ve sevinç dolu. Gerçekte, dışarıdan bakan herhangi bir meslektaşım, karşı aktarımın hastam üzerinde doktor olarak rolümü üstlenme yeteneğimi engellediği sonucuna varacaktır.

Grayson'ın isteklerine boyun eğdim ve hastanızın her istediğini asla veremezsiniz - bu istekler sizin isteklerinizle örtüşse bile. Hayır, onu çiz. *Özellikle* de onların arzuları sizin arzularınızı yansıtıyorsa.

Tehlikeli olmaktan da öte, etik dışı.

Ama onun sert ellerinin tenimdeki hissi... Gözlerimi kapatıyorum, sadece bir saniyeliğine, onu gömmeden önce anının beni bir kez daha ele geçirmesine izin veriyorum. Bahçenin arındırıcı gücüyle dolu derin bir nefes alıyorum ve akşam gökyüzü kararıyor, gök gürültüsü bulutları beliriyor.

Kuş sesleri kayboldu. Kuşhanenin ani durgunluğu duyularımı tüketiyor ve yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Arkamı döndüm. "Beni takip mi ediyorsunuz, dedektif?"

Ucuz bir takım elbisenin üzerine siyah bir trençkot giyen hafif kilolu adamın polis olduğu kolayca anlaşılıyor. Kasaba şerifi tarafından yetiştirildiğim için bu konuda tecrübeliyim. Sırtışı teorimi doğruluyor. "Foster. Dedektif Foster," diyor. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyordum. Yalnız kaldığımızda konuşabileceğimizi düşündüm."

Lacy'nin bu isimde bir dedektiften bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Kollarımı göbeğime dolayıp arkasına bakıyorum. Kuşhane yakında kapanacak. Çıkışa doğru ilerliyorum. "Ofisimde istediğin her şeyi söyleyebilirsin. İş saatleri içinde."

"Denedim, Dr. Noble. Ulaşılması zor bir kadınsınız." Ben geçmeye çalışırken, bana doğru bir dosya uzattı. "Bunu görmeniz gerek."

Zihnin hilelerine dair anlayışım ne olursa olsun, merak hâlâ güçlü bir araç. Bu dedektif bunu biliyor ve yeteneklerini ustalıkla kullanıyor. Dosyayı alıyorum.

"Taciz ettiği ilk psikiyatrist sen değilsin."

Seçtiği kelimelere gözlerimi kısarak bakıyorum, sonra dosyayı çevirip açıyorum. Yere baktığımda nefesim boğazımın dibinde düğümleniyor. Görüntüyü değerlendirirken yüz hatlarımı düzeltiyor, iğrenmenin yüzüme yansımaya izin vermiyorum.

Bir sonraki sayfaya geçiyorum ve kurbanın profilini tarıyorum. "Doktor Mary Jenkins."

Sayfaları okumaya devam ediyorum. Bu isim neden tanıdık geliyor?

"Hopkins'te bir nörolog. Etik olmayan uygulamalarla suçlandı. hastaları," diye devam ediyor, boşlukları doldurarak. "Ama asla kovuşturulmadı."

Karnım zonkluyor. Etik dışı uygulamalar, ona karşı suçlanan zalimlikleri ifade etmeyen genel bir terminoloji. Barbarca bir uygulama olan lobotomiye yeniden diriltten Maryland'li bir sinirbilimcinin ayrıntıları aklıma geliyor.

Ölen Dr. Jenkins'in görüntüleri prosedürün korkunçluğunu gözler önüne seriyor. Göz kapaklarının üzerindeki delinme yaraları, kendi hastalıklı yöntemlerinin kurbanı olduğunu gösteriyor. Ölü gözleri kameraya boş boş bakıyor. Fotoğrafların ölüm öncesi mi yoksa ölüm sonrası mı çekildiğini merak ediyorum, çünkü lobotominin bir kurbanını oldukça doğru bir şekilde tasvir ediyorlar.

Sonra bir düşünce oluşur. "Görüntüler nereden geldi? Olay yerinde mi çekildiler?"

Dedektif Foster'ın kaşları çatıldı. "Size işkence görmüş ve öldürülmüş bir doktorun fotoğraflarını gösteriyorum ve bilmek istediğiniz şey bu mu?"

Dosyayı kapatıyorum. "Sanırım bunları bana göstermek için uzun bir yoldan geldiniz, bu yüzden tepkimi bekliyordunuz. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Maine'de Grayson'la bağlantılı herhangi bir lobotomi kurbanı bulunmadığına göre, dedektifin Delaware'deki savcılıktan aldığı bir görevle burada olması gerekiyor. "Aksi takdirde, bunu bana e-posta ile göndermeniz yeterli olurdu." Dosyayı ona geri veriyorum. "Beni New Castle'da kürsüye çıkmamaya ikna etmek için buradasınız."

Omuzlarını dikleştiriyor. "Hakkınızda çok şey okudum Dr. Noble. Nasıl çalıştığını biliyorum. Eğer jürinin karşısına çıkıp bir şeyler anlattırsanız

Sullivan'ın istismara uğramış çocukluğuyla ilgili psikobazlık yaparsa, o canavar ölüm cezasından kurtulabilir."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Dedektif, tanığı yanıltmanın bir suç olduğunu gayet iyi biliyor. Ama benim tecrübelerime göre, kuralları en çok çiğneyenler genellikle kanun adamlarıdır.

"Ama sorunuza cevap vermek gerekirse-" cebinden bir paket sigara çıkardı "-Sullivan cesetleri her zaman ortadan kaldırmazdı. Bu ceset olay yerinde bulundu. Yöntemlerini mükemmelleştiriyor."

Sigarasını yakıp dumanlı bir nefes verirken başımı başka yöne çeviriyorum. İdam cezasından yana olması ve her nefeste onu mezarına daha da yaklaştıran bir alışkanlık seçmesi çok yerinde. "Yöntemlerini mükemmelleştirmeyi bir yıl önce bıraktığını söyleyebilirim. Tabii eğer fail gerçekten yakalandıysa." Elindeki dosyaya bakıyorum. "Onu cinayetle ilişkilendirecek kanıtınız var mı?"

Grayson cinayetleri bana itiraf etti. Masum olduğunu ilan ederek mahkemeye çıkmayacağım. Sadece dedektifin gözlerinin bu düşünceyle nasıl tiklendiğini izlemek hoşuma gidiyor.

"Her türlü kanıta açığız, Dr. Noble. Size iletacağım."

"Teşekkür ederim." Tartışmayı bitirmek için uygun bir yer olduğunu düşünerek ayrılmaya başlıyorum, ama beni durdurmak için ceketimin kolunu tutuyor.

"Kanıtları gözden geçirdikten sonra doğru olanı yapacağınızı umuyorum."

Ondan uzaklaşıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Yapılması gereken doğru şey, dedektif, benim işim. Ve sizin ya da New Castle'dan başka bir polis memurunun hiçbir zorlaması beni bundan alıkoyamaz."

Savunmak için ellerini kaldırır. "Kimse sizi tehdit etmiyor, doktor. Hepimiz aynı taraftayız, değil mi? Kurbanlar için adalet isteyen taraf?" Sigarasını yere atıyor ve botunun burnuyla söndürüyor.

Boş bir kahkaha atıyorum. "Kurbanlar için adalet istemek bize öldürme ruhsatı vermez, dedektif. Şimdi lütfen diğer sorularınız için ofisimle irtibata geçin."

O zaman giderim. Seslenmek için patikadaki virajı dönmemi bekliyor. "Kafatasına bir buz kıracağı saplamış. Ama bu yüzden ölmedi."

Adımlarım yavaşlıyor ama
durmuyorum. "Kan kaybından
öldü," diye bağıyor.

Çıkış görünürde. Kafesli kapıyı itiyorum ve binaların arasında özel bir oyuk bulduğum kaldırıma çıkıyorum. Sırtımı tuğlaya dayayıp nefes alıyorum. Başıma bir ağrı saplanıyor, ağrı boynumun arkasından yayılıyor.

Kolay kolay sarsılmam. Davalarda savcılığa karşı mücadele ederken çok daha sert polis memurlarıyla karşılaştım. Kendime, hazırlıksız yakalandığımı söyledim. Saldırısından birkaç dakika önce kendimi savunmasız hissediyordum.

Ama ben o kadar inandırıcı değilim. Hafızamdaki görüntüyü canlandırdığımda Dr. Jenkins ve buz kıracağı bana önsezi gibi geliyor. Beyin hasarı nedeniyle ölüm, yavaş ve özellikle acımasız bir ölüm şeklidir. Aslında kan kaybından ölmezsiniz - Dedektif Foster'ın tasvir ettiği gibi değil. Aksine, kafatasının içindeki şişme beyni ezerek hayati organların işlevini ortadan kaldırır.

Yine de ölümündeki dehayı görebiliyorum, ölümü işlediği suçla eşleşecek şekilde tasarlanmış. Grayson'ın doktoru öldürmek için bir tuzak kurduğuna hiç şüphem yok ama bu beni korkutmuyor. Dedektifin umduğu şekilde değil.

Grayson'la olan bağlantım basit bir aktarımdan daha derin.

Onun gözlerine baktığımda kendimi görüyorum. Kadının bir yansıması değil -Ama kanla lekelenmiş ruhumun boş yankısı.

Eğer o kötüyse, o zaman şeytana aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya mıyım, yoksa şeytanın kendisi miyim?

Kafamı tuğlaya vuruyorum, sadece düşüncüyü kafamdan atacak kadar sert bir şekilde. Sonra eve doğru yola çıkıyorum.

Korkularıma rağmen zihnimi ve duygularımı hâlâ kontrol edebiliyorum.
Ve bir hastaya aşık olduğumu kabul etmeyi reddediyorum. Bir katile aşık olmayı reddediyorum.

OceanofPDF.com

NEXUS

LONDON

H Kaç kişi bir katilin gözlerinin içine baktığını söyleyebilir? Çoğu kişi için bu asla mücadele edilmesi gereken bir gerçeklik değildir. Sadece televizyon aracılığıyla deneyimlenen, herhangi bir tehdit ya da yozlaşmadan güvenli bir şekilde uzaklaştırılmış bir kurgudur. Benim içinse günlük bir meydan okuma.

Baktığımı hatırladığım ilk çift göz, bir katilin ruhunu barındırıyordu.

Şimdi baktığım gözler -ki en soluk çelik mavisi olduğunu açıkça ayırt edebiliyorum- bana bakıyor. Grayson'ın bilen bakışları benim gerçeğimi yansıtıyor ve vücudumun her molekülü inkâr ederek isyan ediyor, bu gerçeği meydan okurcasına söndürmek istiyor.

Bilmiyor... Bilemez. Ama paranoya mantığımı yiyip bitiriyor.

"Deliliğini cinayetle destekleyen adam fanatiktir," diyor Grayson, düşüncelerimi bozarak. "Siz kendinizi bir fanatik olarak görüyor musunuz, Dr. Noble? Yoksa... tutkulu musunuz?"

Daha dik oturuyorum, sırtımdaki baskıyı hafifletmek için küçük, keskin nefesler alıyorum. Dün akşam dedektiften kaçtığımdan beri tam ölçekli bir alevlenme içindeyim.

Pozisyonumu tekrar ayarlıyorum ve "Voltaire" diyorum.

Grayson'ın gülümsemesi buzul gözlerine ulaşıyor. "Bu doğru."

"Ama ondan sadece kısmen alıntı yaptınız. İlk bölümde bir tutkunun kendinden geçtiğini ve hayallere daldığını, rüyaları gerçeğe dönüştürdüğünü belirtiyor. Sizce bir tutkun ile bir fanatik arasındaki fark nedir? Sizce Voltaire ne söylemeye çalışıyordu?"

"Bu klasik edebiyat değil, bir-oh-one. Sana bir soru sordum."

Dudaklarım birbirine yapıştı. Cevabımı uzun süre düşünmeme gerek kalmadı. "Yaptığım işe tutkuyla bağlıyım."

Başını sallıyor. "Bu hazır bir yanıt." "Ne istiyorsun?"

Bakışları yüzüme kayıyor ve orada gördüğüm yoğunlukla beni şaşırtıyor.

"İstediğim şey için henüz hazır değiliz," diyor. "Ne istemediğimle başlayalım. Pratik ya da prova edilmiş psiko-saçmalıklar yok. Bana dürüstlüğünü göster."

Seanslarımızın yorgunluğunu hissederek uzun bir nefes bırakıyorum. Kırılanın hasta olması gerekiyor, doktor değil. Duvarları terapi odama girdiği günkü gibi dimdik duruyor.

Dosyasını yerden alıp kucağıma koyuyorum. "Doğrudan konuşmak ister misin?"

"Evet."

"Düşündüklerinizi söylemekten çekinmediğiniz için benden de aynısını talep ediyorsunuz."

"Evet."

Ona bakıyorum. "Aklından geçen her şeyi nasıl karşılandığını umursamadan söyleyebilme gücüne, açık sözlülüğe sahip olmak ne kadar da özgürleştirici. Söyle bana, Grayson. Bu nasıl bir his?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Özgürleştirici."

Dudaklarımı yalıyorum. Ağzım konuşamayacak kadar kuru. Derimin altına girmesine izin verdim ve o da benim tedirginliğimden zevk alıyor.

"Bu çılgınlık sayılır mı?" diye soruyor. "Aslında umursamadığımız tüm o sıkıcı sikiklerin hoş rahatlığını bozar mı?"

"İstedğini yapma ve söyleme özgürlüğü her zaman başkalarını rahatsız etmiştir," diye itiraf ediyorum ve hemen devam ediyorum. "Size saçma gelebilir ama toplumun en içten düşüncelerini saklamayı seçmesinin nedeni budur. Empatik bir insan kimseyi incitmek ya da etrafındakileri rahatsız etmek istemez. Daha iyi bir kelime bulamazsak, uyum sağlamak için..." Düşüncemi tamamlayamadan sözümü kesiyorum.

"Biz mi, doktor?" Grayson öne doğru oturur. "Bana ne yapmamız gerektiğini söyle."
Kâküllerimi gözlerimden savurup gözlüklerimi düzeltiyorum.
"Tutkularımızda ustalaşalım."

Bakışları istilacı, o büyüleyici bakışları sanki beni inceliyormuş gibi sertleşiyor. "Böyle mi yaptın?"

Bedenimi bir korku kaplıyor. "Ne?"

"Karışık. Tutkularınızda ustalaştınız mı yoksa sadece hayal mi görüyorsunuz?"

Dosyayı tokatlayarak kapattım. "Bu oturum resmen rayından çıktı ve bu yüzden sona erdi." Koltuğumdan kalkıyorum.

"Ama bundan sonra sadece bir tane kaldı."

Sesindeki acı o kadar içten geliyor ki beni durduruyor. Ona doğru döndüm. "Değerlendirmenizi çoktan tamamladım. Başka bir seansa ihtiyacınız yok." Evrakları dosyadan çekip çıkarıyorum ve irkiliyorum. "Lanet olsun. Kağıt kesiği."

Parmağımın ucunda kırmızı boncuklar.

Yarayı değerlendirmem için geçen saniyede Grayson harekete geçti. Elimi yakaladı ve beni öne doğru çekti. Mengeneyle tutuşu iki amaca hizmet ediyor: kaçmamı engellemek ve elime kan gitmesini sağlamak.

Parmağımı ağzına götürüyor. Bir kükreme kulaklarımı dolduruyor, kalbim onun kanı emdiğini hissedince gümbür gümbür atıyor. Dizlerimin arkasında hissediyorum, elektrik akımı vücudumda hızla ilerliyor ve bacaklarımı güçsüz düşürüyor.

"Dur." Kelime zar zor duyuluyor ama yeterli.

Grayson geri çekiliyor ve elimi bırakıyor. Zinciri yerden alıp avucunun üzerinde kaydırıyor, sonra kilidin üzerinde bir desen çiziyor. "Korkarım konu sen olduğunda, London, bu tür bir kontrolde asla ustalaşamayacağım."

Geriye doğru adım atıp bizi ayırıyorum. "Bunun bir önemi yok. Bu iş zaten bitti."

Öfke solgun gözlerini ateşliyor. "Yalanların benim üzerimde işe yaramıyor. Yaptığım her şeyi hissediyorsun."

Başımı sallıyorum ve bir adım daha uzaklaşıyorum. "Hissetmiyorum. Ve sen de *hissedemezsin*. Bunu yapamazsın." Kan dolaşımımı hızlandıran adrenalinin altında, belirgin bir ikiyüzlülük alayını hissediyorum.

Panik düğmesinin olduğu yazı masam bir metre arkamda. Ayağa kalktığı an, ona doğru koşuyorum. Zincir şakırtılarını duyuyorum ve güvende olduğumu -bana ulaşamayacağını- biliyorum; ancak beni arkamdan yakaladığında masanın kenarına doğru fırlatılıyorum.

Sırtımı göğsüne yasladığımda bir eliyle ağzımı kapatıyor. Düğmeye uzanıyorum ama diğer eli önce davranıyor. Bileğimi kavıyor ve avuç içimi tahtaya yapıştırarak beni masaya sabitliyor. Nefeslerim göğsümü yakıyor.

"Gerçeği bir kez olsun itiraf *edene* kadar buradan gitmiyoruz." Sıcak nefesi boynuma dokunuyor. Ağzı kulağıma dayanıyor.

Masanın üzerine ince bir metal parçası koyduğunda gözlerimi kırıştırıyorum. Bir kemer tokasına ait gümüş bir mandal olduğunu fark ediyorum. Zihinsel olarak kendimi lanetliyorum. Beni tutsak ettiği o anda öyle büyülenmişim ki. Eli kalçamdan yukarı kayıyordu... diğer eli belime sabitlenmişti. Beni kullandı. Kördüm. Saftım.

"Bu zincirleri çıkarmak istemeseydin asla bu kadar dikkatsiz davranmazdın." Tutuşunu sıkılaştırıyor ve bileklerinde hâlâ kelepçeli olan zinciri hissetmeme izin veriyor. Halkaların soğuk metali sırtıma sürtünüyor. "Şimdi doğruyu söyle."

Sonra eli gitti. Nefes nefese kalıyorum, tırnaklarım masayı tırmalıyor. "Çılgılık atacağım," diye tehdit ediyorum.

Zinciri başımın üzerinden çekip boynuma doluyor ve sırtımı göğsüne daha da bastırıyor. "Ve nefes borunu ezeceğim."

O meramını anlatırken zincirin halkaları tenimi sıkıyor. Ama sonra aniden zinciri gevşetiyor ve engelsiz bir nefes almamı sağlıyor. Boğulma korkusu yok olurken, yeni bir korku beni yakalıyor. Grayson eteğimi bacaklarımdan yukarı itiyor.

"Kontrol ve ahlak hakkındaki tüm konuşmalarınız..." Parmakları kalçamda gezinirken ayaklarımı birbirinden ayırıyor. "Sen bir sapıksın, London. Nerede yaşadığını biliyorum, saklandığın o karanlık köşede."

Sızlanıyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. "Yanılıyorsun, Grayson. Bunu kafanızda kurguladınız-"

"Dur." Elini saçlarıma daldırıyor ve çekiyor. Saçlarım çözülüyor ve beni içine çekmek için daha da yaklaşıyor. "Tutkularına ne kadar hakim olduğunu kanıtlamanı istiyorum." Diğer eli biraz daha yukarı kalkıyor. Hissettikçe karnım titriyor. "Eğer tahrik olmazsan, kendimi yere kelepçelerim ve sana bir daha asla dokunmam. Ama eğer tahrik olursan... o zaman tüm o kirli günahlarını bana itiraf edeceksin."

Kalçamda gezinirken bacağımı çekiştiriyor, beni daha geniş açıyor. Vücudu beni içine hapsediyor, masanın kenarı karnıma batıyor ama acı sadece dokunduğu her yerin şehvetli hissini artırmaya yarıyor. Göbeğimin derinliklerinde bir ağrı filizleniyor, zonklama bacaklarımın arasına ısı gönderiyor... ve bunu hissedebildiğini biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

Bacağımın eklem yerine ulaştığında irkiliyorum. Beni tamamen kavramadan önce parmağı iç çamaşırımın dikişi boyunca geziniyor, kışkırtıcı bir tehdit. Kuvvetle sarsılıyorum, sonra parmaklarını üzerimde gezdiriyor, basınç erotik, çağrıştırıyor.

İçinin derinliklerinden alçak bir inilti titreşiyor. "Çürük kumaş tabakasının arasından seni hissedebiliyorum London. Islanmışsın."

Sözleri içimde sekiyor, her bir darbe noktası bir patlama gibi patlıyor. Her vuruş bir kibrit gibi tenimi tutuşturuyor ve ben artık

güce sahip olmak. Kontrol, ellerimin masanın üzerinde yayılması kadar kolay bir şekilde parmaklarımın arasından kayıyor ve irademi serbest bırakıyor.

"Tahrik oldun," diyor. "Tıpkı videolarımı izlediğin zamanki gibi." Boğazımı zorla sıkıyor. "İtiraf et."

Titrek bir nefes serbest kaldı. "Hayır."

"Tam bir yalancı. Gözlerini ekrandan ayıramadın, değil mi? Giselle'in işkencesine tanık olduğunda nasıl tahrik olduğunu anlat bana. Uzuvarları bağlandı, vücudu gerildi... Ta ki günahlarını itiraf edene kadar."

Kurbanlarına daha önce hiç isimleriyle hitap etmemişti. Çok samimi hissettiriyor ve bu samimiyet içimde muhtaç bir arzu uyandırıyor, bir açlık uyandırıyor.

"İtiraf et," diye kulağıma nefes veriyor. Boğazımı sıkıca kavıyor ve başımı omzuna yaslamaya zorluyor. "Gerçeği itiraf et, London."

Onun gibi bir şey olduğumu kabul etmeyi reddederek, son kontrol parçama tutunmak için mücadele ediyorum, ta ki elini külotumun altından itene kadar - hiçbir engel olmadan bana dokunana kadar. Zincir göğüslerimde geziniyor, vücudumun her zirvesini uyarıyor. "Yapamam," diye zorluyorum.

"Siz istemeseniz bile vücudunuz gerçeği söyler."

O zaman içime giriyor, parmakları ustalıkla batıyor, sanki son üç ayını beni ezberleyerek geçirmiş gibi. Nefesim kesiliyor ve vücudumun karşılık vermesini engelleyemeyerek ona doğru geri itiliyorum. İçimdeki acıya ulaşıyor ve tek yapabildiğim boynuna sarılmak ve ona tutunmak. Kendimi düşmekten kurtarmak.

"Şimdi senin içindeyim..." Dişleri omzumu sıyrıyor. "Derinin altında. Seni parçalamak istiyorum, böylece seni tekrar bir araya getirebilirim." Eli sıkılaşıyor ve oksijen eksikliği başımı döndürüyor, yine de vücudumdaki her erojen bölgenin aşırı farkındayım ve hepsine hakim olmasını istiyorum.

Gerçeği söylememe gerek yok; o haklı. Vücudum her inilti ve dalgalanmayla bana ihanet ediyor. Ve bluzumu parçaladığında, onu durdurmuyorum. Göğsüne yaslanıyorum ve sütyenimi aşağı itip tenime dokunurken daha da yaklaşıyorum.

Birbirine bağlanmak isteyen uzuvların ve etin birbirine dolanmasıyız. Kolundaki mürekkebe bir an bakıyorum ve bu kez, bu kadar yakından, yapboz parçalarının tasarımını izliyorum. İçime bir heyecan yayılıyor, tenimde bir ürperti dolaşıyor.

"Ben senin bir araya getirdiğin yapbozum," diye fısıldıyorum.

Bir hırıltı çıkarıyor. Parmakları daha derinlerimi arıyor, beni daha sert çalıştırıyor, kısıtlamasını serbest bırakıyor. Beni masanın üzerine itiyor, göğsüm serin ahşap yüzeye yaslanıyor. Ve parmakları daha da derine daldıkça, meme uçlarımın uyarılması beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Külotumu parçaladığında kumaşın yırtıldığını duyuyorum, kalçamdaki baskıyı hissediyorum. Sonra elleri beni belimden kavıyor. Beni ters çeviriyor, aramızda olanları inkâr etmenin hiçbir yolu yok.

Gözlerimiz buluştu.

Üzerime doğru eğildi. Saçlarımı gözlerimden fırçalıyor. O kadar nazık bir hareket ki nefesimi kesiyor. "Sen benim dengimsin."

Sözleri karşısında titriyorum.

"Bu seni korkutuyor mu?" diye sorar. "Evet."

Zalim bir gülümseme ağzını eğiyor. "Ama yine de bunu istiyorsun." Yutkunuyorum. "Evet."

İhtiyacı olan tüm izinleri aldı, bacağımı omzuna çekti ve beni ağzına aldı. Masadan kalkıyorum, arzu tüm engelleri yakıp yok ediyor. Onun kadar özgür olmak için can atıyorum ve önemli olmayan diğer her şey yok olup gidiyor.

Grayson'ın dokunuşu... beni tatması, o kadar vahşi ve sınır tanımaz ki... sarhoş edici. Hiç kimseye karşı bu kadar açık olmamıştım. Tanrım, sevinç ve saf, bedensel zevk çok fazla. Hissedebildiğim tek şey bu, *hissetmek* istediğim tek şey.

Mutluluktur. Ve cehennem.

Grayson beni bulmadan çok önce lanetlenmişim ve onu çağıran da ruhumun o karanlık notasıydı.

Yanıyorum.

Bu anın tadını çıkarmak için tüm dünyamı ateşe verdim ve o beni yutarken, beni içine alırken, irademi tüketirken, onun için her şeyi yakabilirim - tekrar ve tekrar.

Bıraktığım anda hissediyor ve ayağa kalkıyor. "Bana bak," diyor. Üstümde hareket ediyor, eli boynumu buluyor ve gözlerimi ona dikmeye zorluyor. Parmakları içimde ilerliyor, başparmağı klitorisime sertçe bastırıyor. "Söyle. Kim olduğunu söyle. Gerçeğini itiraf et."

Diğer eli boğazımı sararken, parmakları etimi ısıtan acıyı okşayarak okşamayı hiç bırakmıyor. Erotik hisler beni yutuyor. Bekleyen orgazm beni altına çekiyor. Özgürlüğü bir kez olsun tatmak istiyorum.

"Katil."

Gerçek ortaya çıktığında, katıksız zevk içimi kasıp kavuruyor. Ateş kaslarımı kavuruyor, kemiklerimi yakıyor ve beni bir orman yangını gibi tüketiyor. Grayson'ın karanlık iniltisini duyuyorum, sonra ağzı boynumla omzumun birleştiği yerde. Dişlerini derime batırıyor, ben de elini sıkarak son öforik dalgaya biniyorum.

Döndüğümde, sessiz odada nefes alış verişlerimiz ağır ve gürültülü. Duyularım bana geri geliyor. Neredeyiz, ne yaptık. Gerçekliğe geri döndüğümde bir çarpışma gibi sert ve hızlı çarpıyor.

Grayson boynumu okşuyor ve kesinlikle arkasında bıraktığı izleri inceliyor. "Seni görüyorum. Utanılacak bir şey yok." Beni öpüyor, dudakları yumuşak ve sahiplenici, az önce yaşadığımız hamlığın tam aksine.

Çiğ. Tenim ve zihnim aşırı hassaslaştı. Onun aşındırıcı dokunuşuyla kazındı.

Dillerimizin birbirine dolanmasına izin veriyorum, avuç içimi göğsüne bastırıp gürleyen kalp atışlarını sayıyorum. Tadı hipnotik. Uyuşturucu gibi. Özgürlük gibi. Sertliğini bacaklarımın arasına iterken ereksiyonunu hissediyorum, uyarılmamı yeniden ateşliyor... Ve öpücüğü keserek arkamı dönüyorum.

Onu geri ittim. Eteğimi bacaklarımdan aşağı iterek, "Gitmen gerek." diyorum.

Masanın kenarına doğru kayıyorum, ama elleri kalçalarımın iki yanına yapışıyor. "Ne kadar korktuğunu biliyorum," diyor. "Bunu ilk kez yüksek sesle söylediğin o an... geri dönüşü yok London. Onu çok uzun süre gömülü tuttun zaten. Bir kez serbest kaldığında, canavarı tekrar kilitleyemezsin."

Sadie'nin bu çok korkutucu kaçınılmazlık konusunda uyarmış olmasına rağmen, meydan okurcasına gözlerinin içine bakıyorum. "İzle beni."

Onu bir kenara itip aceleyle banyoya gidiyorum ve yolda yırtık pırtık iç çamaşırlarımı alıyorum. Aynadan kaçınarak yüzüme soğuk su çarpıyorum. Bakarsam, o lanetli anıları göreceğim ve bu halimle onlarla yüzleşmek için hâlâ çok zayıf, çok savunmasızım.

Kendime geldiğimde bluzumu düzeltiyorum ve Grayson'ın bir kez daha yerdeki kelepçeye bağlı olduğu terapi odasına giriyorum. Her şey çok... rahatsız edilmemiş hissediyorum. Sanki geçen yarım saat sadece bir fanteziden ibaretmiş gibi.

Bana doğru bakıyor. "Yarın aynı saatte o zaman?"

Az önce tatmin olduğum, kendimden emin olduğum yerde bir boşluk yerleşiyor. Memuru çağırmak için odadan çıktım.

OceanofPDF.com

T O M B

GRAYSON

Gen pop, diğerk bir deyişle bilinçsiz halk tarafından genel popölasyon olarak bilinir, hapishanede faydaları vardır. Daha az kısıtlı ve Bu nedenle bir dolandırıcı, fiyatı uygun olduğı takdirde, elde edilmesi zor bazı ürünleri elde edebilir.

Gelişmiş güvenlik hapsindeyken bu para biriminden yararlanmak biraz daha zordur, ancak imkansız değildir. Her şey arz ve talebe bağılı. Hapishanede, dış dünyada kanıksadığımız şeyler içeride çok daha fazla değer taşıyor. Dışarıda reçeteye ihtiyacınız varsa eczaneye gidersiniz. Burada ise gardiyana para vermeniz gerekir.

Transferime kırk sekiz saatten az bir süre kalmışken, zaman benim düşmanım. Bu hücrede kilitli kalmak bir mezara kapatılmak gibi. Dış dünya için zaten ölüyüm.

Ve ölü bir adamın eşyaya ihtiyacı olmadığı gibi, ben de düzenlemeler yaptım. Hücrem boş, bomboş bir levha, yeni bir sakın için hazır. Yeni Şato'ya geçiş hazırlıkları için her şey atıldı, London'ın bulmacası hariç.

Fotoğraflar, araştırmalar, saplantımın kanıtları... hepsi gitti. İçimde kilitli kaldı. Kilitli, kilitli. Anahtar sadece bir kişide var.

Londra'nın tamamlanmış portresine bakıyorum, her kıvrımlı yapboz parçası kusursuz bir şekilde bir araya getirilmiş, yüzünün dikişleri defalarca haritalandırdığım hassas bir labirent.

Eğimli kenarlarına dokunuyorum, tatlı leylak gibi tadını hatırlıyorum. Onu ellerimde hissediyorum. Yumuşak vücudu benimkiyle birleşiyor, dokunuşumla çözülüyor. Parçalar bir araya geldiğinde, bu dünyada başka hiçbir şeye benzemeyen sarhoş edici bir tatmin.

Biz mükemmel bir eşiz.

Bu mükemmelliği, bu son derece baştan çıkarıcı hazzı bir kez tattınız mı, onsuz yaşayamazsınız. O bir gereklilik, bağımlılığımın bir parçası haline geliyor ve tıpkı dürtülerimi susturamadığım gibi, onun yokluğu da huzursuzluk yaratıyor, ona sahip olamama korkusu zihnimin içinde bir çılgınlık gibi kıpırdanıyor.

Hücremi adımlıyorum. Kapının açılmasını bekleyen kafesteki bir hayvan gibi.

Test ediliyoruz. O serbest bırakılan şeyi şişelemez ve ben de bir zamanlar olduğum adama geri dönemem. O adam hayatta kalmanın tek bir yolunu biliyordu: yalnız. Yalnızlık bir hayatta kalma içgüdüsüdür. Ama artık kefaretimi ödemek için yalnızlığa ihtiyaç duymuyorum; beni özgür kılacak tek şeyi buldum ve bunun için adam öldüreceğim.

Hücremin yakınında ayak sesleri. Çimentoya vuran botların ağır ayak sesleri adrenalini yükseltiyor. Bunu çok istiyorum.

"Gen pop'tan teslimat," diyor güvenlik görevlisi bir paketi yuvaya iterken. Paketi yan tarafında tutuyor, bakışlarını bana dikmiş. "Bu ucuz değildi, mahkûm."

Kapıdan biraz uzakta duruyorum. "Ödemeyi iki katına çıkarıp hesabınıza havale edeceğim."

Gülüyor. "Sanırım öldüğünde bunu harcamayacaksın." Paketi gönderiyor. Paketi aldım ve arkamda tuttum. İçindekileri hissedebiliyorum.

"Bana sorarsanız... para israfı. Revirden alabilirdim." Yürürken kendi kendine mırıldanmaya devam ediyor.

Işıklar söner sönmez kese kağıdını açıyorum. Küçük bir poşetin içinde üç büyük beyaz hap var. Üzerindeki damgayı gülümseyerek okuyorum. Penisilin.

İlaçları yanımda götürmek kolay olmayacak. Boş yapboz kutusunu açıp kenarındaki kartonu soyduktan sonra hapları içine koyuyorum. Zamanı geldiğinde hapları nereye koyacağımı bilmek beni korkutuyor.

Tepedeki ışıkların turuncu parıltısını kaybetmeden önce termalimi çıkarıyorum ve masanın üzerine yerleştirilmiş el aynasının önünde diz çöküyorum. Kürek kemiklerimin arasındaki taze mürekkebi görmek için sırtımı eğiyorum.

Ana hatlar en zor kısımdı; kıvrımların hizalandığından, çizgilerin eşit olduğundan emin olmak. Karyolamın dibindeki oyuk bölmeden mürekkebi ve sustalıyı çıkardım. Muhafızları kaçak mallardan habersiz tutmak kolay bir iş değildi. Sadece işaret parmağım kadar uzun olan, bahçeden topladığım bir bankın kıymığı, mutfaktan almayı başardığım ince, keskin uçların sapı olarak kullanılıyor. Gen pop bağlantımın bir başka avantajı.

İğne benzeri uçları siyah mürekkebi gölgelendirmek için kullanıyorum. Daldır ve del. Tekrar ediyorum. Sıkıcı bir süreç ama sonuçlar bu çabaya değiyor. Negatif alanı kapatırken onun elini -gizlemek için çok uğraştığı mürekkebi- hayal ediyorum.

Sonra yorucu tekrarlardan sonra, en hayati unsur gölgelendirmenin içine yerleştirilir. Modeli yanımda getiremem ama ölçüleri ve özellikleri alabilirim. Formül. Önceden planlanması gereken tüm kritik detaylar. Malzemeler. Kontrol listesi. Uygulama planı.

Ve en temel olanı: Londra. O olmadan, bu iş başarısız olur.

Ellerim titriyor, beklenti adrenalini körüklüyor.

London benim hissetme yeteneğimin olmadığını, empati kuramayan bir psikopat olduğumu iddia ediyor.

Onun değerlendirmesine katılmıyorum.

Bununla birlikte, farklı psikopat türleri vardır. Ve pek çok meslektaş gibi onun da kabul etmediği şey, sempatik olmayan bir tipin var olabileceği ve var olduğudur.

Ben kanıtım.

"Daraltılmış empati çemberi" bu şekilde tanımlanır, ancak en kolay ölü bir ağaçla karşılaştırılarak anlaşılabilir. Ağacın tüm uzuvlarının kesilmiş olduğunu düşünün. Bu ağaç tüm hayatı boyunca karanlıkta kalmış, yavaş yavaş ölmüş, çürümüş, ta ki güneş üzerine vurana ve minik bir dal serbest kalana kadar. Gövde ışığa doğru uzanır, bildiği tek güneş ışığına doğru büyür.

Ölü bir ağacın yaşayan bir dalı.

Londra güneş ışığıdır ve bu yeni limb sadece ona karşı hissedebildiğim duygulardır.

Aşk benim türüm için zordur ama imkansız değildir.

Tenimdeki her kırılmayla, etime bulaşan her lekeyle, bunu ona kanıtlamak için doğama karşı geliyorum. Seyahat edilmemiş pek çok otoyol gibi, sevgi ve empati yolu da zihnimdeki nöronlar için seyrek bir yol oldu. Bir şeyi beslemezseniz, o şey ölür. Her insan gibi ben de hissetme, empati kurma, sevme yeteneğiyle doğmuşum, sadece bu duyguları kullanmam hiç gerekmedi. Zayıf ve ihmal edilmişler.

Boşta kalan eller şeytanın oyun alanıdır... ve tüm bunları

beraberinde getirir. Kendi kendime gülümsüyorum.

Sonra o geldi. Sinapslar ateşlendi, unutulmuş, uykuda olan bir yol uyandı. Daha önce hiç kimseyle bir bağ hissetmemiştim.

Ona kadar.

Bu nadirliğe imreniyorum. Ruhuma ektiği bu karanlık tohumu beslemek için sabırsızlanıyorum. Kendi aşk tasarımı çarpık bir yaratık olabilir, ama o yaratık

açtır ve beslenmeyi talep eder.

OceanofPDF.com

L A Y B A R E

L O N D O N

I Bavulumdaki tüm etekleri çıkardım. Beni baştan çıkarmayacak bir gardırop bulmaya çalışırken bir yığın siyah ve gri pantolon yatağı kirletiyor,

ya da Grayson, bugünkü oturum hakkında düşünmek için.

Dudaklarımdan sahte bir kahkaha dökülüyor. Bir çift eski pantolonu açık bavula atıyorum. *Oturum*. Demek böyle adlandırıyorum. Bir hastanın, hem de çok hasta bir hastanın terapi odamda beni hırpalamasına izin veriyorum.

Çantanın fermuarını bir lanetle kapattım.

Daha önce de hastalardan etkilenmiştim. Sadie'ye itiraf ettiğim gibi, aktarımla çok uğraştım... ama bu seviyede hiç uğraşmadım. Hiç bu kadar yoğun ve baştan çıkarıcı olmamıştı. Ve bu ayartmalara asla boyun eğmedim; bugün ofisimde yaşananların gerçekleşmesine asla izin vermedim.

Gözlerimi kapatıyorum ve yatağa düşüyorum. Tenim hâlâ karıncalanıyor, dokunuşundan dolayı hâlâ sıcak hissediyorum. O coşku anında kaybolmak, çok fazla risk almak beni fazlasıyla cezbedti... ve işte tehlike de bu. Bu yüzden New Castle'a gitmek için erken ayrılıyorum. Aramıza altı yüz mil koymak ve bu davayı bitirmek için.

Cep telefonum komodininin üzerinde titriyor.

Yuvarlanıp telefonu almadan önce kaşlarımı çatıyorum. "Dr. London Noble."

"Evet, Dr. Noble. Ben Başsavcı Richard Shafer. Konuşmak için vaktiniz var mı?"

Ayağa kalktım. "Evet, biliyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Shafer?"

"Sadece meşhur hoş geldin paspasını uzatmak ve ofisimin size gönderdiği materyalleri aldığınızdan emin olmak istedim."

Kâküllerimi gözlerimden temizliyorum. "Teşekkür ederim. Ettim ama savcılığın başına sizin geçeceğinizi bilmiyordum." Dizüstü bilgisayarım yatağın ayak ucunda duruyor. Kendime doğru çekip ekranı açıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Grayson'ın değerlendirmesinin tamamlanması ve seanslarımız arasında kanıtlara bakmadım. Başka bir psikolog, olası sonuçlarla başa çıkamadığım için bilinçaltımda kaçındığımı iddia edebilir ve bu doğru olabilir.

Başsavcı bu davayı neden bizzat yürüttüğünü anlatırken ben de kanıtları gözden geçiriyorum. Kendi uzman tanıkları var; suçlu deliler konusunda uzmanlaşmış yerel bir terapist, Grayson'ın hapisyanede tehlikeli olacağına dair ifade veriyor. Kendisi ve başkaları için.

Alay ediyorum.

"Pardon?" Bay Shafer araya girer.

"Bu davadaki inançlarınızı takdir ediyorum," diye toparlandım, "ama Grayson Sullivan'ın tehlikeli bir hapis cezası alacağına dair uzman ifadesine sahip olmak? Bay Shafer, kusura bakmayın ama bir yılı aşkın süredir cezaevinde hiçbir disiplin cezası almadan yatıyor. Örnek bir mahkum oldu."

Avukat boğazını temizler. "Evet, örnek bir mahkum... hücre hapsinde. Diğer mahkumlarla hiçbir etkileşimi yok. New Castle Cezaevi, Sullivan'ın ihtiyaç duyduğu türden bir gözetimi sağlamak için Maine'in sahip olduğu finansmana sahip değil, korkarım." Bir dakika. "Siz alanınızın baş psikoloğusunuz. Cinayet davalarında görüşleriniz kanıt niteliğinde..."

Sırtım gerildi. Sizi tanımadan çok erken iltifat eden insanlara karşı dikkatli olun; sizi tanımaya hazırlanırken savunmanızı düşürüyorlar.

Grev.

"Ve bir deneği denetimsiz bir ortamda test etmeden rehabilitasyonun kanıtlanamayacağını ilan eden de sizdiniz."

Ve işte orada. Ev ödevini yapmış.

"Dolayısıyla eyaletin bu konudaki tereddüdünü anlayabilirsiniz. Sullivan çok denenmemiş, çok büyük bir risk." Duyulabilir bir nefes veriyor. "Bir de aileler var, Dr. Noble."

"Peki ya onlar?"

"Yüksek Mahkeme'nin kısa bir süre önce Delaware'de idam cezasının yasaklanması kararını bozduğunu biliyor muydunuz? Öncelikle bu davanın beklentisiyle. Bu çok şey anlatıyor, doktor."

"Bu korku ve cehaletten kaynaklanıyor, Bay Shafer. Benim profesyonel görüşüme göre Sullivan içerideki hiç kimse için bir tehdit değil. Bu yapılandırılmış ortam, onun dünyada istikrarı sağlamak istediği kaostan yoksundur."

Devam etmeden önce uzun bir duraklama oluyor. "Bir psikolog olarak, kapanış ihtiyacını anladığınızdan eminim. Bu aileler bu kapanışı hak ediyor ve buna ihtiyaçları var."

Görüşlerinde kararlı. Şimdi ya da kürsüde söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. "Aileler için en derin sempatiyi duyuyorum. Duruşmalar sırasında her zaman bunu ifade etmeye çalışıyorum."

"Ama bu senin son duruşun."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Öyle. Aksi takdirde mesleğime kötülük etmiş olurum."

"Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Dr. Noble. İyi yolculuklar." Hat kesilir ve görüşme sona erer.

Telefonumu bir kenara bırakıp Grayson'ın değerlendirmesinin bulunduğu dosyaya bakıyorum.

Kişisel hislerim ne olursa olsun, profesyonel anlamda konuşmak gerekirse, bir hastanın idam cezasına çarptırılması her doktor için ağır bir yükür. Bu

Grayson'ın davasının yükü benim omuzlarımda, hayatı p a m u k ipliğine bağlı. Savcılığın beni etkilemeye yönelik bu ikinci girişimi bunu kanıtlıyor.

Başsavcı'nın Grayson'ın işlediği suçlar nedeniyle idam edilmesini bizzat istemesiyle adaletin terazisi onun lehine dönmeyecektir.

Dosyayı açıyorum ve gözden geçirmeye başlıyorum. Böylesi gaddarlıklar yapabilecek bir adamı sevmekten duyduğum korku, doğuştan doğru olduğuna inandığım şeyin önünde duramaz.

Yakında Grayson benden çok uzakta hapsedilecek. Onu bir daha ne göreğim ne de konuşacağım. Korkacak ne var ki?

Cotsworth Islah Tesisi'ne girdiğimde kâbuslarımın sesleri canlanıyor. Bir gardiyan elindeki metal dedektörünü vücudumun üzerinde gezdirirken parmaklıklı bir kapının önünde duruyorum.

"Temiz."

Kenara çekiliyor ve gürültülü bir vızıltı kapı mekanizmasının kilit açma sesini bastırıyor. Kapı kayarak açılıyor ve ayaklarımı ileri doğru iterek kendimi hapisanenin içine atıyorum. Dosyayı kolumun altına sıkıştırıyorum ve tesisin bu bölümünün, eskiden beni bağırış çağırışların karşıladığı genel nüfusun yakınında olmadığına şükrediyorum.

Duruşmasından önce hastamla özel bir görüşme talep ettim. Müdür bana bu ayrıcalıklı erişimi vermekte hiç tereddüt etmedi.

Başka bir parmaklıklı kapıya yönlendiriliyorum, burada ikinci bir muhafız anahtar kartını okutarak içeri giriyor. Kapı açılıyor ve Grayson diğer tarafta beliriyor. Kalbim gırtlığıma fırlıyor, kulaklarımı dolduran vızıltı bir an için kafamı karıştırıyor.

Şimdiden burada olmasını beklemiyordum. Hazırlanmak için daha fazla zaman istedim. Odaya girdim ve muhafıza döndüm. "Sana ihtiyacım olmayacak. Teşekkür ederim."

Bana küçümseyen bir bakış attıktan sonra Grayson'a ters ters baktı. "Ona her zaman bir metre mesafede olmam gerekiyor. Bu binanın hemen dışında görev yapacağım."

Kapı." Gardiyan kemerini ayarlıyor ve hazırda tuttuğu şok tabancasını düzenliyor.

Yalnız kaldığımızda, kapı kapanıp bizi bir araya getirdiğinde, hastamla yüzleşiyorum. Bu odanın sıkı korunan sınırları içinde, bir kısıtlama bankına zincirlenmesi zorunlu değil, ancak ayak bilekleri ve el bilekleri kelepçeli ve zincirli. Ortada oturuyor, elleri bacaklarının arasında asılı. Beni izliyor.

Aramızdaki boşluk zayıf, hava çok ince, mesafe kapanması çok kolaymış gibi geliyor.

"Burada hiç kamera yok," diyor. "Kimse izlemiyor. Eğer bunun seni benden koruyacağını düşündüysen."

Elimdeki tek kalkan olan dosyayı masanın üzerine bırakıyorum. "Yalnız olduğumuzu biliyorum. Ben de öyle istedim. Ama burada olmak... Yaptıklarımın daha fazla sorumlu tutuluyorum."

Gülümsüyor. "Suçluluk duygusunun yerleşmesi uzun sürmedi. Ha, bebeğim?"

Gözlüklerimi düzeltiyorum, yemleme yorumunu görmezden geliyorum. "Bugün seni görmeye geldim, bir doktor olarak değil, son seansımız için değil, ama bir kadın olarak sana bunun -aramızdaki her neyse- bittiğini söylemeye geldim. Kontrolden çıktı ve belki de bu benim... Hayır, profesyonel olan benim. Hata sadece bende. Etik dışı davrandım ve dün olanlar... uygunsuzdu."

Gülümsemesi geriliyor, soğuk mavi gözleriyle buluşuyor. "Uygunsuz mu? Bunun onu ifade ettiğini pek sanmıyorum. Çok sarsıcıydı. Romantizm mi istiyorsun, git kendine küçük, hoş bir erkek bul. Ama sen bunu istemiyorsun, ben senin arzuladığın şeyi tattım. Şimdi içinde hissedebiliyorum. Seni bükten, benim yapan o karanlık saplantı. "

Ellerimi masanın kenarına koyuyorum. Onu sevmek beni akıl sağlığımdan edecek. Bundan, ondan kurtulmalıyım.

"Duruşmada, affedilmeni savunacağım, Grayson. Çocukken maruz kaldığın istismarı ve içinde bulunduğun koşulları göz önünde bulundurarak

Yetiştirilme tarzınız itibariyle, psikotik bir bozukluğun gelişmesi için ideal - yani ders kitabı niteliğinde- bir ortama sahiptir." "

"Bu sizin profesyonel görüşünüz mü yoksa kişisel görüşünüz mü?"

"Her ikisi de. Uygun ilaç tedavisi ve danışmanlık ile normal bir hayata uyum sağlayabilirsiniz."

"Normal bir hayat...
parmaklıklar ardında." "Tabii
ki."

"Bu düpedüz sadistçe. Bir de benim gibi olmadığını iddia ediyorsun. Neden bu süreçte beni kısırlaştırmıyorsun? Bu daha az zalimce ve çok daha az işkence olurdu."

"Benden başka ne istediğinizi bilmiyorum. Size yardım etmek için sunabileceğim tek şey bu."

"*Seni* istiyorum. Sen benim doktorumsun. O zaman benim doktorum ol."

"Bu mümkün değil. Ben sadece duruşmadan önce nezaketen buradayım. İfademden sonra beni bir daha asla görmeyeceksiniz."

Ayağa fırladı. Tepkim gecikti, tamamen zapt edilmediğini çok geç hatırladım. O bana doğru ilerlerken ben geri adım atıyorum.

"Grayson, bu iş bitti." Ellerimi kaldırdım. Ayak bileklerindeki prangalar ilerlemesini yavaşlatıyor ama onu durdurmuyor.

"Asla bitmez." Kendini kapı ile benim aramda konumlandırdı. "Bunun bitmesi için birimizin ölmesi gerek."

Korku nefesimi kesiyor. "Bırak gideyim."

"İkimiz de senin sırrını taşıyamayız, London. Tabii seanslarımız sırasında bunun üzerinde çalışamazsak." Parmak eklemlerini göğsümün kıvrımında gezdiriyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Gözleriyle buluşabilmek için başımı geriye doğru eğmek zorunda kalıyorum. O yaklaştıkça kendimi daha küçük hissediyorum.

Beni duvara karşı kafesledi. "Küçük kasabalar için yeterince açık fikirli olmak, kendilerinden biri hakkında itirazda bulunmak zor olabilir. Kimse aralarında bir katilin saklandığını düşünmek istemez."

O üzerimde yükselirken sırtım tuğlaya yaslanıyor.

"Ama sen gerçeği biliyordun ve yapmakta çok iyi olduğun şeyi yaptın. Yalan söyledin. O zamandan beri yalan söylüyorsun. Kendine bile."

Yutkunuyorum. "Çılgılık atacağım."

"Devam et," diye meydan okuyor. "Babanın senin öldürdüğün bir canavar olduğunu duyurmak için bulabildiğim ilk gazeteciyle röportaj yapacağım."

Odadaki hava emiliyor. Floresan ışıklar titriyor ve vızıldıyor, daralmış ciğerlerimi soluksuz bırakırken nefeslerim çok gürültülü.

Dudaklarını yalıyor, vücudu benimkine yakın duruyor. "Yapbozun tüm parçaları oradaydı... Sadece bir araya getirilmeleri gerekiyordu."

"Sen delisin. Hayal görüyorsun. Etrafımda gerçeklerden çok uzak alternatif bir gerçeklik inşa ettin-"

Dudakları dudaklarımı yakalıyor, beni susturuyor. Öpücük sert, şehvetli ve çiğ. Avuçlarımı göğsünde birleştirmeden önce ona doğru inliyorum ve iterek ayrılıyorum.

"Dudaklarındaki yalanı tatmak istedim," diyor. "Tadı acı. Dün yaşadığım tatlılığa hiç benzemiyor." Sonra geri çekilerek nefes almama ve bluzumu düzeltmemeye izin veriyor.

Tekrar yerine oturuyor, bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor. "Tüm o kayıp kızlar. Onları gördünüz mü? İşkencelerine tanık oldun mu? Babanı öldürmeye karar vermeden önce ne kadar süre bunun bir parçası oldun?"

Beyaz odanın duvarları görüş alanımın köşesinde dalgalanıyor. Kenarlarda kırmızı dikişler var. Gözlerimi kapatıyorum. Elimdeki mürekkep yanıyor. Avucumu kavrayıp, yanan etimi ovuyorum. "Üç ay."

Bu itirafla birlikte içime bir rahatlama duygusu çöküyor. Başımdaki baskı bir parça hafifliyor. Gözlerimi açıyorum. Beni iliklerime kadar soyan Grayson'ın yüzünde kibir görmeyi bekliyordum ama o kasvetli. Gözlerinde korkutucu bir merakla bana bakıyor.

"Adli tabip sarhoş olduğu için şanslısın. Ölüm öncesi ve sonrası yaralanmalar arasındaki farkı anlayamadım. O araba kazası seni öldürmedi.

Baba. Sen bir ağacı kesmeye karar verdiğinde o çoktan ölmüştü."

Endişeyle kapıya bakıyorum. "Elinizdeki hiçbir şey gerçek değil."

"Buna gerek yok. Sadece bu spekülasyon bile sizi yok etmeye yetecektir."

O haklı. İleri teknoloji ve polis prosedürleriyle babam hakkında yapılacak bir soruşturma, onun Hollows Reaper olduğunu kanıtlayabilir. Gecenin bir yarısı genç kızları çaldığı söylenen bir karabasan. Annelerin kızlarına kasabada dolaşmamaları için söyledikleri şey.

"Cesetlere ne yaptı?"

"Cesetleri ne yaptınız?" Ben de karşı çıktım.

Yüzünde acımasız bir gülümseme belirliyor. "Onları gömdüm tabii ki."

Ellerim titriyor. Ailemin evi hâlâ benim üzerime. Ölü bir bahçesi ve çorak bir mısır tarlası olan terk edilmiş bir ev tuttum. Temeline kadar çürüyor. Bir mezarlığın tapusuna sahibim.

"Ailelere sevdiklerinin nerede olduğunu söylemelisin Grayson. Bunu yaparsanız mahkeme merhamet göstermeye daha yatkın olacaktır."

Bir kaşını kaldırıyor. "Sen istersen yaparım."

Duvarı itiyorum. Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. "Bu çılgınlık. Tehdit edilmeyeceğim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Gidiyorum."

"Hayır. İşimiz bitmedi." Yüz hatları sertleşiyor. "Buraya gel, London."

Tek yapmam gereken kapıya vurmak. Grayson'la kapı arasında gidip geliyorum ve içimi bir korku kaplıyor. Grayson hayatımda ne kadar büyük bir felaket yaratabilirdi?

Yavaşça ona doğru yürüyorum. "Hayatımı bir medya sirkine çevirmek seni rahatlatırdı, değil mi?"

"Çok cazip-" belimden tutup beni kendisine doğru çekti "ama aklımda daha büyük şeyler var."

"Bırak-" Kucağından sıyrılıyorum.

"Nasıl hissettiğini bilmem gerek," diye fısıldıyor. "O anda. Onu öldürdüğünde... nasıl hissettin? Ne kullandın?"

Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. "Sen bir canavarsın."

"Ben senin canavarınım. Söyle ve bana sahip ol. Tamamen." Elimin kenarını okşuyor. Zincirlerinin şingirtısı gözlerimi kapatmaya zorluyor. Hatıralar uyandı. "Bana söylemek istiyorsun."

Bedenim gergin, itirafı ustalıkla yönlendiriyor. Zihnim, istediği zaman açıp kapatabileceği bir düğme gibi kapanıyor ve beni kendisine doğru çekmesine izin veriyorum. Her şeyi tehdit eden adama sarılıyorum. Özgürlüğümü. Ahlakımı. Akıl sağlığımı.

"Bir anahtar," diye fısıldıyorum titreyen dudaklarımla. "Boynunda bir anahtar taşırdı. Onları tuttuğu karanlık bir bodrum kafesinin anahtarı. Anahtarı kopardım ve şahdamarına sapladım."

Parmakları saçlarımı usulca gözlerimden uzaklaştırıyor, gözlüklerimi çıkarıyor. Nazik dokunuşu, altımda hissettiğim sertlikle tam bir tezat oluşturuyor. Tahrik olmuş.

"Ne hissettin?" diye soruyor. Ağzı benimkinin yanında geziniyor, çaresiz nefeslerimin tadına bakıyor.

"Kendimi... özgür hissettim," diye itiraf ediyorum. "Bedensiz.

Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi." "Yapabilirsin," diye ikna etti.

"Bu senin doğanda var."

Keskin bir ağrı göğsümü diken diken ediyor. *Hayır*. İçimdeki alarm çalışıyor ve gerçeklikten uzaklaştığımın sinyalinin veriyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o güçlü ellerini kalçalarımın sabitliyor. Vücudumun en mahrem bölgesine öyle sert, öyle istekli bastırıyor ki. Arzu, mantığıma olan tüm hakimiyetimi yok ediyor.

Başımı sallıyorum. Gözlüklerimi takmaya zorluyorum. "İstediğimiz her şeyi yapamayız. Sınırlar, kurallar olmalı."

Alnını benimkine değdiriyor. "Kendimizinkini yapabiliriz."

Ellerim kollarının üzerinde kayıyor. Dışında taşıdığı ve benim içime uyan yara izlerini şefkatle hissediyorum. Acımı baştan çıkarması sarhoş edici, sanki gerçekten kendi dünyamıza hükmediyormuşuz gibi.

Acı yok.

Burada onunla birlikteyim ve düşmek çok kolay olurdu. Bırak gitsin. Saklanmak yok, utanmak yok. Beni buldu. İğrenç sırrımı keşfetti ve bu onu heyecanlandırıyor, eğer beni bu kadar bağlayıcı bir hayata bağlayan ipi bırakırsam bunun ne anlama gelebileceği.

Ama takas bu. Beni insan yapan şeyi kaybetme riskini alıyorum. Acı insandır ve hala *hissettiğim* anlamına gelir.

"Hayır. Kendimi tekrar lanetlemeyeceğim." Tutuşunu kırıyorum ve ayağa kalkıyorum, omuzlarım duvara çarpına kadar geri çekiliyorum.

"Vazgeçmiyorum," diyor ama beni takip etmiyor. "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Ayrı olduğumuzda acıyı hissetmiyor musun? Bunun bitmesini istemiyor musun?"

Yutkunuyorum. Kafamın çok içinde; uzaklaşmalıyım. "Gardiyan."

"Sen benimsin, London. Birbirimizin kanını kurutana kadar bu vahşi dansı yapabiliriz ya da teslim olabiliriz. Seçim senin. Ama sana sahip olacağım."

"Günah ve ölümden doğan o canavar bir araba kazasında öldü. O öldü."

"O zaman onu diriltmek benim görevim."

Açılana kadar kapıya vuruyorum. Kendimi kapı aralığından içeri atıyorum, gardiyanı ve sorularını geçip dışarı çıkıyorum. Temiz hava ısınmış tenimi ıslatıyor ama acı bana yapıyor, sırtıma kızgın bir demir saplıyor.

Çılgılık atıyorum.

OceanofPDF.com

D E P A R T U R E

G R A Y S O N

I sadece teoriler vardı. Gerçeğin kırıntıları. Gazete kupürleri ve eski bir adli tıp raporu. Ama bir şeyden korkmak, onu çok daha iyi bir noktaya getirir. Çabucak. Onu tehdit etmek, London'ın zamanda geriye gitmesi, kendine izin verdiği o tek coşku anını yeniden yaşaması için tek gereken şeydi.

O doğuştan bir katil.

Bu bizim DNA'mızda var. Bir yok edicinin güler yüzlü yol haritası.

Katil olduğunu itiraf etmek kulağa çok zalimce geliyor. Ama hepimiz bir amaçla doğarız. Bazıları doktor olup kurtarmak için, diğerleri avukat olup savunmak için. Peki bizim amacımızın nesi yanlış? Dünya aşırı kalabalık ve temizlenmesi gereken pisliklerle dolu.

Günümüzde ve zamanda, bu sadece cehennem çukuruna uygun bir çağrıdır. Yine de güzel olabilir. Bir sanat formu.

Başımı koltuğun arkılığına yaslıyorum ve daha genç, daha özgür bir London'ın dövmesinin mükemmel bir kopyasını babasının boynuna sapladığını hayal ediyorum. Bunu yapmak için gereken gücü, öldürme arzusunu. Bir heyecan kanımı elektriklendiriyor.

Ona bildiği tek hayatı veren adam, onunkini bir anda söndürdü. Saçları vahşi, teni terden sıırıslı, gözleri parlıyordu.

Ve ardından yüzündeki dingin ifade. Vücudu zevkin artçı şoklarıyla yuvarlanırken gördüğümün aynısı.

Bunu geri istiyorum. Buna tekrar tekrar tanık olmak istiyorum.

Pantolonum sıkıştı. Kendimi ayarlıyorum, güzel Londra'm boyun eğene kadar rahatlamayı reddettiğim vücudumun ağrıyan üyesini zorla yerleştiriyorum.

"İnmemize yarım saat var." Memur Michaels omzunun üzerinden bakar. "Yere indiğimizde, kafana bir kurşun sıkmak için bana bir bahane ver."

Bunu daha alçak sesle söylüyor, sadece ben duyabileyim diye. Haklı öfkesi yüzüme bir gülümseme getiriyor. O da öldürmek için yaratılmış ama kendini bu zevkten mahrum bırakmış. Bunun yerine kendisiyle dalga geçen bir meslek seçti, tetik parmağı her zaman hazır.

Ne acı bir varoluş.

Öne doğru oturuyorum ve o fark edilir şekilde geriliyor. "Zamanı geldiğinde, bu zevki alan sen olmayacaksın."

Dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Geri çekil, mahkum."

İtaat ediyorum ve dikkatimi uçağın penceresine veriyorum. Başımın hemen üzerinde, yetersiz eşyalarımından oluşan bir kutu bu hayattan çıkış biletimi tutuyor. Hayır, Michaels bu şansı elde edemeyecek, çünkü çok fazla kişi bu şans için yarışıyor.

Ufuktaki kıvrımı görmek için pencereye yaklaşıyorum. Kesintisiz ve sonsuz görünen her şeyin bir kıvrımı vardır ve her zaman bir sonu vardır.

New Castle beni evinde ağırlıyor.

"Herkes ayağa kalksın. Mahkeme oturumu başlamıştır. Sayın Yargıç Arthur Lancaster başkanlık ediyor."

Mahkeme salonunda yüksek bir ses yankılanıyor. Sıralar meraklılarla dolup taşıyor. Yargıç zayıf, yaşlı bir adam; siyah cübbesi onu yutuyor.

Mahkeme heyetine oturmalarını emrediyor ve ben de bir an etrafa bakınıp onun gözlerini arıyorum.

Londra burada değil.

Mahkemenin atadığı avukatım yüzümü öne çevirmem için beni dürtüyor. Bu sabah hücreme siyah bir takım elbise ve mavi kravat getirdi. Dövmelerimin kapatılmasını ve saçlarımın düzgünce kesilmesini istedi. Sanki dış görünüşüm jüriyi etkileyecekmiş gibi.

Yüzlerindeki iğrenmeyi görebiliyorum. Bu davanın, tüyler ürpertici detayları zaten bilmeyen bir jüri bulmak için dünyanın öbür ucunda uzak bir yerde görülmesi gerekir.

Avukatım, "Onlarla göz teması kurma," diye talimat verdi. "Henüz değil. Tavsiye edeceğim."

Sorun değil. Bakmam gereken tek bir bakış var. *O burada olacak.* Uzman ifadesi daha sonra alınacak ama London genellikle duruşma sırasında hastalarının yanında olur. Ancak ben tipik bir hasta değilim. Beni davranışlarım için cezalandırıyor, günahlarını bildiğim için.

O burada olacak.

Ellerim masanın altında yumruk oldu.

Avukatım bana bakıyor. "Gerekmedikçe önceki duruşmada kullanılan görüntüleri gündeme getirmeyeceğim," diyor. "Bu senin lehine olabilir de olmayabilir de. Ama açık olmak gerekirse -" gözleri benimkilere bakıyor "- bu kurbanların hiçbir kaydı yok, doğru mu?"

Hiçbiri polis tarafından ele geçirilmedi. "Hiç kayıt yok." "Güzel."

Kravatını düzeltir ve ayağa kalkar.

Duruşmaya sadece birkaç dakika kala, savcılık makamı hiç vakit kaybetmeden bu prodüksiyonun şok edici ve dehşete düşürücü kısmına geçiyor. Kurbanların büyütülmüş resimleri, olay yeri fotoğraflarının sergilendiği bir duvara asılmış durumda. Savcılık avukatı sürekli *kurbanları* vurgulayarak jüri üyelerinin kafasına kazıyor.

Kurbanlardan sapkınlar olarak bahsetmek çok ironik olacaktır.

Ancak bu gereksizdir; onlar zaten yargılanmış ve sonuçlarına katlanmışlardır.

Bunu kimse elimizden alamaz.

"Dedektif Foster, bu yeni kanıt nasıl keşfedildi?" diye soruyor avukat kürsüdeki iri yarı adama.

Dedektif cevap verirken jüriye bakar. "Teknik olarak eski bir kanıttı. Sadece karşılaştırma yapmak için bir dayanağımız yoktu. Sanık o sırada herhangi bir veri tabanında değildi."

İtiraf ediyorum, özensiz davrandım. İlk denemem endişeli ve yorucu bir çaba altında gerçekleşti. Pes ettiğimde neredeyse yenilmiştim. Bitkin düşmüştüm, *ihitiyaçla* savaştıktan yorulmuştum. Bu, cevaplanmayı talep eden bir zorlamaydı - arzuyu sona erdirmek için yapılması gereken bir eylem. Bunun bu kadar heyecan verici olacağını, bir bağımlılık yaratacağını ve arzuyu tekrar beslemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Kendilerini ailem olarak adlandıran insanları öldürdüğümde, karanlık düşüncelerin nihayet sona ereceğini düşündüm. Ben onların eseriydim ve bu parçam da onlarla birlikte ölecekti. Gençliğimde sahneyi bir Amerikan fonuna çevirmek de arzularımı durdurmadı. Hiçbir şey durdurmadı.

Yıllarca bununla savaştım. Yorgun ve boş.

İlki çok hızlı oldu. İkincisine kadar temkinli davranmadım. Devam edebilmek için öyle olmak zorundaydım. İlk girişiminin her zaman peşimi bırakmayacağını biliyordum ve işte buradayım, dikkatsiz bir hareketten dolayı yargılanıyorum.

Ama ne acele.

İlkini asla tekrarlayamazsınız. Tutkunun sancılarını çeken iki aşık gibi, o garip ilk karşılaşmada beceriksizce yollarını hissediyorlar, yine de aynı derecede erotik, aynı derecede cinsel.

"Fail cinayet silahının üzerinde bir avuç izi bırakmış." Dedektif bir makara milinin şişirilmiş resmini gösteriyor. Kanıtlar bundan daha kötü olamazdı. Düzenegi kurduğum geceyi hatırlıyorum, eldivenlerim aksa takılmıştı.

"Yıllar sonra bir dava soğur," diye soruyor avukat. "Avuç içi izini tekrar aramaya karar vermenize ne sebep oldu?"

"Yöntem. Yani, Maine'li Melek cinayetlerinin yöntemi ve farklı modeli buradaki, New Castle'daki cinayetlere benziyordu. Bir eşleşme olup olmadığını görmek için denemeye değerdi."

"Peki var mıydı, dedektif? Bir eşleşme?"

"Evet." Dikkatini söz konusu avuç içi izinin bir diyagramına çeviriyor. Numaralandırılmış karşılaştırma noktaları, aslında benim izimle eşleştiğini kanıtlıyor.

"Başka sorum yok, Sayın Yargıç."

Avukatım masadan kalktı. "Dedektif, bu parmak izinin sanıkla eşleşip eşleşmediği konusunda bir anlaşmazlık yok ve bu nedenle olay yerine yerleştirilebilir. Ancak, başka kanıtınız var mı?"

Dedektif kaşlarını çatar. "Nasıl yani?"

"Özür dilerim. Açık olmama izin verin. Olay yerlerinde Bay Sullivan'ı bugün burada yargılandığı suçlarla ilişkilendirebilecek başka kanıtlar bulundu mu? Yoksa cinayetlerin benzerliklerine dayanarak onu dört cinayetle de ilişkilendirecek tek kanıt bu mu?"

"Bu ana kanıt, bu doğru."

"Yani tek kanıtınız mı demek istiyorsunuz?" diye karşı çıkıyor avukatım. "İtiraz ediyorum," diye araya giriyor Başsavcı.

"Kabul edildi. Jüri bu ifadeyi dikkate almayacaktır."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç. Ama Dedektif Foster, bu mantığı, bu süreci anlamakta zorlanıyorum. Jüriyi bu süreçten geçirelim, olur mu?"

Dedektif başını sallar. "Pekala."

Allen Young'ı mahkeme salonunda izlerken perçinlendim. Eyaletin beni asacağını düşündüğüne inandığım yeni bir duruşma avukatı. Tiyatrallığı eğlenceli ama asıl büyüleyici olan jürinin güvenini kazanma becerisi. Benden nefret etseler bile onu seviyorlar.

"Makaranın üzerinde Bay Sullivan'ın avuç içi izi bulundu, ancak müvekkilimin kurbanla aynı balıkçılık bölgesinde çalıştığını zaten biliyoruz. Bay Sullivan'ın bu makarayı bir zamanlar dalış ekipmanlarını tekneye yüklemek için kullanmış olması mümkün mü?"

Dedektif Foster, "Mümkün ama pek olası değil," diye yanıtlıyor. "Bay Sullivan'ın iş için kullandığı kiralık teknenin kendi yükleme rıhtımı ekipmanı var."

Young hiç tereddüt etmiyor. "Ancak kiralık teknenin o sırada çok sayıda arızalı ekipman raporu olduğu düşünüldüğünde bu mümkün."

Dedektif kaşlarını çatır. "Küçük bir olasılık."

"Teşekkür ederim. Şimdi davalar arasındaki farklılıkları tartışalım. Olay yerine ilk çağrıldığınızda, dedektif, ilk raporunuzda kurbanın ölümünün büyük olasılıkla bir kaza olduğunu mu belirttiniz? Kurbanın hatalı ekipman iddiasıyla kendini astığı anlaşıyor mu?"

"Bu açıklamayı yaptım, ancak adli tabip tarafından yapılan keşif üzerine hemen değiştirdim."

"Doğru. Adli tabip kurbanın boynunda çürükler olduğunu rapor etti, bu da ölüm nedeninin boğulma olduğunu destekliyor. Bir ip tarafından boğulduğunda olduğu gibi."

"Evet, bu doğru. Ama muayenede ayrıca birkaç tekrarlanan bağ eziği de tespit edildi. Sanki ip sıkılmış, gevşetilmiş ve sonra tekrar sıkılmış gibi. Sanki biri ölmeden önce kurbanı işkence etmiş gibi."

"Bu çürük izinin kurbanın ipe karşı mücadele etmesi ve boynundaki ipi gevşetmeye çalışması sonucu oluşmuş olması mümkün değil mi?"

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Tanık bir tıp doktoru ya da uzman değildir." Yargıç "Kabul edildi" dedi. "Katılıyorum. Dedektif Foster bu konuda uzman değil.

bu soruya cevap verin."

Dedektif tepkisinin bastırılmasından rahatsız olmuş görünüyor.

Young hızla devam ediyor. "Ancak iğrenç bir cinayetin işlendiği açık olan diğer suç mahallerinden farklı olarak, bu ilk olay yeri - olay yeri

sözde tek kanıtınızın bir dizi farklılığı var, doğru mu? Failin cinayetleri işlemek için kurduğu tuzaklar gibi mi? Makaranın bir tuzak olduğu asla doğrulanmadı, bu doğru mu?"

Dedektif, "Bu ilk cinayet için alışılmadık bir durum değil," diye karşı çıkıyor. "Tekrar eden suçlular, öldürme yöntemleri geliştikçe daha iyi, daha cesur olurlar. İlk suç mahalli ile diğerleri arasındaki fark sadece bir amatör ile bir uzman arasındaki farktır."

Avukatım gülümsüyor. "Sizce?"

"Evet. Bana göre, on beş yıllık dedektiflik çalışmalarına dayanarak."

"Kurbanın karısı ölümüyle ilgili olarak hiç sorgulandı mı?" "Elbette sorgulandı. Kurbanla bağlantısı olan herkes sorgulandı."

"Ancak ikinci olay yeri keşfedildikten ve kurbanın ölümünün bir kaza olduğunu beyan eden ilk ifade geri çekildikten *sonra*."

Dedektif Foster duruşunu düzeltti. "Bu doğru."

"Gerçekleri özetlemek gerekirse, sanığı diğer cinayetlere bağlayan hiçbir kanıtınız yok ve onu bağlayabildiğiniz cinayetin yöntemi tartışmalı bir şekilde diğer suçlardan farklı. Siz, kendiniz, bunun metodik olmadığını söylediniz ve yine de herhangi bir kanıtın ortaya çıkarıldığı tek olay yeri burasıydı. Bu başlı başına bir sapma, öyle değil mi dedektif? Metodik bir katilin böyle bariz bir hata yapması? Ve yine de sanığı dört cinayetten de yargılamak ve zehirli iğneyle idam edilmesini istiyorsunuz?"

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç! Bay Young tanıgın başının etini yiyor."

Dedektif cevap vermek için bocalar, ancak Young karardan önce konuşur.

"Bu kadar yeter. Başka bir şey yok, Sayın Yargıç."

Yargıç, "Bu son ifadenin kayıtlardan çıkarılmasına karar veriyorum Bay Young," dedi.

Delaware eyaletine yeni bir saygı duymaya başladım. Allen Young neredeyse kendi anılarımdan şüphe etmemi sağlayacak.

"Avukat koltuğuna kayarken bana fısıldıyor: "İşte makul şüphe.

Makul şüphe. *Diğer cinayetler için.* Müebbet hapis cezasını çekmemi engelleyecek kadar değil... ama belki beni idam hücresinden uzak tutmaya yetecek kadar.

Başımda garip bir hafiflik var, neredeyse umut gibi bir his. Londra'ya karşı yeni keşfettiğim duygularım kadar yabancı.

"Şimdi, eğer psikoloğunuz sihrini konuşturursa, mahkemenin merhametine sığınmak için iyi bir şansınız olduğunu söyleyebilirim."

"Yapacak," diye onu temin ediyorum. Kendini bu davaya en az benim kadar adanmış durumda. Böyle bir dava onun kariyerini değiştirebilir. Ben de Londra'da zamanımı akıllıca harcadım. O burada olacak. Bundan eminim.

Yargıç, "Mahkeme ertelenmiştir," diye duyurdu. "Yarın sabah dokuzda devam edeceğiz."

"Emin olsan iyi olur. Onu o kürsüye çıkarmak için ne gerekiyorsa yapın." Young klasörlerini çantasına yerleştirip ayrılıyor ve memurları beni kelepçeleyip adliye nezarethanesine götürmeleri için bırakıyor.

Odaya bir kez daha bakıyorum ve London'ın yokluğunu çenemi tutarak fark ediyorum. O da burada olacak. Onun tanıklılığına bağlı olan sadece benim kaderim değil.

Hayatı buna bağlı.

OceanofPDF.com

P R İ S O N

L O N D O N

T Gördüğüm ilk hapisane ailemin evinin bodrum katındaydı.

Babam evimizin karnını bir cehenneme çevirmişti. Çaldığı kızları tuttuğu, onlara işkence ettiği bir hücre. Artık işe yaramaz hale gelene kadar o zindanda kalırlardı, zifiri karanlıkta açlıktan ölürlerd, ta ki babam hayatlarına son verene kadar.

Onları annemin bahçesinin altına gömdü.

Bunu *nasıl* yapabildiğini sorduğumda bana *kadının öldüğünü* söyledi. *Ölü bir kadın umurunda değildir ve biz de umursamamalıyız*, diye basit bir cevap verdi.

Tesadüfen bulduğum ilk kız. Annemin ölüm yıldönümü hüznün demektir. Onun bakımsız çiçeklerini neşelendirmek istedim. Çürümüş cesedi gösterdiğimde babam öfkelenirdi... İşte böyle anladım. Bir insanın -bir *polisin*- arka bahçesinde bir ceset bulduğunda *vermesi gereken* mantıklı bir tepki değildi.

Ve sonra anahtarın parlak ışıltısını hatırlıyorum. Her zaman boynunda asılı olan o lanet anahtar. Hepsi bir araya geldi, hayatımın etrafında hiç yakından bakmadığım ama aniden çok çirkin, kötü niyetli bir tabloyu ortaya çıkaran unsurların çarpışması.

Bodruma.

Zihnim ayrıntıdan ayrıntıya atlayarak bağlantıları bir araya getirdi ve onun özel sığınağına girmemin neden yasaklandığını anladım. Birden aşağıda ne olduğunu anladım.

Üç ay boyunca dinledim. Gecenin sessizliğinde evin içinde süründüm, kulağımı döşeme tahtalarına dayadım, zihnimin inanmama izin vermediği şeyi duymaktan korktum.

En zayıf çığlık toprağı yırttı ve ruhumu kavradı. Aşağıda başka bir kız vardı.

Kendimi toparlamak için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Memur beni hücrelere, Grayson'ın yoğun koruma ve gözetim altında tutulduğu yere götürürken, adliyenin bu bölümünde hava havasız ve nemli.

Memur yanına plastik bir kap koyarak, "Lütfen çantanızı ve kişisel eşyalarınızı kontrol edin," diye talimat verdi. "Sonra içeri girin."

Eşyalarımı boşalttıktan sonra metal dedektöründen geçiyorum. Giriş iznim verildi ve kısa bir koridoru takip ederek sağdaki son hücreye gitmem istendi.

Koridor boyunca Grayson'a doğru yürüdüm, tıpkı yıllar önce o merdivenlerden indiğim gibi. Kalbim sıkışmıştı. Nabzım kanımda atışlar yapıyordu.

Ona erişmeme izin verilmiyor; onunla sadece parmaklıkların arkasından konuşabiliyorum.

Babamın bodrumunu dolduran aynı soğuk demir.

"Bugün orada değildin."

Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum. "Hayır." Bu bir yalan. Mahkeme salonunun kapısının dışında durdum, duruşmayı dinlerken sırtımı tuğlaya dayadım. Ama Grayson yalancı olduğumu zaten biliyordu.

Hücrenin diğer tarafından bana bakıyor, o dikkatli gözleri gerçeği anlamaya çalışıyor. "Avukatım idam cezasından kurtulabileceğimi düşünüyor."

Bir nefes çekiyorum. "Gerçekten ölmekten korkuyor musun?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Herkes ölümden korkmaz mı?" "Bu bir cevap değil."

"Artık mesaide değilim doktor."

Sessiz kalıp onun çıkmasını bekliyorum. Zamanımız tükenmekte olduğu için bu tartışmanın aciliyeti olmalı. Ama etrafımızı saran garip bir sakinlik var.

"Ölümden korkmuyorum," diyor sonunda. "Çoğu insanın korktuğu şekilde değil. Beni öldürdüklerinde hayatımın, amacımın... biteceğini düşünüyordum. Bitmiş olacaktı. Bunda korkulacak bir şey yok. Neredeyse bunu memnuniyetle karşılıyordum, amansız dürtülerimi dinlendirme şansını." Bakışları beni takip ediyor, yırtıcı ve istilacı. "Ve sonra sen vardın."

"Bununla nasıl bir ilgim olduğunu anlayamıyorum."

Başını eğiyor. "Var olduğunu hiç bilmediğin bir şeyi kaybetmekten korkamazsın. Sen her şeyi değiştirdin, London. Artık duramam çünkü seni çok istiyorum. Birlikte ne anlama gelebileceğimizi istiyorum."

"Bu hayalperestlik. Yaşasanız bile-"

"Eğer?"

Yutkunuyorum. "Grayson, asla birlikte olamayacağız. Sen parmaklıklar ardında bir seri katilsin. *Ömür boyu*." Sesimin yankısı taşıyor ve bu ifadenin gerçekliğini bana geri yansıtıyor. "Ayrıca, daha önce de belirttiğim gibi, aktarım yaşıyorsun. Bana karşı hissettiklerin gerçek değil."

"Çünkü ben hissetmekten acizim."

"Evet. Sen bir manipülatörsün. Duyguları manipüle ediyorsun ve ikisini birbirine karıştırıyorsun."

Karyolanın üzerinden atlıyor. "Sempatik değil," diye yavaşça telaffuz ediyor. "Ben araştırmamı yaptım. Değerlendirmenizde neden atıfta bulunmadınız? Her şey apaçık ortadayken neden bir kez bile bahsetmedin?"

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Sempatik olmayan tip bir efsanedir. Her yerdeki psikopatların eşlerinin ve kız arkadaşlarının hayali, başa çıkmanın bir yolu. Sevdikleri erkeklerin de onları gerçekten sevdiğine kendilerini inandırmak."

Yüzü sertleşiyor. "Bunun benim için mümkün olduğunu kabul et." "Asla yapmayacağım."

Yüz hatlarımı izlerken bakışları hesaplı bir hal alıyor. Seslendirmeyeceğim şeyleri yüzümden okuyor. "Peki ya siz, Dr. Noble? Eğer bana karşı bir şey hissetmiyorsanız, neden buradasınız?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Ama bu da başka bir yalan.

Çarpık gülümsemesi yanağındaki o hınzır gamzeyi ortaya çıkarıyor. "E v e t . Sırrını dünyaya anlatıp anlatmayacağımı öğrenmeye geldin."

Dudaklarımı ıslattım. "Bu danstan bıktım Grayson."

Yaklaşıyor, ellerini parmaklıkların üzerine koyuyor. "Bana ne olduğunu anlatırsan kimse bilmeyecek."

Heyecanını hissedebiliyorum. Solgun bakışları beklentiyle parlıyor. Geçmişini yeniden yaşamama tanık olmak, benim aracılığımla ölümümü deneyimlemek için sabırsızlanıyor.

"Nasıl öğrendin?" diye soruyor.

Elimi alınma bastırıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, zihinsel olarak başımdaki ağrının geçmesini istiyorum. "Sana güvenmek aptallık olur."

"Ama bu terapinin bir parçası," diyor. "Güven. Hasta ve doktor. Birbirlerine güvenmek."

Dudaklarımdan zayıf bir kahkaha dökülüyor. Detaylar önemsiz. Onları bir market listesinden okur gibi ezbere söylüyorum. Sesimden onun zevk alabileceği her türlü duygu izini siliyorum.

"Bodruma indim ve orada bir kız vardı," diyorum. "Benim yaşımdaydı, ağlayamayacak kadar susuzdu, titriyordu ve kızgın, kırmızı kirpiklerle kaplıydı, cildi kabarmış ve morarmıştı." Ona bakıyorum, anıyı kucaklıyorum. "Çok güzeldi."

"Onu özgür bırakmaya çalıştım," diye fısıldadım. "Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Ama anahtarım yoktu. Polisi aramayı ya da bir komşuya koşmayı hiç düşünmedim..."

"Çünkü baban şerifti," diye cevap veriyor.

"Bu, ve kimsenin bilmesini istemedim. Zaten kimse bana inanmazdı. Muhtemelen." Başımı salladım. "Onu görene kadar gerçekten inanmadım. O zamana kadar geri dönmek için çok geçti."

Parmaklıklara yaklaştım ve Grayson'ın eli şimdi benimkini kaplıyor. Parmağı benimkini okşuyor. Onun dokunuşu benim dayanağım. "Onu öldüreceğini biliyordun."

"Evet," diyorum. "O aylar boyunca bunun hayalini kuruyordum. Farklı yollar hakkında takıntı yapıyordum... nasıl hissettireceğini-" Kendimi kestim. "Oraya gizlice inmedim. Farkında olduğunu, beni bodruma kadar takip edeceğini biliyordum. Onu oraya bilerek getirdim." Başımı başka yöne çevirdim.

Grayson parmaklıkların arasından uzanıp yüzümü kendisine doğru çeviriyor. "Onu öldürmeyi nasıl planladın London?"

"Onu merdivenlerden aşağı atacaktım."

Parmağı çenemde geziniyor. "Ama ilk seferinde başarısız oldun."

"O daha büyüktü. Daha güçlüydü. Ve bunu gözlerinde gördüm. O parıltıyı. Sanki beni bekliyormuş gibiydi."

Utanç beni örtüyor. Bunu yüksek sesle söylememe gerek yok; o beni zorlamıyor. On altı yaşındaydım. Kafesteki kızın yaşındaydım. Babam beni bekliyordu.

"Onu boğdu," diye devam ettim. "Onu hemen öldürmedi. Onunla oynadı. Onu boğarken gözleri beni izledi. Onu tehdit ettiğim için cezalandırıldım sanırım. Sıradaki ben olacaktım," diyorum, serin oda aniden o bodrumun aynı nemli kokusuyla kokuyor. "Sadece biliyordum. Bir şekilde anlamıştım. Beni öldürecekti. Ben de onun yerine canını aldım."

Başparmağı, avucumdaki yara izine dokunmadan önce yanağımın dış hatlarında geziniyor. "Ama senden bir şey almadan önce değil."

Benim insanlığım.

Siyah mürekkep ve makyajla lekelenmiş yara izli cildine bakıyorum. "Benim de bunun bir parçası olmamı istedi. O zamanlar kurtarmaya çalıştığını sanıyordum..." Başımı kaldırıp küfrediyorum. "Beni sevdiğine inanmak istedim. Onun içinde

Kendi hastalıklı yöntemiyle, beni sırrının bir parçası yapmak istedi, böylece sırrını paylaşabilecektik. Ya da onun için bir tehdit olmayacağımı. Yıllar geçtikçe o bıçağı elime tutuşturduğu ve o kızın hayatını sonlandırmak için beni kullandığı an netleşti. Yıllarca akıl hastalıkları ve bozuklukları üzerine çalışınca bunun onu heyecanlandırıldığını anladı. Hepsi bu kadar. Başka bir şey değil."

Bakışları yüzümde geziniyor. "Heyecanlı mıydın?"

Kanın metalik tadı ağızıma dolana kadar dudağımı ısırıyorum. "O anda, bir can almanın ham gücünü deneyimlemek... evet. Sadece bir röntgenci değildim," diye itiraf ediyorum. "Bıçağın her darbesini hissettim. Bıçağın eti kesme şeklini, kemiğe çarptığında oluşan titreşimi. Kendimi geri çekip elimi onun elinden kurtarmadan önce bu hissin içinde kaybolmuştum. Bıçak elimi buradan kesti." Avucumu ters çeviriyorum, iyileşmiş yara izini ortaya çıkarıyorum. "Onu öldürmeme izin verdi." Elimini geri çekiyorum. "Belki de paramparça olmuştu.

Onu reddettim ya da belki de sonunda hastalığından bıkmıştı... ama onu asla alt edememeliydim."

"Ama sen yaptın."

"Peşimden geldi. Bıçağı geride bırakmıştı. Silahı yoktu. Ellerini boğazıma dolmasına izin verdim. Yeterince yaklaşıncı... anahtarı aldım ve bana zaman kazandıracak tek noktaya sapladım. Bıçağa davrandım ama gerek kalmamıştı. Şahdamarını parçalamıştım. Çabucak kan kaybından öldü."

Ellerime bakıyorum, kanı hatırlıyorum.

"O zaman öldürdüğünü sakladın."

Başımı salladım. "Hayır. Kazayı suçumu gizlemek için yapmadım. O enkazda ölmeyi planlamıştım. Sapkın mirası sona erdirmek için, ama hastanede yaralı ama hayatta uyandığımda, bu... bir yeniden doğuştu. Yeni bir hayat. Yeni bir şans." Gözlerinin içine baktım. "Ben artık o kız değilim. O öldü, Grayson. Onu ben de öldürdüm. Ve onu geri getirmek için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok. Kendi babam başarısız oldu, senin için de umut yok. Benim iradem hastalığımın daha güçlü."

Bağlantıyı kopararak geri çekiliyor. "Acınız babanızla birlikte ölmedi, öldürme dürtünüz de öyle. Bu ihtiyacını hastaların aracılığıyla kanalize edebiliyorsun ama giderek zorlaşıyor, değil mi?"

Yüzümü sildim. "Sana bilmek istediklerini söyledim. Şimdi buradan öteye gitmediğini bilmem gerekiyor."

Gülümsemesi çoktan kaybolmuş, yere bakıyor ve ön kolunun iç kısmı boyunca bir yapboz parçasının tasarımını izliyor. "Haklı olabilirsin. Yaptığın şey için bir kahraman bile sayılabilirsin. Ama yine de kanunu kendi ellerine aldın, ki bu adalet sisteminin doğası gereği yanlıştır. Tedavi ettiğin katillerden daha iyi değilsin. İkiyüzlü ve narsistsin. Benden nefret ediyorsun ama kendinden daha çok nefret ediyorsun."

"Bana yemin et!" Bağırıyorum.

Ateşli bakışları yukarı kayıyor. "Seni asla bir başkasıyla paylaşamam London. Ben çok bencilim."

Çenemi kaldırdım, ceketimi düzelttim, ellerimi pililerin üzerinde gezdirdim. "O zaman bu bir veda, Grayson. Yarın son kez mahkemede görüşürüz."

Arkamda kendimden bir parça bırakarak hücreden ve ondan uzaklaşıyorum. Sırrım onda, sadece dünyadan değil kendimden de sakladığım o karanlık ve korkutucu canavar. Bunu saklayıp saklamayacağını bilemem. Sadist senforofiliden muzdarip, felaketleri sahnelemeyi ve izlemeyi seven bir psikopat.

Peki beni yok etmek? Bu Grayson gibi bir sadist için en büyük felaket olur.

P E R J U R Y

L O N D O N

New Castle'ın adliye bölgesinde, bir sıra kırmızı meşe ağacının arasında yalnız bir çam ağacı duruyor. Adliye binasında oturuyorum. çamın ince dallarının hafif esintide dalgalanışını izliyordu.

Buraya ait değil. Ağacın buraya nasıl geldiğinden, bu kadar medeniyetin ortasında nasıl filizlendiğinden emin değilim ve büyük olasılıkla yakında kesilecek. Yerine başka bir kızıl meşe ya da huş ağacı dikilecek.

Ama burada.

Evimin cumbalı penceresinden çamlara bakardım. Uzun, sıkışık ve sıska çamlarımız vardı ve fırtınalarda dereler gibi eğilirlerdi. Ve bakardım, sadece bakardım, her şeyin yoğun boşluğuna - çamların bir melodiyle kendilerini sallayarak ileri geri sallanma şekline. Sanki tüm bu şiddetin ortasında kendi kendilerini yatıştırıyorlardı.

Bu görüntü beni rahatlatmalıydı. Beni korkutmamalıydı.

Ama rahatlık olduğu için türbülans da vardır. Tehdit beklemedeyken, yakinken ondan daha şiddetli korkarsınız - en kötü korkularımızın beklentisi, etkisinden daha felç edicidir.

Fırtınadan korunacak bir sığınak yok.

Kahve fincanımı ve evrak çantamı alıp çağrılmayı beklediğim adliye binasına gidiyorum. Takım elbisem güneşten dolayı tenimi ısıtıyor.

Klimalı oda titrememe neden oluyor. İcra memuru adımı söylediğinde fincanımı boşaltıp fırlatıyorum.

Mahkeme salonuna girdiğim anda gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Mübaşiri ön tarafa kadar takip ederken bakışlarımı ileriye yöneltiyorum. Kapıyı benim için açık tutuyor ve yargıcın yanında durmadan önce başımla selam veriyorum.

"Sağ elini kaldır."

Yemin ettim ve kürsüdeki yerimi aldım. Aynı eylemi o kadar çok yaptım ki alışkanlık haline geldi. Formül gibi. Yine de bu sefer her şey farklı. Savcılığın yargılamasını daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissedebiliyorum. Sanığa bağlanmış durumdayım, koparılmak için çılgık atan bir bağla ona bağlıyım.

Işıklar güçlendirilmiş. Sesler çok yüksek. Hava çok yoğun.

"Merhaba, Dr. Noble."

Savunma avukatı, ben bakmaya cesaret edemeden Grayson'a olan görüş açımı engelliyor.

"Bugün nasılsın?" diye sorar.

"İyiym, teşekkür ederim."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Kimlik bilgilerimi kısaca özetledikten sonra, "Bay Sullivan'ı ne kadar süredir değerlendirdiğinizi söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Avukat genç ve çekici. Jürinin öne doğru eğilip onu dikkatle dinlediğini fark ediyorum. Taze yüzü ve eğlenceli tavırları bu duruşmanın ağırlığını hafifletiyor.

"Neredeyse üç ay," diye cevap veriyorum.

"Peki bu süre bir hastaya teşhis koymak için yeterli mi?"

"Evet. Genellikle iki haftalık bir süre içinde hastalar için tam bir teşhis ve tedavi planı sunabiliyorum."

"O zaman Bay Sullivan neden daha uzun bir değerlendirme süresi talep etti?"

Sırtımı dikleştiriyorum. "İlk değerlendirmemin ortasında, daha yakından değerlendirilmesi gerektiğini düşündüğüm ciddi sanrı belirtileri fark ettim."

Senaryonun dışına çıkıyorum. Bay Young merakla bana bakıyor, sonra savunma masasına doğru yürüyor ve Grayson'ın değerlendirmesini içeren dosyayı alıyor.

"Bay Sullivan'ın resmi teşhisi nedir?" diye soruyor.

"Bay Sullivan antisosyal kişilik bozukluğu sergilemektedir. Kendisini tehlikeli bir kişilik olarak sınıflandıran bu kişilik bozukluğu için spektrumun aşırı yüksek ucunda puan aldı. Sadistik senforofiliden muzdarip, yani acımasız felaketleri sahnelemekten ve izlemekten cinsel haz alıyor. Bir sadist olarak Bay Sullivan başkalarının acı çekmesinden zevk alıyor ve sahip olduğu özel psikopati, son derece yetenekli bir manipölatör olmasını sağlıyor."

Avukat gözlerini kırıştırır, sanki bir itiraz bekliyormuş gibi savcılığa bakar. İfadem sırasında mahkeme salonunun o tarafından itiraz gelmeyecek.

Bay Young orijinal yazışmalarımızdan bir kesit bulmaya çalışarak yeniden başlıyor. "Dr. Noble, Bay Sullivan'ın örnek bir mahkum olduğunu sözlü olarak ifade etmediniz mi? Rahatsızlığına rağmen, psikopatlığını besleyecek kaostan yoksun olduğu için hapisanede kimseye tehdit oluşturmadığını söylemediniz mi?"

Gülümsüyorum. İyi bir hafızası var, Başsavcı ile yaptığım konuşmayı ona aktardığımı hatırlıyor. "Evet, bu doğru. O sözleri savcılığa söyledim. Ama bu son değerlendirmemin ortasındaydı. Daha önce de belirttiğim gibi, Bay Sullivan uzman bir manipölatör ve bu nedenle onu etkili bir şekilde teşhis etmek ve sunduğu tehlikenin seviyesini belirlemek için daha fazla zamana ihtiyaç var."

Avukat sadece bir gece önce yeniden yazdığım değerlendirmeyi gözden geçirdi. Sözlü değerlendirmeme o kadar güveniyordu ki duruşmadan önce raporu almayı hiç istemedi.

"Başlangıçta Bay Sullivan için en uygun olduğunu düşündüğünüz tedavi planı, sizin gözetiminiz altında ilaç tedavisi görmesi, terapi seanslarına devam etmesi ve ıslah toplumunun üretken bir üyesi olabileceği genel nüfusa yavaşça entegre edilmesiydi." Bana dik dik bakıyor, içinde bir tehdit

gözleri. "Hâlâ Bay Sullivan'ın bu tedaviden faydalanabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Mümkün olduğunca basit bir şekilde ifade edeyim," diyorum kendimi destekleyerek. "Bay Sullivan'ın kurbanları, onun inandığı gibi, suç işlemişlerdi. Aşırı ve rahatsız edici kanunsuz adaleti hak ettiğini düşündüğü suçlar. Onu suçlularla dolu bir topluluğun içinde asimile etmek size iyi bir fikir gibi geliyor mu Bay Young?"

Avukatın yüzündeki şaşkınlık, odaya yayılan toplu anlaşıma dalgasıyla daha da artar.

Yargıç, "Düzen" diyor.

Sonra Grayson'la göz göze geldim. Yüzünde kötü niyet yok, sadece bir gülümseme var. O bilgili gözler beni delip geçiyor.

Omuzlarımı yuvarlıyorum. "Ayrıca, Bay Sullivan'ın psikopatisiyle bağlantılı olarak tanımlanmamış bir sanrısız bozukluktan muzdarip olduğunu keşfettim. Kurbanlarıyla görkemli bağlantıları olduğuna inanıyor ve bu da sanrılarının alternatif bir gerçeklik yarattığı bir saplantıya dönüşüyor. Başka bir deyişle, kurbanları üzerinde uyguladığı manipülasyon taktikleri kendi sanrılarını etkilemeye hizmet ederek kendi yalanlarına inanmasına neden olur. Bu da ona suçluluk ya da pişmanlık duymadan cezalandırma, sakat bırakma ve öldürme inancı veriyor." İlerlemeden önce bir nefes alıyorum. *Zorlamak* zorundayım. "Grayson Sullivan'ın temas ettiği herkes onun sanrılarının bir parçası olma ve dolayısıyla fiziksel ya da zihinsel zarar görme riskiyle karşı karşıya. Kendisi temas ettiğim en tehlikeli kişilerden biri ve tedavisine devam edemeyeceğimi hissediyorum. Rehabilitasyonun Bay Sullivan için bir olasılık olduğunu düşünmüyorum."

Salonda sessizlik hakim olur ve Bay Young boğazını temizler. "Teşekkür ederim, Dr. Noble. Başka bir şey yok, Sayın Yargıç."

Yargıç, gergin bir anın ardından Başsavcı'ya bakar. "Çapraz sorgu yapmak ister misiniz, Bay Shafer?"

Avukat kısaca ayağa kalkar. "Hayır, Sayın Yargıç. İddia makamı dinleniyor."

Yargıç mübaşire, "Lütfen Dr. Noble'a kürsüden inerken eşlik edin," diye talimat verdi. "Mahkeme bir saatlik ara için ertelenmiştir, ardından kapanış konuşmalarını dinleyeceğiz."

İnsanlar ayağa kalkarken odada yükselen kargaşadan irkiliyorum. Olayın kesinliği beni sarsıyor ve ayağa kalkmama yardım etmesi için sehpanın kenarına tutunuyorum. Grayson'ın yanından dengesiz bacaklarla geçiyorum, gözlerinin içine bakma ihtiyacı dayanılmaz, acı verici bir talep. Beni ona bağlayan ip geriliyor.

Arzuya teslim olduğumda ve gözlerimiz buluştuğunda, kelimelere gerek yok. Yüzünde ne yaptığımı anladığını görüyorum. Açık mahkemede bir hastaya yanlış teşhis koyarak yalanımı güvence altına aldım. Kimse onun benim hakkımdaki iddialarını duymayacak ya da inanmayacak.

Bunu yapmak için sadece kariyerimi değil, sahip olduğu her türlü şansı da sabote ettim. Az önce Grayson'ı ölüme mahkum ettim.

Sırrım onunla birlikte ölecek.

OceanofPDF.com

EXECUTION

GRAYSON

"A kalkacak."

Avukatımla birlikte ayağa kalktım ve kravatımı düzelttim.

Sıkışan boğazımı gevşetmek için.

"En azından bu sefer savunacak *video* yoktu," diye fısıldıyor Young. "İyi şanslar."

Şans benim yanımda değil. London bundan emin oldu. Avukatım, davayı kazanma konusunda ilk başlarda sahip olduğu tüm hevesli umudunu kaybetti. İfadesi buradaki herkesi şok etti. Muhtemelen kendi alanındaki tüm profesyonelleri. Kurtarıcıdan mahkumiyete dramatik geçişine şaşırmayan tek kişi benim.

Bir gülümsemeyi bastırdım. Onun katil içgüdüsünü kucaklamasını izlemenin her saniyesini sevdim.

Jüri içeri girdiğinde, onlara bakmak yerine odaya bakıyorum. Asılı başlarını ve ciddi ifadelerini görmeme gerek yok. Bu davanın sonucunu daha başlamadan biliyordum. London'ı arıyorum. Şu anda önemli olan tek şey o.

Ancak zaferine tanıklık etmek için burada değil. Bir otel odasında tek başına oturup kararı beklediğini hayal ediyorum. Suçluluk duygusu ona eşlik ediyor. Suçluluk duygusu tuhaf bir şeydir; aldatıcı bir duygudur, genellikle utançla karıştırılır.

Londra'nın utanacak bir şeyi yok. Kim hayatını savunmaz ki? Ben izin veremeyeceği bir tehdidim. Ona başka seçenek bırakmadım.

"Delaware Verses Grayson Sullivan davasında, birinci derece cinayet suçlamasıyla, sanığı nasıl buluyorsunuz?"

"Suçlu, Sayın Yargıç."

Bu dikkatimi çekti ve yargıca baktım. Daralmış gözleri zaten benim üzerimdeydi. Suçlamaları sıralıyor, jürinin suçlu kararını kesinleştiriyor, ardından jüriye hizmetleri için teşekkür ediyor ve onları azlediyor.

Yargıç, "Hüküm giymeden önce açıklamak istediğim kendi beyanlarım var, Bay Sullivan," dedi. "Adalet sistemimizin acı verici derecede yavaş işleyen süreci olmasaydı, infazınızın hızla gerçekleşmesini bizzat sağlardım. Suçlu bulunduğunuz cinayetler, en kötü türden iğrenç ve iğrenç bir eylemdir. Otuz yıllık yargıçlık hayatımda, insan hayatının bu kadar bariz bir şekilde hiçe sayıldığına hiç tanık olmamıştım. Hüküm giymeden önce mahkemeye açıklamak istediğiniz bir şey var mı?"

Avukatım ayağıma vurarak ayağa kalkmamı ve af talebimi iletmemi işaret ediyor.

Ben de öyle yapıyorum. Ayağa kalkıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Evet, Sayın Yargıç. Cehennemin boş olduğunu ve tüm şeytanların burada olduğunu ilan ediyorum." Mahkeme salonu patladı. Yargıç tokmağını vurarak patlamayı yatıştırmaya çalıştı. Avukatım başını öne eğdi.

Gülümsüyorum. Shakespeare'den alıntı yapmak için bir ömür bekledim.

"Grayson Pierce Sullivan," dedi yargıç kargaşanın üzerine. "Suçlu bulundunuz ve aldığınız her can için yüz yıldan fazla olmamak üzere hapis cezasına çarptırıldınız. New Castle Islah Tesisi'nde maksimum güvenli bir hapisanede tutulacak ve ölene kadar zehirli iğne ile infaz edilmeyi bekleyeceksin." Bankın üzerine eğilir. "Hiçbir tanrı ruhuna merhamet etmeyecek."

"Bir şey değil," diyorum ona göz kırparak.

Bana ters ters bakıyor ama şaşkınlıkla değil. Yargıç Lancaster, Delaware'deki idam cezası davalarının çoğunu ölüme mahkum etmiştir. Otuz yıllık

cinayet silahı olarak kanunları kullanıyor. O, kurbanlarını öldürmek için yasaları kullanan bir katil ve bunun her anının tadını çıkarıyor - devlet idam cezasını tamamen kaldırmadan önce son bir kez daha.

"Bu canavarı mahkeme salonumdan çıkarın." Tokmağını son bir kez vurdu, hayatımdaki son nota.

Kelepçeler bileklerimi çevreliyor. Kanım daralan atardamarlarımdan akıyor, başım dönüyor. Işıklar görüşümde titriyor. Nefesim hırıltılı bir şekilde dışarı çıkıyor ve boğazımdaki düğümden tam bir ciğer dolusu hava çıkarmak için mücadele ediyorum. Ciğerlerim yanıyor.

Önce Young fark eder. "Sullivan, sorun yok. Temyize gideceğiz. Bu son değil-" Nöbet başladığında kesildi.

Titreme kaslarımı ele geçirirken çenem kilitleniyor. Kusmuğun köpüklü köpüğünün çenemden aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

"Bir doktora ihtiyacımız var!" Young bağırır.

Memur bedenimin yere düşmesine izin verdi. Vücudum titrerken kelepçeler derimi ısırtıyor. Ama dünya kararmadan önce, o oradaydı. Bana bakıyor. Acımı dindirecek merhamet meleğim.

London üzerime eğiliyor ve yumuşak parmaklarını boynuma bastırıyor. "Şoka giriyor. Anafilaksi."

Aşağıya bakarken koyu kahverengi gözleri kocaman. Altın zerrelerini saymaya çalışıyorum. Onu tamamen gözden kaybedene kadar bulanıklaşıyor ve kararıyorlar. Işıklar sönmeden önce ona tek bir kelime söyleyebildim.

Katil.

OceanofPDF.com

FREEME

LONDON

"Penicillin." Grayson'ın dosyasına bakıyorum. "Dosyasında alerjisi olduğu açıkça belirtilen bir ilacın Bay Sullivan'a nasıl verildiğini açıklamak ister misiniz?"

Bu soru Grayson'ın adliye hapisanesindeki yemeklerinden sorumlu infaz koruma memuruna yöneltilmiştir. Bu soruyu son kırk sekiz saat içinde onunla temasa geçen tüm memurlara sordum. Ben dedektif değilim ve resmi olarak artık Grayson'ın psikoloğu da değilim ama birinden cevap bekliyorum.

Memur başını sallar. "Özür dilerim hanımefendi. Bilmiyorum."

Keskin bir nefes alıyorum. "Tamam. Teşekkür ederim."

Dosyayı acil servis odasına geri götürmek için koridora yöneliyorum ve Dedektif Foster beni durdurmak için orada. "Burada olmamanız gerekiyordu. Bunu ben alırım." Dosyaya el koydu.

"Ben de tam gidiyordum." Tam da bunu yapmaya çalışıyorum ama hantal dedektif yine yoluma çıkıyor.

"Neden buradasın?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Hastalarımın biri hastaneye yatırıldı, dedektif. Ben de burada sizinle aynı şeyi yapıyorum: bunun nasıl olduğunu anlamaya ve daha da önemlisi bunun hastamı nasıl etkileyeceğini belirlemeye çalışıyorum."

Yavaşça başını sallıyor. "Biliyorsun, hapishanedeki ziyaretçi kayıtlarında sadece bir kişi var. Sen. Bunu çok ilginç buluyorum."

"Dikkatli olun, dedektif. Birileri saygın bir doktorun kendi hastasını zehirlediğini ima ettiğinizi düşünebilir."

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sullivan'a naklini geciktirmek için penisilin verip vermediğinizi açıkça soruyorum."

"İnanılmaz," diye mırıldandım nefesimin altında. "Dedektif Foster, bu geri kalmış hastanede sadece doktorların işini değil, şimdi sizin işinizi de yapmak zorunda olduğum için alınıyorum. Sence kaç kişi Grayson'ın ölmesini istiyordur? Kurbanların aileleri, polis yetkilileri... sizin gibi-"

"Zaten ölüm cezasına çarptırılmıştı," diye araya giriyor.

"Dün hüküm giymiyordu," diye karşı çıkıyorum. "Duruşma onun lehine gidiyor gibi görünürken." Kaşlarımı kaldırıyorum.

Nefes nefese kaldı. "Maine'e bu kadar çabuk dönmeyin doktor. Sizi tekrar sorgulamam gerekebilir."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamamdır. Şimdi lütfen hastamı görebilir miyim?" "Kesinlikle olmaz. Sullivan sıkı koruma altında. Yetkililer ve tıbbi sadece personel."

Bana bekleme odasına kadar eşlik etti. Son sekiz saattir benim olduğumu iddia ettiğim sandalyeyi buluyorum. Gözlerimin arkasına gergin bir yorgunluk bastırıyor ve bir an için onları kapatıyorum.

Grayson'ın ambulansa nakledilmesi çok uzun sürdü. Hastane adliyeden sadece beş mil uzaktaydı, onu bakıma almak on beş dakikayı geçmemeliydi. Bu on beş dakika Grayson'ın bilincini kaybetmesine neden oldu.

Zihnimin o karanlık köşesinden endişeli bir ses fısıldıyor, benimle alay ediyor. *Bunu sen istedin.* İstedim. Grayson'ın ölmesini istedim. Tehdidin ortadan kalkmasını istedim. Azmim ona olan hislerimden daha güçlü.

Gözlerimdeki kuruluğu kırıştırıyorum. İstesem de bir damla gözyaşı akıtamam.

Psikologların çoğu hastalarını önemsedikleri için teşhis ve tedavi edebilmektedir. Kendilerini vermek ve aksi takdirde dünyanın dışlayacağı kişilere yardım etmek için çektikleri bu empati kuyusuna sahiptirler.

Bağdaştıramıyorum.

Hastalarımınla empati kurmuyorum; onlarla dertleşiyorum.

Grayson'la aramızda bir bağ var... Karanlık bir güç bizi birbirimize bağlıyor... Ama yine de farklı olduğumuzu biliyorum. Ben ondan daha iyiyim. Ben daha iyiyim çünkü daha güçlüyüm ve insanlara yardım etmeye devam eden kişi olmayı hak ediyorum. Ve bunun olması için, başarısız olan o olmalı.

Yani evet, onun ölmesini istedim. Ama bu şekilde değil. Adalet sisteminin onu öldürmesini istedim. Haklı çıkmak ve suçsuz olmak istedim. Göğsümdeki bu boş acıyı hissetmekten nefret ediyorum ve bunun *sona* ermesini istiyorum.

"Dr. Noble."

Gözlerimi açtım. Acil servis doktoru önümde duruyordu.

"Evet?" "Sizinle biraz konuşabilir miyim?" diye soruyor.

Çantamı aldım. "Elbette, Dr. Roseland."

Grayson'ın tıbbi dosyası hala transfer edilmedi. Personel testlerle vakit kaybetseydi, Grayson'ın hayatta olacağından emin değilim. Dr. Roseland'ın neyi hemen test edeceğini bildiğinden emin olmak için yüce unvanımı ortaya attım.

Beni Grayson'ın gözetim altında tutulduğu acil kanadına götürdüler. "Merak etme. Sana izin verdim." Doktor bana doğru baktı. "Bir doktor hastasını görebilmeli."

"Teşekkür ederim."

"O uyandı," diyor. "Eminim onu sorgulama için serbest bıraktığımda, onunla konuşmak için başka bir şansınız olmayacak. Uyandığından beri seni görmek istiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Dr. Roseland, erişimime izin vererek büyük bir risk alıyorsunuz. Dedektif Foster'ın çabalarınızı takdir edeceğini sanmıyorum."

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Foster asabi bir adam. Bırak da onun için ben endişeleneyim."

Ona gülümsemeyi teklif ediyorum. Acil servis doktorunun dedektifle düzenli bir ilişkisi varmış gibi görünüyor. "Bunun için minnettarım. Sullivan eşsiz bir hasta."

Başını sallıyor. "Bunu fark ettim. Beyin taramaları etkileyiciydi. Bu kadar potansiyeli olan birinin böyle bir yola başvurması çok yazık... Çok yazık."

Koridoru koruyan iki memurun yanından geçerken başımı eğiyorum. "Antibiyotiği nasıl aldığını biliyor muyuz?" diye soruyorum.

Acil servis odasına ulaştığımızda kapıda durdu ve bana baktı. "Evet. İlacı kendine uyguladı."

Kalbim göğsüme sertçe çarpıyor. Çifte *bah-dah-bump* ciğerlerimdeki havayı çalıyor ve odanın kapısı açılmadan önce antiseptikle bağlanmış bir nefes alabiliyorum.

Bir memur kapının dışında, bir diğeri de odanın içinde Grayson'ın yanında nöbet tutuyor. Ayak bilekleri sedyeye kelepçeli. Bir çift kelepçe sol kolunu karyolaya sabitliyor.

O uyanık. Ve ben içeri girerken puslu gözlerle beni izliyor. "Ne kadar ilaç kullanıyor?" Dr. Roseland'a sordum.

Doktor kapının girişinde duruyor. "Çok," diyor. "Birkaç dakika daha geç kalsaydı Bay Sullivan kurtulamayabilirdi. Acil yardım ekibi onu taşıyana kadar kalp masajı yaptığınızı söyledi." Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Hayatı için size teşekkür etmeli."

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. İçimdeki sızı daha da derinleşiyor.

Doktorlar kapıyı kapatırken, "Size biraz zaman vereceğim," diyor.

Bir adım öne çıktım ve memur elini uzattı. "Ondan her zaman bir metre uzakta durmalısın."

İhanet ettiğim adama bakmaktan başka bir şey yapmak için çantamı yere bıraktım.

"Grayson, "Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim, doktor," diyor.

Nefesimi içime çekip onunla yüzleşiyorum. "Kendi canına kıymaya mı teşebbüs ettin?"

"Canımı yaktı mı?"

"Ne?"

"Hayatımı kurtarmak seni incitti mi?" Bana başını salladı. "Geri döndün. Topallıyorsun."

Acıyı şımarttığımı fark etmemiştim bile. "Hayır," diye cevap verdim. "Canım yanmıyor. Şimdi bana gerçeği söyle. Sen-?"

"Hayır, kendi canıma kıymaya çalışmadım." Sakinleştiricinin etkisiyle aksanı daha da kalınlaştı.

Çenemi kaldırıyorum. "Acil servis doktoru kendinize bin miligramdan fazla penisilin verdiğinizi söyledi. Bunu bir intihar girişimi olarak düşünebiliriz. Özellikle de bu dozun yarısının sizi öldürmeye yeteceğini bildiğiniz halde."

Uykulu gözlerini kırıştırıyor ve yastıklara yaslanıp omuz silkiyor. "Belki de seni bir kez daha görmek için yaptım."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Saçmalamayı kes, Grayson. Hayatına son veren kişi olmak istedin. Bu mantığı anlıyorum. Eğer ölecekse, bu senin kendi şartlarınla olacaktı." *Benim değil.* "Haklı mıyım?" Bir adım daha yaklaştım.

"Üzgünüm doktor. Bu konuda daha fazla yanılamazdınız."

Her şey çok hızlı oldu. Gardiyan beni durdurmak için uzandı. Grayson'ın boştaki eli gardiyanın bileğini kavırıyor ve onu sedyenin üzerine çekiyor. Dirseğiyle gardiyanın ensesine vuruyor. O kargaşada silah ortaya çıkıyor.

Grayson silahını memurun şakağına doğrultmuş. "Kelepçelerimi çözün" diyor. Ama gardiyana emir vermiyor. Bana bakıyor.

"Hayır."

Bakışları sertleşir. "Beş saniye içinde tetiği çekeceğim. Vicdanında bir hayat daha mı istiyorsun?"

Dudaklarımı ıslattım. Grayson hiç kimseyi doğrudan öldürmedi. *Bildiğim kadarıyla*. İçimden bir ses bunu şimdi yapmayacağını söylüyor; bu onun dürtülerine, inançlarına ters düşüyor... ama daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştı.

Ben onun hayatını aldım, o da bitmeden benimkini alacağından emin olacak. Adamı kurtarmayı seçiyorum.

Memurun kemerindeki anahtarları çıkarıyorum ve Grayson'ın ayak bileklerini sedyeden ayırmaya başlıyorum. "Bırakın onu."

Grayson bileğini serbest bırakana kadar bekliyor, sonra dikkatlice ayağa kalkıyor ve gardiyanı da kendisiyle birlikte manevra yapmaya zorluyor. Gardiyan tehditler savuruyor, odanın dışındaki memuru silahlı mahkûm hakkında uarmaya çalışıyor. Grayson kafasının arkasına vuruyor. Polis ne ilk vuruşta ne de ikincisinde yere düşüyor ve Grayson onu yere yığılana kadar döverken başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

"Sen bir hayvansın," diyorum.

Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Birini tanımak için biri gerekir, bebeğim."

Acil servis odasının kapısı açılır.

Döndürüldüm ve Grayson'ın göğsüne doğru çekildim. Çenemin altında çelik namlunun baskısını hissediyorum. Titriyorum ama silah başımı kaldırmaya zorluyor ve korkunun yüzümde görünmesine izin vermiyorum.

"Silahını bırak!" diye bağırır memur.

Grayson itaat etmiyor. Namluyu daha derine sokarak beni yerimde tutuyor. "Senden daha fazla kaybedecek şeyim olduğundan şüpheliyim, bu yüzden asgari ücret için kahraman olma, memur bey. Bu kadını öldüreceğim, sonra şarjör boşalana kadar ateş edeceğim ve yere düşmeden önce mümkün olduğunca çok insanı öldüreceğim." Polis Grayson'a nişan alır. "Şimdi kapıyı kapat ve silahını indir."

Gergin bir bekleyişten sonra memur odanın kapısını kapattı. Silahını birkaç saniye daha Grayson ve benim üzerimde tuttuktan sonra yere bıraktı.

"Kaydır," diye emrediyor Grayson.

Polis bunu isteksizce yapıyor. "Destek kısa süre içinde burada olacak," diye beni temin etmeye çalışıyor.

Grayson sırtımı dürtüyor. "Polisi soy," diyor. "Pantolon ve gömlek. Şimdi."

Baygın adama doğru eğilirken dudağımı ısırıyorum, sonra yavaşça ayakkabılarını çıkarıyorum. Bakışlarım yerdeki silaha takılıyor ama Grayson önce ona el koyuyor. Memurun kelepçelerini kullanarak onu karyolaya kilitledikten sonra silahla kafasına vuruyor.

Şimdi, tam şimdi olduğunu bilerek lanet ediyorum. Kaçmak zorundayım. Aklını tamamen yitirmiş.

Pantolonu adamın bacaklarından aşağı çekerken homurdanıyorum. "Eğer beni öldürürsen, intikamını asla tam anlamıyla alamazsın. Ölü bir insanı yok edemezsin."

Grayson ensemden tutup beni yukarı çekiyor ve yakınımaya getiriyor. "Keşke seanslarımız sırasında da bu kadar açık saçık konuşsaydın."

Öfke kanımı hızlandırıyor, adrenalin patlamasını körüklüyor. Ona diz çökmeye çalışıyorum, ama girişimimi engellemek için orada duruyor. İnliyor ve saçlarımı daha sıkı kavlıyor. Tepside bir şırınga görüyorum ve onun elinden kurtulmanın bana vereceği acıyı görmezden gelerek ona atıyorum. Saçlarımın koptuğunu duyuyorum.

İğneyi titreyen ellerimle boynuna doğrulttum. "O tetiği çekmeden önce şahdamarını parçalayacağım, yemin ederim."

Beni dikkatle izliyor, dişleri bir gülümsemeyi engellemek için dudağını yakalıyor. "Ve bu konuda ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Daha sonra daha fazla oyun zamanı için sabırsızlanıyorum," diyor, sonra eli benimkini kapatıyor, iğneyi düşürene kadar kolumu geri çekmeye zorluyor. "Ama şu anda sadece *rahatlamanı* istiyorum."

Zor nefes alıyorum. "Çabuk yap."

"Pekâlâ." Yüzümü kavlıyor ve beni duvara yaslıyor. Bakışları kararırken kalbim boğazıma düğümleniyor. Sonra ağzı benimkinin üzerine kapanıyor, öpücük nefesimden geriye kalanları alıyor. Gözlerinde bir parıltıyla geri çekiliyor. "Ama senin canını almayacağım."

"Ne istiyorsun o zaman?"

Memurun kıyafetlerini çıkarmayı bitirir ve aceleyle giyinir. Üniforma pantolonunu ve kemerini giyiyor, ardından hastane önlüğünü çıkarıp başına beyaz bir tişört geçiriyor. Sırtındaki mürekkebi görüyorum ve küfrediyorum. Kapıya doğru geri geri gidiyorum ama geri çekildiğimi fark ediyor.

Duruyorum.

"Bana yaptıkların yüzünden seni öldürmek istediğimi sanıyorsun," diyor polisin telsizini kapıp kemerine takarken. "Ama bu sadece senin suçluluğun. Uyum sağlamak için kendini bunu hissetmek üzere eğitmişsin." O kelimeyi bana tükürdü. "Bırak gitsin. Sana engel oluyor. Ben de sana aynısını yapardım."

Çantamı aldı ve telefonumu çıkardı. Telefonu düşürüp üzerine bastıktan sonra çantamı omzuma yerleştiriyor. "Görmek için gözlüğe ihtiyacın var mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Astigmatım var. Yani, evet... ve hayır."

Gözlüklerimi çıkarıp çantama yerleştiriyor. Sonra sırtımı göğsüne çeviriyor ve silahın namlusunu başıma dayıyor.

"Lanet olsun. Grayson, benden ne istiyorsun?" "İyi bir rehine ol ve kapıyı aç."

Adrenalin sayesinde bağlantıyı kuruyorum. Bir yapboz parçasının yerine oturması gibi birbirine kayıyor. Ve ben onun özgürlüğünü güvence altına almak için şekillendirdiği yapbozun parçasıyım.

"Beni kullandın," diye suçluyorum.

"Dürüst olmak gerekirse,
birbirimizi kullandık." Kapıyı
açtım.

OceanofPDF.com

THE DARE

GRAYSON

T Servis asansörüne otuz iki adım. Bir kat planında bu mesafe kısa ve kolaydır. Gerçek hayatta bir rehine ve çığlık atan hemşirelerle ve kafanıza silah doğrultan polisler varken, her adım bir mil bile olabilir.

London, "İkimiz de buradan canlı çıkamayacağız," diyor. "Onlar sana ulaşmak için beni vuracak, Grayson. Sen iki kez hüküm giymiş bir seri katilsin. Bu hastaneden çıkmayacaksın."

Kokusunu içime çekiyorum. Leylağın tatlı notası cesaretimi artırıyor ve beni sakinleştiriciden kurtararak adrenalinimi daha fazla pompalamaya teşvik ediyor. "Ünlü bir doktoru vurmuyorlar. Devlet böyle bir dava açılmasını istemiyor."

Gülüşünün içi boş. "Demek beni kullandın. Plan buydu. Bir şekilde beni buraya getirmenin kaçmak için en iyi şansın olacağını düşündün."

Onu kendime yaklaşıtıyorum ve bir adım daha geri çekiliyoruz. "Bu daha sonra konuşulacak bir konu."

"Sullivan." Dedektif Foster silahını yukarı doğrultur. "Silahımı indiriyorum." Bir elini havaya kaldırır ve silahını yere koymak için eğilir. Ardından diğer memura da aynısını yapmasını emreder. "Bunu burada ya da başka bir yerde yapmayacağız. Dr. Noble'ı serbest bırakırsanız hepimiz bu olanları unutacağız. Zaten olduğundan daha ağır bir şekilde yargılanamazsın."

Sırıtiyorum. "Bu pek de iyi bir argüman değil, dedektif."

Ne demek istediğimi anlayınca kaşları çatıldı. "Ama doktorunu gerçekten incitmek istemiyorsun, değil mi? Senin yanında olan tek kişi o."

Asansöre doğru iki adım daha atıyorum. "Yine, iyi bir karşı saldırı değil. Beni kurtlara yem etti. Yoksa onun büyüleyici ifadesini mi kaçırdın?"

"Sullivan, sakın bir adım daha atma..." diye uyarır.

Sesinin tonunun yükseldiğini duyuyorum; bu raundu kaybettiğini biliyor. London'ı duvara doğru çekiyorum, duvarı sağımızı korumak için kullanıyorum, böylece asansör eşiğine doğru ilerlerken bitişik koridorda solumuzdaki memurlara odaklanabiliyorum.

"Düğmeye bas," dedim ona. O da basıyor ve kapılar açıldığında onu içeri çekiyorum. Kapılar kapanmadan önce Foster'a "Aşağıda görüşürüz," diyorum.

Lobi düğmesine basıp saniyeleri geri sayıyorum. Onda, Durdur düğmesine basıyorum. Araba sarsılarak durdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Güven bana," diyorum ve London'ın yüzündeki saf nefretin güzel ifadesi kanımı ısıtıyor. Öfkelendiğinde nefes kesici oluyor.

"Biz bir takım değiliz," diye homurdanıyor. "Sana açık mahkemede sanrılı teşhisi koydum. Tanrım, haklıymışım."

"Biliyorum. Bu arada harikaydı." Silahı arkama sokuyorum ve arabanın tavanının bir bölümünü kaldırıp geriye doğru kaydırıyorum. "Bununla gurur duymalısın - jüriyi vicdan azabı duymadan öldürmeye yönlendirmenle. Bu yüzden uykuları kaçmadığı için sana teşekkür etmeliler. Beni mahkûm etmeleri iki saatten az sürdü."

Çubuğun üzerine çıktım ve kendimi tavana doğru kaldırdım. "Ben yapmadım-"

"Söyledin. Yalan söylemeyi bırakabilirsin." Ona bakıyorum. "İpini bana ver." Elimi uzatıyorum. Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Şimdi,

Londra'ya. Cebindeki lanet ipi bana ver." Küfreder

ve siyah ipliği çıkarır.

"Hepsini," diyorum. "Daha fazlasını sakladığını biliyorum."

İp rulosunu uzattı. Çözdüm ve bir ucunu ona uzattım. "Bunu kırmızı düğmenin etrafına bağla."

Öyle yapıyor. "Bana zarar vermek istemediğini söylemiştin. Gitmeme izin mi veriyorsun?"

Ona silahı gösterdim. "O keskin zekanı henüz kaybetme. Bana elini ver."

Onu asansörün tepesine çekiyorum ve bu planın işe yarayıp yaramayacağını öğrenmemize saniyeler kaldı. Onu kuyunun kenarındaki merdivene doğru yönlendiriyorum ve sonra kendimi onun etrafına kapatıyorum.

İpliği çekiyorum.

Asansör sarsılarak aşağı iniyor ve lobiye doğru yolculuğuna devam ediyor. "Tırman," diye emrediyorum.

Hastanenin çatısına ulaştık. London'ı kuyudan çıkardıktan sonra silahı atıyorum. Endişeyle silahı tavan penceresinin arkasına sakladığım yere bakıyor.

"Onları hiç sevmedim," diyorum. "Birini vurmakta sanat yoktur." Ayakları geriye doğru hareket ediyor. "Şimdi gidiyorum, Grayson."

Kararmaya başlayan gökyüzüne bakıyorum. "Saat kaç?" Cevap vermeyince kolundan tutup taktığı bin dolarlık saati çıkarıyorum. Telsizi açıp aramanın bize ne kadar yakın olduğunu ölçüyorum. "Seçiminizi yapmak için bir dakikadan az vaktiniz var," diyorum ona. "On dakika içinde şehir merkezini emniyete almış ve kapatmış olacaklar. Sonra eyalet dışına çıkmak için yirmi dakikamız var. Yani o dakikalardan biri senin. Kararını ver."

Ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Bana bir seçenek mi sunuyorsun?"

"Herkes bir seçim hakkı veriyorum. Sen tanıştığımız ilk günden beri seçimler yapıyorsun." Ona elimi uzattım. "Geri dönebilir, kendini

ya da benimle gelip tavşan deliğinin ne kadar uzağa gittiğini öğrenerek cevaplarını alabilirsin."

Başını iki yana sallar. "Yapamam."

Zor nefes alıyorum. "Yapabilirsin. İstedğin her şeyi yapabilirsin ve söz veriyorum, gitmene izin vereceğim."

Manik bir kahkaha atıyor. "Bu delilik. Sen delisin!" "Bu sizin profesyonel görüşünüz mü doktor?"

Bakışlarını ufka dikip başını sallıyor. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Gerçeği keşfetmek anlamına gelse bile mi?" Diyorum ve bakışları beni çiviliyor. "Babanın senden sakladığı her şeyi ortaya çıkarmanın mutlak kesinliği mi?"

Dalgın gözlerinde, özleminde, onu korkutan şeyin maskesini düşürme arzusunda. London gibi bir narsist için merak tek başına yeterli değildir, bu onun hikayesinin vaadidir. *Onun. Onun. Onun.* Bu onun kibridi besliyor.

Çantasını boynuna geçiriyor. "Seni ölüme gönderecekler.

Ve yemin ederim Grayson... İzlemek için orada olacağım." Elimi tuttu.

Parmaklarımı avucunun etrafına kapatıyorum, eğimli yara izini hissediyorum. "Umarım öyle olursun."

Ama bunu bitirmeden olmaz.

Binanın kenarına doğru giderken onu arkamdan çekiyorum. Onun acısı bizi yavaşlatacak. Yine de şehir merkezinden en az çabayla, en hızlı şekilde nasıl çıkabileceğimizi düşündüm.

Helikopter kanatlarının havayı yaran sesleri yakınlarda geziniyor.

Yangın çıkışından önce onun inmesine izin verdim. "Yere bakma," diye tembihliyorum. Binanın yanından aşağı inerken yol boyunca küfrediyor ama başarıyor.

Polis sirenleri çimento ve tuğlalara çarparak yankılanıyor, hastane neredeyse barikatla çevrilmiş durumda. Kolundan tuttum ve onu ağaçların sık çalılıklarına doğru götürdüm.

Otobandan önce durduğumuz yerdeki alılar.

"Köpekler izimizi bulmadan önce köprüye varmak için bir dakikamız var." Trafiğı ölçmek için her iki şeride de bakıyorum. Karanlık bize biraz koruma sağlayacak ama uzun sürmeyecek.

"Bunu neden yapıyorsun...?" diye yüksek sesle soruyor, ama kasıtlı olarak bana yönelik değil.

Yüzünü avuçlarım. "Neden burada olduğunu biliyorsun. Senden sakladığı cevapları talep etmek için."

Bir damla gözyaşı serbest kalıyor ve gözlerini kırpıştırarak ıslaklığı uzaklaştırıyor. Ağlamıyor; adrenalini yükseliyor. Bu iyi bir şey. Acısını bastırmaya yardımcı olacak.

"Gidiyoruz, Londra. Şimdi."

Köprüye ulaşma yarışı bizim en büyük mücadelemiz. Otoyolu geçerken arama seslerini geride bırakıyoruz. Arabalar caddenin ortasında duruyor, kornalar çalıyor. Otuz saniye kaldı.

Refüje çıktığımızda hızımı artırıyorum. Acı dolu nefesleri kulaklarımı tırmalıyor. Onun için acısını hissediyorum ve elimden gelse onu da alırdım. Varış noktası göründü. Beş saniye sonra buradayız. "Dur."

Nefes almak için iki büküm oluyor. "Açıklıktayız!" Köprünün kenarından bakıyorum. "Aşağı iniyoruz."

Gözleri açılıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Senin için ölmüyorum.

."

Onu belinden tutup kendime doğru çektim. Tekmeliyor ve ben beton korkuluklara yaslanırken dövüşüyor. "Sen zaten seçimini yaptın."

Onu da kendimle birlikte uçurumun kenarına götürüyorum.

Dere suyu bize buz gibi bir yumruk gibi çarpıyor. Bir taş omzumu parçaladı. Brandywine'in en derin kısmını hedefledim ama hala sığ bir havuz.

"Aman Tanrım!" Tükürüyor ve yüzünü siliyor. "Senden nefret ediyorum."

Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime çekiyor. "Sanki hiç dereye yüzmemişsin gibi davranıyorsun, köylü kızı."

Yumrukları kollarıma vuruyor, su sıçratıyor. "Bu delilik-"

Onu kendime doğru çeviriyorum, kahverengi gözlerine bakabilmek için yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bu delilikten çok daha fazlası. Bu, saplantının bir insana yaptığı şeydir." Sertçe yutkunuyorum. "İnan bana, seni sistemimden, aklımdan çıkarmak için her yolu denedim... Yapamıyorum. Sadece bu saçmalığa bir anlam vermeye çalışıyorum. Birbirimize bağlıyız ve birbirimize aیتiz. Ben zaten ölü bir adamım. Eğer ulaşılmaz olanı elde etmek için ölürsem... o zaman bu onurlandırabileceğim bir ölüm olur."

Su damlacıklarının arasından göz kırptıyor, bakışları yüz hatlarımda geziniyor. "Bunu yapıyorsun çünkü ne yapabileceğine inanıyorsun...? Aşkı hissedebileceğine?" Kavrayışıma karşı başını sallıyor. "Tanrım, Grayson. Bu delilik. Ve imkânsız. Kafan karışık ve hastasın."

"O zaman birlikte hasta olacağız."

London'ı da yanıma alarak derenin zeminini itip ayağa kalkıyorum. "Kıyıda kal. Suyun içinden takip edin. Köpekler suyun içinde kokumuzu alamaz."

İdare ediyor ama uyuşukluğunu hissedebiliyorum. Hızla zayıflıyor. Adrenalini biter bitmez, devam edemeyecek kadar acı çekecek. Sadece bizi şehir merkezinin dışına çıkarmalıyım. Sonra ben onun yerine geçebilirim.

Kendi kendime gülümsüyorum. Terbiye tuhaf bir şey.

Geçtiğimiz yıl boyunca hedefim her zaman net değildi. Londra hakkında daha fazla araştırma yaptıkça ve öğrendikçe hedefim daha da değişti. Ancak sürekli olarak aynı kalan bir şey vardı.

Onunla.

O benim amacımın cevabı.

Geleceğe dair tek güvencem ölüm hücresi-yken, kısa bir ömür boyu kefareт artık bir seçenek değil. Bu dünyaya olan borcumu ödedim, beni erkenden soyan, beni bir katile dönüştüren ve şimdi bunun için beni cezalandırmak isteyen bir dünyaya. Ona hiçbir şey borçlu değilim.

Ama onun için... Daha fazlası olabilirim. Bütün olabilirim. Birlikte ifade ettiğimiz bütünlük, aylardır beni tüketen dürtülere bir tatmin. Elde edilmeyi talep ediyor.

O benim kurtuluşum. Ve ben de onun uzun zamandır beklediği sonucuyum.

OceanofPDF.com

CHEMISTRY

LONDON

T Kaçmakta olan bir katille çamurlu bir dereye yürümek hayatımın böyle biteceğini hayal etmemiştim. Ve b i t e c e k . Kötü bir şekilde. Bu deliliğin başka mantıklı bir sonucu yok. Dedektif Foster beni Grayson'ın suç ortağı olarak yakaladı bile.

Grayson atılırsa, kaçmasına isteyerek yardım ettiğimi anlayacaktır.

Sonunda ölmezsem, yardım ve yataklıktan yargılanacağım.

Elimi onun eline koyduğum anda içimde tam olarak neyin koptuğunu hâlâ anlamaya çalışıyorum.

Onun bir katil olduğunu biliyorum. Onun bir psikopat olduğunu biliyorum. Sanrılarının yanlış olduğu kanıtlandığında, daha da delireceğini ve büyük olasılıkla bir sonraki kurbanının ben olacağımı biliyorum.

Yine de tek bir an için tüm uyarıları bir kenara bıraktım ve onun ustalaştığı berraklığı istedim. Utanmadan özgür olma gücünü. Geriye dönüp baktığımda, bu berraklığın duyguları işleyememesinin olası bir yan etkisi olduğunu görüyorum... ve artık onu engelleyecek hiçbir şey yok.

Ve onu kışkandığım için cehenneme gideceğim.

Burada hastamla birlikte olmam bir doktor yemininden kaynaklanmıyor; onu kurtarmak için burada değilim. Tanık kürsüsünde gerçeği tamamen uydurmadım.

rehabilite edilebilme ihtimalini kınadığım zaman durdum. En tehlikeli düzeyde işlevsizdir.

Basit bir sebepten dolayı buradayım: kendim. Ben bencilim.

İlk seansımız sırasında Grayson'a karşı hissettiğim çekim, o zamandan beri yaptığım her seçimi etkiledi. Bu konuda haksız değil. Ona o kadar sıkı bağlandım ki, onu damarlarımda hissedebiliyorum. O benim kanımdaki zehir. Onunla sarhoş oldum.

Geçmişimi diriltebileceğime ve beni babamın mirasından kurtaracak bir cevap bulabileceğime inanarak kendi illüzyonumun içinde sıkışıp kaldım... ve resmen aklımı kaybettim.

"Bunu yapamam," diyorum, ayaklarım sürükleniyor. Topuklarım çoktan gitmişti. "Devam edemem."

Duygusal durumumdan mı yoksa bedenimi tüketen acının cehenneminden mi bahsettiğimden emin değilim. Şu anda ikisi de eşit ağırlıkta ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Grayson yanımda diz çöküyor ve omuz çantamı başımın üzerine çekiyor. "Burada ilaçların var mı?"

Başımı salladım. "Ama yardımcı olmazlar. Çok ileri gittim." Bu noktada acıya yardımcı olacak tek şey beni bayıltmak olurdu. Bu gerçeklikten de güzel bir kopuş olurdu.

Ağrı kesici bulana kadar çantamı karıştırırken sıılsıklam gömleğindeki kan lekesini fark ediyorum. İki tane çıkarıyor ve ağzımı zorla açarak bana veriyor. "Bunları çiğne," diye emrediyor.

Tartışacak kadar bilinçli değilim. Her bir hapi dişlerimle ikiye bölüyorum ve haplar çözülene kadar acı parçaları yutuyorum. "Yaralanmışsın."

Omzundaki yarayı kabul etmiyor. Onun yerine Grayson beni kollarına alıyor ve bir kahraman gibi göğsünde taşıyor.

Alaycı bir kahkaha atar. "Çoğu kadın babaları gibi erkeklerle birlikte olur. Eskiden onları çok acımasızca yargıladım. Sanırım ben de farklı değilim."

Sığ akıntıda ilerlerken bir şey söylemiyor. "Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?" Talep ediyorum.

"Evet," diyor sonunda. "İşte."

Boynumu eğip derenin kenarındaki alışveriş kompleksini görüyorum. Dükkânlar yeniden modellenmiş, rengârenk şehir evleri. "En iyi müşteri hizmetini alacağımızı sanmıyorum. Eminim yüzlerimiz şimdiye kadar tüm haberlere çıkmıştır."

"Alışveriş yapmıyoruz." Kıyıya doğru yürüdü ve beni yere bıraktı. "Burada kal."

Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Sıvı ateş her kası sarıyor. Nausea setting içinde.

Kaç. Bu düşünce kafama saldırdı ve konuşmama saniyeler kaldı. Bir araba motoru sesi duyduğumda kendimi içine atıyorum. *Bir araba çalışıyor.* Tabii ki çalışıyor. Tahmin ettiği zaman diliminde eyaletten çıkmamızın tek yolu bu.

Gözlerimi kapatıyorum ve ona kadar sayıyorum.

Acıyı ve Grayson'a olan arzumu bir kenara bırakıp sadece sonrasını düşünmeye çalışıyorum. Artık kaçmadığımız zaman ne olacak? Dünya bizi yok etmeye hazırlanırken bir çatıda ondan uzaklaşamazsam, onu reddedecek kadar nasıl güçlü olacağım... herhangi bir şeyi?

Her işlevsiz ilişkide, tipik olarak bir bağımlı partner vardır. Şu anda kimin kontrolde olduğuna karar vermeliyim: ben mi o mu?

"Hadi gidelim."

Grayson'ın güçlü kolları beni sarıyor, sonra tekrar havalanıyorum ve sadece onun bildiği bir yöne doğru sürükleniyorum. Modası geçmiş bir Ford Taurus'un kapısı aralık, motoru çalışıyor. Beni yolcu koltuğuna oturtuyor ve kemerimi bağlıyor.

Gecenin serin havası kaçışımızı örtecek kadar karanlıkla örtüyor bizi ve ben bunun seyrek rahatlığına teslim oluyorum. Yalnızız. Kaçınılmaz olanla savaştan yoruldum.

Gözlerimi kapatıyorum.

Yoğun bir acı beni uyandırıyor.

Sırtıma uzanmaya çalışıyorum ama kolum hareket etmiyor. Karıncalanmalar elimi ısıyor ve inliyorum. Bileklerimin kapı koluna kelepçelendiğini görmek için gözlerimi açıyorum. Kelepçeyi çekiştirirken panik başımı döndürüyor.

Yakalandığımızdan korkuyorum, ta ki Grayson'ın arabayı kullandığını fark edene kadar. Sersemliğin etkisi geçince etrafımı gözden geçiriyorum. Gece olmuştu. Farlar kirli ön camı aydınlatıyor.

"Neden kelepçeliyim? Nereden buldun onları?"

Bakışlarını ileride tutuyor. "Neredeyse geldik. Kelepçeler de yeni takımımınla birlikte geldi." Hâlâ polis üniforması giyiyor.

Yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum. "Sorduğum bu değildi. Neden bağlandım ve *orası* neresi?"

Konsolun arasına uzanır ve bir şişe su alır. "İç şunu." Sinirli bir iç çekişle bileğim kanayana kadar kelepçeleri çekiştiriyorum.

"Bitti mi?" diye soruyor.

"Siktir git!" Ama aniden susuzluk boğazımı sıkıyor. Şişeyi ağzıma götürüyorum ve höpürdeterek içiyorum. Geri çekildiğimde, suyu bardak tutucuya koyuyor. "Beni istediğin zaman bırakabileceğini söylemiştin."

"Ben öyle bir şey demedim." Şöyle bir baktı. "Seni serbest bırakacağımı söyledim. Ve bırakacağım da. Ama önce gitmemiz gereken uzun bir yol var."

"Ben rehine değilim, Grayson."

"Hayır, sen bir rehine değilsin. Kendi hapishanенizin düşmanca bir kurbanısınız. Bundan kurtulduğunuzda gidebilirsiniz. Ama testi geçmeden olmaz."

Testi söyleme şekli kanımı donduruyor. "Kaçmayacağım. Burada olmak için bir seçim yaptım."

"Seçiminiz ne olursa olsun kaçmaya çalışacaksınız. Herkes kendi gerçeğinden kaçır. Bunun olmasına izin veremem."

Koltuğa geri yerleştim. Halimi ve durumumu değerlendiriyorum. Cildim yapış yapış ve kurumuş terden kaşınıyor. Yalınayağıım, bacaklarım ve ayaklarım tozlu çamurla kaplı. Ağrım var, ama aşırı değil. Çalıntı bir arabadayız.

Tüm niyet ve amaçlar için, bir tutsak gibi görünüyor ve öyle davranıyorum. Ben bir psikolog gibi davranması ve hastasını ikna etmesi gereken bir psikoloğum.

"Arabayı nasıl aldın?" diye sordum.

"Doğru yer, doğru zaman," diyor kaçamak bir şekilde. Benim sabırsız bakışlarım karşısında devam ediyor. "Yeni modeller hırsızlığı önlemek için tasarlandı. Sadece düz kontak yapmak için doğru modeli bulmam gerekiyordu."

Ruhu hakkında öğrendiğim onca şeye rağmen, adam hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. "Bu çocukluğunda öğrendiğin bir meslek mi? Üvey babandan mı?"

Gülümsüyor. "Her kapalı alan sana ait değil, London. Beni küçültmeye çalışmayı bırakabilirsin. Kontrol hiçbir zaman sende olmadı."

Isı yüzüme yükseliyor. Haklı olabileceğine dair keskin bir öfke sinirlerimi yakıyor. "Bunu ne zamandır planlıyorsun?"

Direksiyonu iki eliyle kavırıyor. "İlk başta zamanımı kabul ettim. Sanırım siz buna sakinleşme dönemi diyorsunuz. Ama sonra bir görüşme talep ettiniz."

"Yani burada olmamız benim suçum mu?"

"Hayır," diyor, sesi alçak ve ölçülü. "Ortada bir hata yok. Bu, mavi olduğu için gökyüzünü suçlamaya çalışmak gibi bir şey. Renk diye bir şey yoktur; ozon ve oksijen katmanlarından oluşan bir olgudur.

"Bizler sadece moleküllerden oluşan katmanlarız, beyinlerimiz kişiliklerimizi, kimliğimizi oluşturmak üzere tasarlanmış. Bu önceden belirlenmiştir. Hiçbir terbiye ya da istismar ikimizi de değiştiremez."

"Bu gerçek değil, Grayson. Bu onlarca yıldır tartışılan uzun soluklu bir tartışma. Bu sizin fikriniz."

"Öyle mi?" Bana bakıyor. "Kaç yıldır ve kaç denekle rehabilite etmeye çalıştınız?"

Bakışlarını tutuyorum, cevap veremiyorum.

"O gün bekleme odasında beni seçtin, bunun mümkün olup olmadığına dair soruna belki, sadece belki, benim cevap olabileceğime inandığın için değil. Beni seçtin çünkü ben bunun mümkün olmadığının kanıtıydım."

Başımı salladım. "Hayır."

"Evet, Londra. Senin yardımın olmadan bunun her detayını planlayamazdım. Ben iyiyim. Çok iyiyim ve evet, zekiyim ama bu uzun bir zaman dilimini kapsayan ve tüm doğru parçaların yerine oturmasını gerektiren karmaşık bir stratejiydi. Sen bize olanak sağladın."

Belli bir seviyede, bu muhtemel bir olasılık. Usta bir manipülatör olan Grayson zayıflıklarımı anladı ve bunları istediği sonuca ulaşmak için kullandı. Ben de hastamla olan değişken ilişkiyi kontrol etmeye çalışan kibirli bir psikologum.

Başaramadım.

"İstediğim bu değildi."

"İhtiyacın olan şey bu," diyor. "Boşluğa doğru çılglık atıp cevap istiyordun ve boşluk seni duydu. Bu önceden belirlenmiş bir şey."

"Sen kesinlikle psikopatsın," diyorum.

Otoyoldan sapıyoruz. Birkaç mil sonra araba toprak bir yolda sarsılıyor ve endişem artıyor. Tekrar kelepçelerden kurtulmaya çalışıyorum ama çok geçmeden karanlık bir araba yoluna giriyoruz.

Arabayı park eder. "Geldik." Sonra bana baktı.

Vizörün arkasını görebilmek için başımı eğiyorum. Ağaçlık manzara bizi sarmalıyor. Ve sık ağaçların ortasında, büyük, çağdaş tarzda bir ev gecenin silüetini süslüyor.

Eğer beni bir eve getirdiyse, kimse o evin varlığından haberdar değildir. Hastalarımın çoğunun gizli yerleri vardı. İkinci evler. Karavanlar. Depolar. Burası onların ölüm noktasıydı. Kurbanlarını götürdükleri gizli yerleri.

Panik damarlarımı donduruyor. Gerçek panik. İçinde bulunduğum durumun gerçekliğini kavradıkça. Grayson beni öldürme noktasına götürdü.

Ne yaptım ben?

Cebine uzanıp bir dizi anahtar çıkarırken nefesim daralıyor. "Seansımız sırasında sana bulmacalardan ne kadar hoşlandığımı söylediğimi hatırla. Parçaları bir araya getirmenin tatmin edici bir yanı var. Hayatım boyunca onları bir araya getirdim, acılarımı sona erdirecek olanı aradım. Sen bir bulmacaydın, London. Ve bulmaca kendini gösterdiğinde, parçaları bir araya getirmeden edemedim. Hayatımda deşifre etmem gereken bilinmeyen bir değişken yarattın. Anahtar sendin."

"Neyin anahtarı?"

Cevap vermiyor. Onun yerine kelepçeleri açmak için yaklaşıyor.

"Neyin anahtarı, Grayson? Tanrım, ne kadar deli gibi konuştuğunun farkında mısın? Sana asla sanrılı teşhisi koymazdım ama bir psikolog olarak dürüstlüğümü sorgulamama neden oluyorsun."

Bileklerimi bir arada tutuyor. Tenim acıyor, sıkı kavrayışı kollarımın etrafında kilitlenmiş zonklayan bir basınç. Aramızdaki mesafeyi yiyor, yüzü benimkine o kadar yakın ki nefesimi tutuyorum.

"Seni tattığımı unutuyorsun," diyor, sözleri dudaklarıma sıcak bir fısıltı gibi çarpıyor. "Senin içindeydin. Çaresizliğini ve özlemini hissettim. Taşıdığın acı fiziksel değil. Hiç almadığın ama hak ettiğini bildiğin ceza için ölüyorsun."

Gözlerimi kırıştırıyorum. Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Gitmek istiyorum. Şimdi gitmek istiyorum."

Hemen şimdi, Grayson. Bırak gideyim."

Avucunu yanağıma dayıyor. "Tanrım, çok güzelsin." Sonra dudakları benimkilerin tadına bakıyor. Önce yavaş ve çekingen, sonra beni derinden öpüyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum. Her duygumu öpücüğe katıp ona yalvarırken hareketlerimiz çılgınlaşıyor. Ayrıldığında tekrar, "Lütfen, beni serbest bırak." diyorum.

Bakışları yüzümde gezinirken dudaklarını yalıyor. "Olmaz doktor. Çok ama çok kötü bir kız oldun."

Beni konsolun karşısına çekti. Ona karşı mücadele ederken çıplak ayaklarım kapıyı tekmeliyor. Çığlıklarım geceyi yırtıyor.

Beni arabadan çıkarırken, tek ses benim çılgınca yakarışlarımın çam ağaçlarına çarpması.

OceanofPDF.com

T E S T

GRAYSON

I Çoğumuzu rahatsız eden şey bilinmeyenin korkusudur. Akla meydan okuyan bilgi ve becerileriyle London bile bilinmeyenin dehşetinden muzdariptir.

Diğer tarafta onu neyin beklediğini bilmeden. Vücudu kollarımda titriyor. Adrenalini vücuduna yayılıyor. Dokunuşum onu rahatlatmak yerine kötü niyetli bir hareket.

Parmağımı saçlarında gezdirerek onu yatıştırmaya çalışıyorum. Bir sonraki bölüm için sakın olması gerekiyor.

Ormanın topraksı kokusu onun hafif leylak kokusuyla karışıyor ve bu ona doğru geliyor. Sanki aitmiş gibi. *Evindeymiş* gibi. "Seni şimdi zincirlemem gerek," diyorum ona.

Mücadele etmeye çalışıyor ama kasları yorgun düşmüş. Enerjisi tamamen tükenmiş. Vücudu açlıktan ölüyor ve tükeniyor. Eğer izin verirse, bu onun kırılma noktası olabilir.

Bana karşı rahatlıyor. "Grayson, lütfen. Sadece içeri girmek istiyorum. Susuz kaldım ve açım. Kirliyim. Bunu yapmak istemediğini biliyorum. Dürtülerinle savaşabilirsin. Bana zarar vermek istemezsin."

Dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum. "Bu sadece senin cezanla ilgili değil." *Aynı zamanda benim de.* "Sence neden bu kadar çok sevdiğim tek kişi

narsisistik bir sosyopat olduğu için mi bu imkansız duyguları geliştiriyor?"

"Lütfen," diye fısıldıyor.

Onu göğsümden kaldırırken başımı sallıyorum. "İkimizin de çözmesi gereken bazı şeyler var London. Bunu yapmanın tek bir yolu var."

Bilekleri kirli ve morarmış. Kurumuş kanın koyu kırmızı halkaları zincirlerin altındaki derisini işaretliyor. Onu ince bir çam ağacına doğru çekiyorum ve zinciri ağacın gövdesine bağlıyorum. İnemeleri beni tedirgin etmeye başlıyor.

"Sen zayıf, talihsiz bir kurban değilsin. Neden burada olduğunu biliyorsun."

Bir çığlık atıyor. Bu bir hayal kırıklığı çığlığı, korku değil. Alnındaki keçeleşmiş perçemleri omzuyla siliyor. "Özgür kaldığımda..." diye devam ediyor, tehdit duygusuz ses tonunda açıkça görülüyor.

Küreği alıp onunla yüzleşiyorum. "Seni bekliyor olacağım." Küreği toprağın içine itiyorum.

"İstedğim her şey burada yok," diyorum yığının üzerine toprak atarken. "Çoğu şeyi zihinsel olarak kataloglamak zorunda kaldım. Bazı istisnalar yapmak zorunda kaldım. Ama senin için bu güzel, üç boyutlu modeli inşa ettim. Kendi bulmacanı. Kendi tuzağın, London." Ona bakıyorum. Dizlerini göğsüne çekmiş, ağaç kabuğuna yaslanmış titriyor. "Bunu deneyimlemen için sabırsızlanıyorum."

"Bunu yapamazsın," diyor. "Bunu sıra dışı yapıyorsun. Kamera yok. Kim olduğunu biliyorum. Korku nerede Grayson? Kurbanlarımdan resimleri nerede?" Sesi öfkeyle yükseliyor. "Hiçbiri yok. Bunu yapamazsın çünkü bu senin inançlarına ve sistemine aykırı."

Durup gece gökyüzüne bakıyorum. "Dediğim gibi, bazı istisnalar yapmak gerekiyordu." Bir kaşık daha atıyorum, ahşabın avuçlarımda yarattığı kıymık hissi hoşuma gidiyor. "Uzun bir kurban geçmişin var London. Onların yüzlerini kendi başına hatırlamana izin vereceğim."

"Seni sadist pislik, kurban falan yok!"

Delik bittiğinde, güneş ağaçların arasından görünmeye başlıyor. Cırcır böcekleri sessizleşmiştir. Orman durgun ve sabahın keskin kokusuyla kokuyor. Küreği yere atıyorum ve tahta sandığı yeni kazılmış toprağın içine çekiyorum. Nakliye konteyneri işimi görecektir. Kendi başına bir tabut değil ama yeterli olacaktır.

Boşlukları kapatmak için yanlara birkaç kalas daha çiviliyorum, sonra dışarı çıkıp London'ın önünde diz çöküyorum. Çok yorulmuştu. Giysileri pislik içinde, teni titreyerek dalgalanıyor. Başı aşağı sarkıyor ve gözlerimi bana çevirmesi için ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum.

"Acımıza son verebilirsin," diyorum. Başparmaklarımı yanaklarına sürterek kurumuş gözyaşı izlerini temizliyorum. "İtiraf et, London. Yükünden kurtul. Kim olduğun ve ne yaptığın gerçeğini kabul et ve tüm bunlar sona ersin."

Gözleri bana odaklandı. Sonra yüzüme tükürdü. "Sen benim rahibim değilsin."

"Tamam." Bileklerini çözdüm ve onu ayağa kaldırdım. "Cehennemde görüşürüz, bebeğim."

Kendine geldikçe çılgınlıkları artıyor. Onu sandığa doğru sürüklüyorum. "London Grace Noble, bir katile yataklık etmekten suçlusun. Son kızı gömerek ve tüm kurbanların kalıntılarını gizli tutarak babanın kurbanlarına saygısızlık ettin. Kanunların arkasına saklandınız ve onları kalkan olarak kullandınız. Bu nedenle, babanızın kurbanlarıyla aynı kaderi paylaşacaksınız."

"Seni piç!" Benden uzaklaşıyor. "Sen kandırılmış bir ikiyüzlüsün. İnsanları öldürdünüz ve gömdünüz. Tıpkı onun yaptığı gibi."

"Hayır. Onlar insan değildi; canavardılar. Babanızın küstahça bu dünyadan götürdüğü kızlar masumdu. Kimseye yanlış yapacak kadar uzun yaşamamış kızlardı. Ve sen bunca zaman onları kirli bir sır olarak sakladın. Sırf bu yüzden bile cezayı hak ettin. Tıpkı onlar gibi gömülmeli ve unutulmalısın."

Çullanıp onu belinden yakalıyorum ve omzuma atıyorum. Ben çukura atlarken yumruklarını sırtıma vuruyor. Minyon vücudunu kutunun içine sokmak yeterince kolaydı ve kapağı kapattım.

"Siktir git-" diye bağıyor. "Beni kandırdın. Bana yalan söyledin. Çıkarın beni! Lütfen. Tanrım, Grayson... bunu yapma."

İlk çiviye çakıp onu içeri kapatırken ellerim titriyor. "Yalancı olan ben değilim London. Bunu sana ilk gün söylemiştim. Gerçek benliğinle, her zaman olduğun yalancıyla tanışma ve kucaklaşma vaktin geldi."

Sandığı toprakla örttüğümde patlamalar boğuk gümbürtlere dönüşüyor. Deliğin dörtte birinden fazlasını dolduruyorum. Onu aşağıda kapalı tutmaya yetecek kadar ağırlık. Çıglıkları gömüldü ve son kürek dolusu toprağı mezarının üzerine attığımda, taze toprağın üzerine uzandım.

Ve bekle.

OceanofPDF.com

GRAVE

LONDON

I canlı canlı gömüldüm.

Panik, bu mezarın içinde benimle birlikte yaşayan bir varlık. Zifiri karanlıkta hâlâ hayatta olduğumu söylüyor. Avuçlarımı tahtaya bastırıyorum. Nefeslerim kapaktan bana geri dönüyor, hava emildikçe göğsüm yanıyor.

Kıymıklar derime batıyor. Acı duyularımı keskinleştiriyor.

Ölmeme izin veremez.

Ama videoları izledim. Grayson'ın cezalarını vermek için ne kadar ileri gittiğine şahit oldum.

Dehşet içimde yeniden yükseliyor ve temiz havayı tatmak için çaresizce tahtaya vuruyorum. "Yardım edin!"

Tahtadan çıkan bir dere ağzıma ve gözlerime pislik gönderiyor. Panik içinde yüzümü siliyorum. Dirseklerim sandığın kenarlarına çarpıyor. O kenarların içime kapandığını hissediyorum. Kutu küçülüyor, beni yutuyor. *Kahretsin.* Kapağı daha sert itiyorum, ön kollarım zorlanmaktan yanıyor.

Daha fazla toprak yağıyor. Dişlerimin arasındaki kumun tadını alıyorum ve tükürmek için başımı çeviriyorum. Endişeli nefesler arasında, kutunun yanında sürünen şeylerin sesini duyuyorum. Gevşek toprakta ilerliyor, içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlar. Yiyeceklerinin çürümesini bekliyorlar.

Oh, Tanrım. Bu şekilde ölemem.

Bitmemiş bir hayatın yükü göğsümde ağır bir yük gibi duruyor. Acı verici baskı, hiperventilasyon geçirene kadar endişemi artırıyor.

Her hızlı ve zor nefes, son nefesim olabileceği bilinciyle alınıyor. Her nefes alışımında ciğerlerimin istediği hayati oksijen giderek azalıyor.

Sakin ol.

Nefesimi tutarken içimden bunu söylüyorum, kendimi gevşemeye zorluyorum - hava almak için çırpan her kasımı ve organımı sakinleştiriyorum.

Nefes al.

Derin olmayan bir nefes alıyorum. Yavaş ve sabit, dudaklarım titriyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve vücudum karıncalanıyor, adrenalin sistemime doluyor. Baş dönmesi yerini coşkulu bir sükûnete bırakıyor.

Bir süre bu şekilde oyalanıyorum. Yavaş nefeslerimi dinliyorum. Karanlık kalın ve bedensizleştirici bir kâbus. Tül gibi pamuk ağlar zihnimi, kopuk. Saatler gibi gelen bir süre boyunca iki aşama arasında gidip geliyorum. Panik ve uysal kabullenme.

Düşüncelerim sürüklenirken, yapmayı ertelediğim her şey öne çıkıyor. Gerçekleşmemiş hedefler. Hayaller. Mutluluk.

Zayıf bir kahkaha serbest kaldı. Hastalarımın mutluluk gibi dayanıksız ve anlamsız bir şeye ulaşmamaları konusunda telkinde bulunurdum - bu bir fikirdir, hedef değil. Yine de işte buradayım, ölümle yüzleşiyorum, keşke biraz daha uçarı ve *mutlu* olsaydım diyorum.

Ama bu sorunun da hiçbir zaman bir cevabı olmadı. Herkesin kendine sorduğu soru: *Beni ne mutlu edecek?* Bir koca mı? Bir çocuk mu? Kendimle alay ediyorum. İkisinden de pişman değilim, gerçekten. Kendimi ya da zamanımı annelik gibi zorlu bir şeyle asla paylaşamazdım.

Yine de, şansımın elimden alınıyor olması gerçeği beni sarsıyor ve Grayson'ı seçtiğimi hatırlatıyor. Bu kadarı ben seçtim.

Ciğerlerimi doldurmak için bir nefes çekiyorum ve karanlığa karşı göz kırpyorum. Pişmanlık bir zayıflıktır. Zayıf olmayı göze alamam.

Ayrıca, benim sığ pişmanlıklarımdan çok daha korkutucu gerçekler var.

Adıma kayıtlı arazinin arka bahçesinde gömülü olan ve her zaman taşımayı, ortadan kaldırmayı planladığım cesetler... ve şimdi benim için buna da karar veriliyor. Kızlar bulunacak. Birisi ailemin evini satın alacak ve yıkacak. Yeniden inşa edecek. O ölü bahçeyi kazacaklar ve mirasım, kısa ve boş hayatımı adadığım işten ziyade bir korku hikayesi olarak hatırlanacak.

Bu farkındalıkla birlikte her duyumu tüketen bir panik atak geliyor. Karanlık yaklaşıyor, sıyrıklar ve sesler büyüyor, derimin altında sürünen böceklerin hissi boğazımdan ateşli bir çığlık çıkarıyor.

Kabullenişimin sakin suları isyan ediyor. Tahtalara çarparken içimde bir fırtına kopuyor. Kollarım sallanıyor, ayaklarım çırpınıyor. Parmaklarım ahşap ölüm tuzaklarını tırmalıyor, tırnaklarımda kıymıklar birikiyor. İnce, küflü havadaki metalik kan kokusunu neredeyse alabiliyorum ve özgürlük için savaşılan kuduz bir hayvana dönüşüyorum.

Kararlı bir şekilde hapishaneme karşı savaşıyorum ve ayağım bir nesneye tekme atıyor. Hemen fark etmiyorum, paniğim çok ileri gitmiş, bedenimi ve zihnimi daraltıcı bir mengeneye sıkıştırmış. Yan dönüyorum ve omzumu kapağa dayıyorum, sonra hareket etmeyi bırakıyorum. Kapalı alanda güçlenen nefes alış verişlerimin sesini dinliyorum. *Düşünüyorum. Düşün. Düşün.*

Grayson'ı aylarca analiz ettim. Kafasının içine girdim. Onu anlıyorum. Diğer kurbanlarına göre bir avantajım var. Kuralları var ve hastalığı onlara uymasını gerektiriyor.

Üç derin nefesle korkuyu bastırıyorum ve nefesimi yavaşlatıyorum. Oksijen depoluyorum. Sonra sakince ayağımı kullanarak küçük nesneyi yukarı doğru itiyorum. Dizime yaklaştığında, aşağı uzanıp onu tutuyorum.

Bir telefon.

Aman Tanrım. Rahatlama endişemi bastırıyor. Cihazı çevirerek açıyorum ve ekran kutunun içini aydınlatıyor. Işığı kullanarak hızlıca etrafıma bakıyorum, bir mandal, gevşek bir çivi ya da herhangi bir *çıkış* yolu arıyorum. "Kahretsin."

Yeryüzünden tırnaklarımla kazıyarak çıkmayacağım. Yapabilsem bile, sonra ne olacak? Titreyen ellerimle 911'i tuşlayıp Gönder'e basıyorum. Üç uzun bip sesi bana cevap veriyor.

"Kahretsin-" Ekranın üst kısmında servis yok yazısı yanıp sönüyor.

Benimle oynuyor. Ama hayır, bundan daha fazlası var. Burada bir şey olmalı. Grayson kurbanlarını kaydediyor. Onları *izliyor*. Onlara seçenekler sunuyor, lanet olsun. Benimkiler nerede?

Cihazdan statik sesler geliyor. Sonra: "Bir keresinde insanları bencil oldukları için sevmediğinizi söylemiştiniz. Acaba onların bencilliği senin kendinde hoşlanmadığın şeyin bir yansıması mı?" Grayson'ın sesi nemli karanlığı dolduruyor. "Değiştirmek istediğiniz ama değiştiremediğiniz bir şey. Bu bir bilmece, bir muamma. Sen bu küçük yapboz parçalarıyla dolusun, London."

Telefonu arıyorum. Yan tarafında bir düğme olan telsiz bir telefon. Düğmeye basıyorum. "Değiştirmek istediğim tek şey görüşüm." Ağır bir nefes alıyorum. "Eğer bunu yaparsan, Grayson... eğer beni öldürürsen, asla tatmin olmayacaksın. Bunun sana işkence edeceğini biliyorsun."

Yanıtını beklediğim uzun bir duraklama oluyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Grayson bu kadar kolay kandırılmayacak kadar zeki. Son birkaç aydır benim onu incelediğim gibi o da beni inceledi. Söylediklerimi, yalanlarımı biliyor. *Gerçeğimi* de. Onun oyununu oynamamı istiyor ama içinde kazanmamı isteyen daha büyük bir parça var.

Diğer kurbanlarının başarısız olduğu yerde, ben başarılı olmalıyım.

"Bana cevap vereceğini söylemiştin," diye tekrar deniyorum. "Seni buraya kadar takip ettim. Seninle olmak için her şeyi geride bıraktım. Bu cevapları almak için. Gitmeme izin veremezsin-"

"Tavşan deliğinin ne kadar uzağa gittiğini görmek istediniz," diyor. "Alice Harikalar Diyarı macerasından keyif aldı mı? Hayır, dehşete düşmüştü. Ve düşününce, hepsi zihnindeydi. Bu dünyadaki en korkutucu şeyler genellikle öyledir."

"Grayson, lütfen bana yardım et..."

"Cevapların bende değil London. Tıpkı Alice gibi, her şey senin zihninde. Ben sadece sana onları ortaya çıkarman için gerekli araçları veriyorum."

Yeryüzüne...

Grayson'ın bana verdiği bulmacanın parçası olan ipucunu ararken sözlerini tekrarlıyorum. Ortaya çıkar...ortaya çıkar...ortaya çıkar.

Kaz.

Düğmeye basılı tutuyorum. "Kaz," diye fısıldıyorum. Bağlantıyı kurmamı bekliyor.

Bir damla gözyaşı yüzümde yuvarlanıyor. Adrenalin damarlarımda yoğun ve sıcak bir şekilde dolaşüyor. "Kazın onları." Kapağa vuruyorum. "Kazın onları!" Kızları serbest bırakmamı istiyor.

Sessizlik uzuyor. Nemli hava tenime yapışıyor, hayatımı söndürüyor. Telefonun yetersiz ışığı soluyor. Kurbanların yüzleri benimle alay ediyor, tıpkı onlar gibi olduğum için benimle alay ediyor.

Sonra tırmalama sesi duyuyorum. Hafif ses daha da yükseliyor ve içi boş bir *gümbürtü* patlayana kadar akıl sağlığımın sınırlarını zorluyor.

Kapak açıldı. Üstüme toprak dökülüyor ama beni dışarı çeken bir el var.

Ben oksijen açlığıyla temiz havayı solurken Grayson yüzümdeki kiri siliyor. "Seni piç kurusu," diye yemin ediyorum. Elim yüzüne doğru uçuyor. Temas etmeden durduruyor.

Eli bileğimi çevreliyor, elimi uzatılmış halde tutuyor. "Enerjini sakla. İlk test her zaman en kolay olanıdır."

İlk test.

Susuzluk ve uykusuzluk sonunda etkisini gösterdi. Zayıf bedenim pes etti ve düştüm.

OceanofPDF.com

MASTEROURPASSION

LONDON

L Işık göz kapaklarımda titreşiyor. Nemli bir bezin yüzüme yaptığı serin **b a s k ı** beni gölgelerden çekip çıkarıyor.

Göz kapaklarım ağır, sanki çok uzun süre uyumuşum ve akşamdan kalma gibiyim. Gözlerimi açabildiğimde, Grayson yakınımıdaydı. İrkilerek uzaklaşıyorum. Loş ışıktaki temiz ve traşlı olduğunu fark ediyorum. İçimdeki alarm beni tamamen uyandırmadan önce, taze şampuan ve sabun kokusu duyularımı sarıyor ve rahatlatıyor.

"Neredeyim ben?" Talep ediyorum.

Ama banyoya bir göz atmam bana ipucu verdi. Yanan mumlar küçük odayı aydınlatıyor ve rahat hissettiriyor. Hatta romantik. Karnım zonkluyor.

Grayson mumlarla ilgili dile getirilmeyen soruma "Jeneratörü birazdan çalıştıracam," diye cevap veriyor.

Sırtımı duvara yasladım. Grayson alnıma ıslak bir bez tutuyor. "Uyumana izin verecektim ama kokmaya başlamıştın."

Bezi elinden kaptım. "*Diri diri gömüldüğünde* böyle olur," diye çıkışıyorum.

Çıngırdamıyor. Ağzı o kendini beğenmiş yarı gülümsemeye dönüşüyor. "Havlular dolapta. İhtiyacın olan her şey zaten duşta." Ayağa kalkıyor. "Ben

seni yalnız bırakayım."

Ahşap panelli kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkışını izliyorum. Elimdeki bezi fırlatıp ayağa fırlıyorum ve hemen sallanıyorum. Kendimi düzeltmek için duvarı kullanarak kapıya doğru sürünüyorum ve kolu kontrol ediyorum. Kilitli.

Dışarıdan.

İsa. Tutsaklar için tasarlanmış bir evdeyim.

Tezgâhta bir şişe su buluyorum ve ilaçlı olabileceğini düşünmeden önce yarısını içiyorum. Herhangi bir kafa karıştırıcı etki hissetmek için bekliyorum. Beynimdeki sis dağılmaya başladığında geri kalanını içiyorum ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Bir eyalet sınırını geçtik mi? Evet, Grayson bunun planının bir parçası olduğunu söylemişti; yirmi dakika içinde Delaware'in dışına çıkmak. Ama bu ne kadar önceydi? Ne kadar uzağa gittik?

Kapı çalınır. "Misafir odasına senin için kıyafetler koydum. Giydiklerini atabilirsin."

Avuçlarımı tezgâha dayadım. Bir hata daha yapamam. Onu tekrar hafife alamam. "Peki ya yemek?" Enerjiye ihtiyacım var.

"Senin için bir şeyler hazırlayacağım."

Ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledim. Sonra kirli bluzumun düğmelerini açıyorum ve kirli pantolonumu çıkarıyorum. Tüm giysilerim tuvaletin yanındaki çöp sepetine gidiyor. Suyun ısınması çok uzun sürüyor. Soğuk bir duşa dalıyorum, tenimde temiz bir şeyler hissettiğim için şükrediyorum.

Yıkanmanın yarısında su ısınmaya başlıyor ve bunun Grayson'ın bahsettiği jeneratörden kaynaklandığını varsayıyorum. Saçlarımı yıkarken bana verdiği her bilgiyi süzgeçten geçiriyor, sözlerini, manzarayı ve içinde bulunduğum durumu değerlendiriyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Korkumu bastırmalı ve yapmak için eğitildiğim şeyi yapmalıyım: dinlemek.

Suyu kapattım ve soğuk parke zemine bastım. Havluyu sıkıca sararak ipucu arıyorum. Banyonun tamamı açık ve koyu renkli ahşap panellerle kaplanmış. Duş ve lavabo, çağdaş armatürlere sahip beyaz porselen. Mum ışığı uzun bir makyaj aynasından yansıyor,

Ortamı öyle bir ısıltıya büründürüyor ki, kapana kısılmış olmasam bunun değerini anlayabilirdim.

Normal şartlar altında, bir hastayı kandırmak için onun dengesiz durumunu kullanmaya asla göz yummazdım... ama bu normal bir durum değil. Ve benim hastam özel bir rahatsızlığa sahip.

Zeki kalmalıyım. Onu alt etmeliyim. Bu düşünceyle, banyonun kapısı açıldığında, hazırım. Sahip olduğum tek silahla Grayson'ı alt etmeye hazırım.

Ancak etkisine hazırlıklı değildim. Grayson kapının girişinde üstsüz, utanmadan duruyordu. Dövmeleri ve yara izleri tam teşhir halinde. Omzunu bir sargı bezi sarıyor ve kalçalarında daha önce sadece hissettiğim tonda vücudunu vurgulayan düşük belli bir kot pantolon asılı.

Havlumu yukarı çekip daha sıkı sarıyorum.

"O kalçaların da aynı sıklıkta sıkıldığından emin ol," diyor.

Kıllanıyorum ama dilimi ısırıyorum, tepki vermemek için kendimi zorluyorum.

Kollarını kavuşturur. "Sen pek çok şeydin London. Ağırbaşlı olmak bunlardan biri değil." Bakışları vücudumun üzerinde geziniyor ve sanki açıkta kalan tenime fiziksel olarak dokunuyormuş gibi bir baskı hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Kıyafete ihtiyacım var."

Kapı pervazını itiyor ve ilerliyor. Geri çekiliyorum ama ben geri çekilmeye fırsat bulamadan bana ulaşıyor. Bir sandalyeye zincirlenmediği kısa süreler geçirdik birlikte ve üzerimde yükselirken benden ne kadar uzun olduğunu hatırlıyorum.

Parmağını omzumdan geçirip koluma indiriyor ve arkasında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor. Sonra bileğimi kavırıyor ve incelemek için yukarı kaldırıyor. Koyu kırmızı bantlar, kelepçelerin ısırdığı yerden her bir bileğimi sarıyor.

"Tezgaha otur," dedi.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Giysiler," diye soruyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan belimi kavırıyor ve beni tezgâhın üzerine kaldırıyor. Tırnaklarımı koluna geçiriyorum ama beni kolayca bırakıp elimi ters çeviriyor.

Aramızda. Mumların yumuşak ışığını kullanarak sıyrık ve çürüklerimi inceliyor.

Yüklü bir akım aramızdaki havayı elektrikliendiriyor. Dokunuşu çok samimi, çok tanıdık, bedenim alarmda, onun ve emin parmaklarının tenimi her okşayışının çok farkında. Nefes almakta zorlanıyorum.

Makyaj masasının arkasından alkol ve gazlı bez toplamak için başımın üzerine uzanırken sessiz. Kolonyası alanımı işgal ediyor. Temiz, denizci bir koku ve bunun onun kokusu olduğunu hayal ediyorum; hapsedilmeden önce hep böyle kokardı. Bu düşünce kışkırtıcı.

"Önce canımı yakıyorsun, sonra da iyileştiriyorsun," diyorum başımı sallayarak. "Teşhisin sürekli ilerliyor, Grayson."

Parmakları kazınmış bileklerimin altındaki hassas deride geziniyor. "Sadist bir avcı bile sağlıklı avları tercih eder."

Elimi çekmeye çalışıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor. "Kıpırdama."

Omurgamı dikleştiriyorum. "Bundan zevk alıyorsun. Acımdan zevk alıyorsun." "Hiçbir şey beni daha fazla azdıramaz." Sinsi bir gülümseme dudaklarını büküyor,

Direncimden geriye kalanları yok ediyor.

Bileklerimi tedavi etmesine ve sarmasına izin verirken nabzım hızlanıyor. Düşünmeye, anlamaya çalışıyorum ama çıplak göğsü benden sadece birkaç santim uzakta ve tek yapabildiğim yara izlerine bakmak. Çapraz kesiklerden biri diğerinin üstünde, toplamda on bir tane. Beni bakarken yakaladı. "Bunlar kendi kendine oldu," diyorum ve o da aşağı bakıyor.

"Evet."

Seanslarımız sırasında kendisiyle ilgili ortaya çıkardığı parçaları ve kendi kendine verdiği cezayı hatırlıyorum. "Aldığın canların sayısı bu kadar mı?"

"Evet."

Dokuz cinayetten hüküm giymiş. İki yara izi daha gösteriyor. Bir ağrıyı yutuyorum. "On iki numara mı olacağım? Etindeki başka bir yara izi mi?"

Kilitli çenesi boyunca bir kas tüyü. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Sol bileğimi sarmayı bitiriyor ve ben de elimi yumruk yapıyorum. "Dürtülerini kontrol edemezken bunun olmasını nasıl engelleyebilirsin? Bu yüzden buradayım, değil mi? Çünkü bana takıntılısın

-Bir bağlantı üzerine, 'kaçınılmazlığımız' üzerine. Sonra da bunu gerçekleştirene kadar kaçışınızın hayalini kurdunuz."

Ellerini kalçalarımın iki yanına koyuyor, yüzü benimkine çok yakın. Gölgeler yüzünde dans ediyor. Mum ışığının titreşimi yüz hatlarını karanlık, yırtıcı bir güzelliğe büründürüyor. "Hepsini hesaba katamayacağım kadar çok olasılık var. En olası olanlara odaklanmak zorundaydım ama biz -sen ve ben, London- her zaman bir olasılıktık. Şu anda üzerinde çalıştığımız şey, kesin sonucumuzu belirleyecek değişkenler."

Bakışlarını tutuyorum. Havludan kopan bir ipliği bulup parmağıma doluyorum. "Sizin hastalığınıza sahip daha az zeki bir insan basitçe deli olurdu. Uzun zaman önce cezai ehliyeti olmayan diğer delilerle birlikte hapse atılırlardı. Ama sen... senin IQ'n deliliği çarpıtıyor, Grayson. Deha gibi gelebilir, hatta onu taklit edebilirsin ama yine de deliliktir."

Başını hafifçe eğerek onu daha da yaklaştırıyor. "Birinin deliliği diğerinin dehasıdır. Bunu mu demek istiyorsun?"

Omuzlarım geriliyor, yakınlığı sinir bozucu. "Beni gömdün," diyorum, suçlama kısık sesimde açıkça belli oluyor. "Dehan bunun neresinde?"

"Sabır, aşkım. Yakında farkına varacaksın." Başını eğiyor ve derin derin soluyarak tenimi içine çekiyor. Omzuma değen nefeslerinin nabızı vücudumda bir akım gibi titreşiyor, bir uyarıyla mırıldanıyor.

Grayson uzaklaşıyor, aramıza küçük bir boşluk koyuyor. Sonra beyaz muma uzanarak parmağını yavaşça alevin içinden geçiriyor. "Sana dokunmak, ateşin beni yakmasına cesaret etmek gibi bir şey."

Ateşle alay ediyor, alev neredeyse sönene kadar kasıtlı olarak fitille oynuyor. Sonra içeri giriyor. Elleri tezgahın üzerinde kayarak aramızdaki mesafeyi yok ediyor. Başparmakları temas ediyor; kalçalarımın hafifçe dokunuyor ama etkisinin içimde sarsıldığını hissediyorum.

"Her zaman çok baştan ıkarıcıydın," diyor. "ekici, baştan çıkarıcı... kendimi sorgulamama neden oluyorsun. Baştan ıkarma senin günahlarından biri, bunu biliyor muydun? Gücünün farkında mısın?"

Dudaklarımı yalıyorum, ağızımı nasıl izlediğinin tamamen farkındayım. Yine de bu karmaşık bir mesele; çok ileri gitmeden, onu uçurumun kenarına itmeden onu ne kadar zorlayacağım. Kolayca geri tepebilir.

Bu riski almaya hazırım.

"Sen olana kadar kendimi hiç zayıf hissetmemiştim," diyor havlumu kalçalarına doğru çekerken. "Bu bir erkeği ıldırabilir. İstek. İhtiyaç. Senin için kötü olduğunu bildiğin şeyi arzulamak."

Direnmeyi bırakıyorum ve kalçalarının dizlerimi ayırmasına izin veriyorum. "Ben de suçluyum," diye itiraf ediyorum. "O kötü şeyi arzuladığım için, seni istediğim için."

Eli hevesle sırtımda geziniyor, sonra parmaklarını nemli saçlarıma bastırıyor. Kısıtlamayı bırakıp saçlarımı yumrukluyor ve çekiştirerek boynumu ortaya çıkartıyor. Ağızının aşağıya değme hissine karşı gözlerimi kapatıyorum, dudakları ve dili boynumla omzumun birleştiği yerde kabarcıklı bir iz bırakarak öperken beni teslim olmaya ikna ediyor.

Kulağıma ulaştığında duraklıyor. "Kötü olan sensin."

Gözlerimi açıyorum. Uyarılmayı unutup geri çekiliyorum ve onun solgun bakışlarına bakıyorum. "Bu oyundan bıktım, Grayson."

"O zaman oynamayı bırak ve bana *kendini* göster." Salarımdaki tutuşu sıkılaşırken diğer eliyle st baldırımı kavırıyor ve beni ona doğru zorluyor.

Kot pantolonunun bacaklarımin arasına sürtünmesi nefesimi kesiyor ve ellerimi uzatıyorum. Avuçlarını gğşne koyuyorum, aramızda bir hava aralığı bırakıyorum. "Bırak beni-" Ağızı benimkini acımasız bir öpücükle yakalıyor, yalvarışımı yutuyor.

Gğşn itiyorum, kaslarındaki gerginliği fark ettiğim için nefret ediyorum, vücudumun i uyluğuma bastıran sertliğe nasıl tepki verdiğini. Parmakları kıımın etine saplanıyor, beni ona daha sıkı çekiyor, mücadelem sadece ateşi körüklüyor.

Tırnaklarım derisinde yer buluyor ve kutuyu pençelediğim gibi özgürlüğü için pençeliyorum. Sanki acıdan besleniyormuş gibi saldırıyı emiyor. Omzundaki bandajı buluyorum ve yarayı yumruğumla çiviliyorum. Gırtlaktan gelen kükremesi ağzımın boşluğunu dolduruyor, sonra nefes nefese kalıyor.

"Çıkmak istiyorum," diyorum. "Bu iğrenç oyundan çıkmak istiyorum."

Elimi tutup göğsüne bastırıyor ve kırmızıya çalan çizikleri kapatıyor. "Buradasın -tam burada- çünkü burada olmayı seçtin. Burası senin ait olduğun yer."

"Senin esirin olmayı ben seçmedim... kurbanın."

"O zaman ne olmak istiyordun? Aşk kölem mi? Gizli sevgilim mi? Mahkûm ziyaretleri arasında hayvanlar gibi sevişmek mi?" Gülüşünün içi boş. "Bunun saygıdeğer Dr. Noble için yeterince iyi olacağını sanmıyorum. Belki de tam tersidir. Senin kirli sırrın olacağımı düşündün. Evcil hayvanın. Oynamak istediğinde beni dışarı çıkar, işin bittiğinde de geri kilitle." Daha da yaklaştı, ereksiyonunu sertçe dikiş yerime dayadı. "Söyle bana. Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyordun?"

Ondan nefret ediyorum, sözlerinin zihnimi parçalamasından nefret ediyorum. Dokunuşunun tenimi dağlamasından. Bedenimin isteğim dışında ona doğru eğilmesinden nefret ediyorum, çekirdeğimin derinliklerindeki acı, doyurulmayı talep eden zonklayan bir sıcaklık.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

"Benden başka her şeyden nefret ediyorsun."

"Kafamla oynamayı bırak-" Ellerim göğsünü döven yumruklara dönüşüyor. Kör yumruklar vurabildiğim her yere iniyor.

Grayson inledi ve beni tezgahdan çekti. Güçlü kolları beni öne doğru çekiyor, sonra duvara yaslanıyorum. Vücudu beni sıkıştırırken sırtım temas ediyor, elleri ellerimi başımın üstünde tutuyor. Ciğerlerim oksijen için savaşıyor.

"Tutkularına hakim olma çaban bu mu?" diyor dudaklarıma karşı. "Bakalım ne kadar ustalaşmışsın."

Bileklerimi birbirine kilitli tutarken Grayson bir elini serbest bırakıyor. Havluya ulaşana kadar kolumdan aşağı kaydırıyor. Hızlı bir çekişle, ona karşı tek engelim yere düşüyor.

Çıplaktan daha fazlasıyım; çıplak kaldım. Teşhir edildim. Savunmasızım.

Teninin benimkine dokunması, vücudunun sıcaklığı, ham arzumuz... Gerçek. Ve yok edici. Etrafımızdaki hava, odadaki tüm molekülleri yakmakla tehdit eden endişe verici bir akımla yüklü.

Dizi bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve bedenim karşı koymuyor. Elinin beni anında bulduğunu hissettiğimde ağrım daha da artıyor. Dokunuşunun altında titriyorum ve duvara yaslanıyorum, göğüslerim onun sert tenine temas etmek istiyor.

Parmaklarını ustalıkla kalçalarımın arasına sokarken, "İnkâr et," diye fısıldıyor. "İstedığinin bu olmadığını söyle, ben de durayım."

Ama o benim gerçek yüzümü zaten biliyor. Parmakları klitorisimin üzerinde kayarken ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyor, tutmaya çalıştığım nefessiz inlemelerdeki özlemimi duyabiliyor.

"Bana bunu istediğini söyle, söyle. *Bizi* istediğini söyle."

Dudağımı ısırıyorum, tamamen teslim olmayı reddediyorum. "Fiziksel tatmin isteyebilirim," diyorum sonunda bedenim zirveye ulaştığında. "Bu sarsıcı bir keşif değil. Hiçbir anlamı yok."

Fermuarını indirirken çıkardığı ses damarlarımda bir heyecan yaratıyor. Arzu tehlikeli bir duygudur. Yeterince güçlü olduğunda, diğer tüm duygular arka planda kaybolur. Grayson'ı istiyorum ve nefret duygum beni durdurmaya yetmiyor.

Kendini dışarı çıkarırken eli pelvisime doğru hareket ediyor. Sikişinin karnımdaki ipeksi yumuşak dokunuşu nabzımı hızlandırıyor, kalbim göğüs duvarıma acıyla çarpıyor.

"Çok güçlüsün London. Çok güçlü ve inatçısın." Kendini okşadığını hissedebiliyorum ve gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Ağrım bacaklarımın arasında keskin bir zonklamaya dönüşüyor. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum, hastalığını bile. Beni tahrik ediyor ve çıldırtıyor. Yaptığın kötü şeyler. I

ama beni ağına düşürdün ve kanımı kurutman için sana yalvarıyorum, işte beni bu kadar saptırdın."

Nefes nefese kalıyorum, dokunduğu her yerim kavruluyor.

Gözlerimi açıyorum ve makyaj aynasında kürek kemiklerinin arasındaki dövmeği görüyorum. Mürekkepli anahtar deliğı koyu ve taze, elle çizilmiş. Gölgelemlendirmenin içinde sayılar ve formüller var; anlayamadığım ama önemli olduğunu bildiğim bir denklem. Bu ne anlama geliyor?

"Bana bak."

Bakıyorum. Solgun maviliklerinde gördüğüm hararetli bakışa bakarak ona doğru bakıyorum. Kendini okşamaya devam ederken emin hareketleriyle kolları nasıl da esniyor. İhtiyacımla daha fazla savaşıyorum. "Becer beni."

Ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor. Yüz hatları öyle ince, öyle bilerek değişiyor ki ürperiyorum. Eğilip bedenini tamamen benimkine yaşıyor. "Tekrar söyle," diye fısıldıyor kulağıma.

Düzensiz kalp atışlarımı yutuyorum. "Sik beni."

Omzumu ısıyor, benden bir çığlık koparıyor ve sikini kaygan dudaklarımın arasından geçiriyor, okşuyor ama girmiyor. Aynı hızla geri çekiliyor ve sikini hızlı ve sert darbelerle sarsıyor. Hareketleri en ihtiyaç duyduğum yerime acı veriyor. İniltisi vücudumu boydan boya dolaşıyor, sonra karnımı kaplayan bir sıcaklık hissediyorum.

Sonra beni serbest bırakıyor. Kollarım yanlarıma düşüyor, kaslarım zayıflıyor, bedenim reddedilen hazzın tatminini arzuluyor. Karnım menisinden dolayı soğuk ve serbest bırakıldıktan sonra nabzı atan sikini görünce nefes nefese kalıyorum.

Grayson eğilip havluyu alırken hiçbir şey söylemiyor. Havluyu Ben.

Zar zor yakaladım ve üzerimi örtmek için çabaladım. Gerçekler su yüzüne çıkıyor. "Sen kullandın

Ben."

Yaklaşmadan önce kot pantolonunu yukarı çekip fermuarını çekiyor.

"Şimdi ödeşdik."

Onu kendimden uzaklaştırıyorum, bedenim bastırılmış bir hayal kırıklığı içinde. "Eğer skor tutuyorsak, o zaman bir tane daha geliyor. Altı ayak altında."

Dudakları çenemi sıyrıyor ve ben onu tekrar itemeyecek kadar tükenmiş durumdayım. "Seni gerçekten seviyorum pis ağız. Ama tutkularına hakim olmak için biraz daha çalışmalısın."

Kaşlarımı çatarak odadan çıkışını izliyorum. Kendimi temizliyorum ve mumlardan birini üflüyorum, utancım loş ışıktaki bile çok belirgin. Gölgelede saklanabilmek için dünyayı söndürmek istiyorum.

Bir tıkırtı duymadan önce sadece bir dakikam var. Duyu organlarım alarına geçiyor ve kapıya doğru koşmaya başlıyorum ama Grayson yoluma çıkıyor. Beni belimden yakalıyor ve kelepçeleri sargılı bileklerime takıyor.

"Hayır-"

Karanlık her yerde. Grayson'ın evi ışıktan yoksun. Beni siyah bir odaya sürüklerken beni takip ediyor.

OceanofPDF.com

CELL

GRAYSON

T Bir insanın iradesini kırmak için, onun hayata tutunuşunu kırmanız gerekir. London bunu çok iyi biliyor. Tam da bu taktiği kullanıyor. hastalarıyla birlikte. Onları yavaş yavaş tüm umutlarından mahrum bırakıyor.

Umut.

İnsana mücadele etme, sebat etme ve üstesinden gelme gücü veren şey umuttur. *Yaşamak* için. Umutlarını ellerinden aldığınızda, elinizde şekillendirip biçimlendirebileceğiniz mükemmel derecede esnek bir insan kabuğu kalır. Süreci, yapıyı takdir etmek için psikolojisine katılmam gerekmiyor. Çok zekice.

İçimdeki kaynakçıya ve bulmacacıya hitap ettiğini söyleyebilirsiniz. İnşa etme kısmını yıkma kısmından daha çok seviyorum ve bu yüzden Londra ve ben mükemmel bir eşleşmeyiz.

Birlikte, tamamlandık. Bir bütünüz.

Bunca yıldır sürecin önemli bir yönünü gözden kaçırıyormuşum. İşkence yeterli değil. Fiziksel acı yeterli değildir. Bir insanı kıran şey psikolojik unsurdur, yani zihinsel yıkımdır. Bir dal gibi, zihin kırılma noktasına kadar büküldüğünde, en ufak bir dış baskı onu tamamen kıracaktır.

Bunun yeni bir keşif olduğunu kabul ediyorum. Bildiğim şeylere, zanaatımın denenmiş ve doğru yöntemlerine bağlı kalmaya eğilimliyim. Onun varlığında, ben eksikim. Ama ben

Umarım benim onun yöntemlerini takdir ettiğim gibi o da benim yöntemlerimi takdir eder.

Anahtarı çevirip hücre kapısını kilitledikten sonra anahtarlığını cebime atıyorum. London odanın ortasında bir topun içine kıvrılmış, yenilmiş, yenilmiş görünüyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Benim tişörtlerimden birini ve bir çift eşofmanımı giymişti. Darmadağınık ve güzel.

Bu zindanı onun için inşa etmedim, bir gün bir amaca hizmet edeceği düşüncesiyle inşa ettim. Bu da ne kadar tesadüfi olduğumuzu kanıtlıyor. Kaderin kendisi tarafından çarpık bir tasarım.

Bu mükemmel.

"Babanın ateşi var mıydı?" Ona sordum. Onu kafese koymak için verdiğimiz mücadele sırasında sönen mumu yeniden yakıyorum.

"Bu hücreyi benim için mi yaptın?" diye karşı çıkıyor. "Ne zamandır beni götürmeyi planlıyordun?"

Çömeliyorum ve barın altına bir tabak yemek koyuyorum. Spagetti ve iki ağrı kesici. "Azar azar al." En taze yemek değil ama bozulmadan uzun süre saklanabilecek başka bir şey de yok.

"Cevap ver bana."

"İster inan ister inanma, London. Her şey sana karşı bir komplo değil. Bu paranoyanın devreye girmesi." Şakağıma vuruyorum. "Bu hapishaneyi kaynak yaptım çünkü ben bir kaynakçıyım. İşim bu. Burada parmaklıklara bakarak, onlara alışmaya çalışarak zaman geçirdim." Elimi soğuk demirin üzerinde gezdiriyorum. "Bir yılımı hücre hapsinde geçirdim. Çok sabırlı bir adam olabilirim. Ne kadar sürerse sürsün seni bekleyeceğim."

Doğrulup saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "En azından bana nerede olduğumuzu söyleyebilir misin?"

"Asıl istediğiniz bu değil. Bulduğumuz yer sana hiçbir fayda sağlamıyor." Karşısında rahat bir şekilde oturuyorum. "Yetkililerin sizi bulma ihtimalinin ne kadar olduğunu soruyorsunuz. Bu ev benim adıma değil. Teknik olarak bana ya da benimle bağlantılı olabilecek hiç kimseye ait değil. Bulunmanız biraz zaman alacak."

Kara gözlerinde bir umut kıvılcımı alevlenir.

Ona devam etmesine yetecek kadar verdim. Zindanda hayatta kalmak için o küçük umut ışığına ihtiyacı olacak.

"Arabadan kurtulmam lazım." Ayağa kalktım ve kot pantolonumu fırçaladım. Turuncu tulumdan kurtulmak özgürleştirici. "Fark edilme riskini göze alamam. Bu sorumsuzluk olur."

"Beni bırakma."

Sesi küçük ve kırılgan. Ferforje demir parmaklıklarla çevrili yerde neredeyse çaresiz görünüyor. Kaybolmuş görünüyor.

Günahlarından bir diğeri: Aldatmak. İki yüzlülük sanatında ustalaşmış. Başkalarını kandırmak için yalanları yaşaması gerekir. Bir narsist olarak onlara inanır bile. Dünyasının yapısı yalanlarına bağlıdır. London gerçekten kırılma noktasına geldiğinde, ancak o zaman baraj yıkılacak ve gerçek özgür kalacaktır.

Ancak onunla geçirecek sonsuz zamanım yok. Bunun kesinlikle başarısız olmayacağını düşünecek kadar kandırılmış değilim. Zihni onun en güçlü özelliği. Ve yine, bu onun uzmanlık alanı, benim değil. İtilmeye ihtiyacı var.

Ellerimi parmaklıklara dayayarak, "Bizi neyin etkilediği çok tuhaf. Bizi tanımlayan şey. İnsanlar iyi şeyleri hatırlamaz. İçlerini kemiren şeyleri hatırlarlar."

Dizlerinin üzerine çöküyor. Kendini altımda tutarak bana güç varsayımı veriyor. O bir uzman. Gülümsüyorum.

"Çok üzüldüm, Grayson. Hayatım bir peri masalı değil. Bana verdiğiniz ceza... Ben zaten acı çektim. Hayatım boyunca işlemiş olabileceğim günahların bedelini çoktan ödedim."

"Yaptın mı?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Yaptığımı biliyorsun."

Alnımı parmaklıklara bastırıyorum. "Hastalarınız da acı çekti. Kabul etmek gerekir ki, onlar hasta bireylerdi. Hastalığımızı yönlendirebildiğimiz yerde,

dürtülerimizi kontrol edip göz önünde saklanırken, onlar o kadar yetenekli değiller. Dürtü kontrolünden yoksunlar. Ama iyi doktor burada devreye giriyor." Ona gülümsüyorum. "Siz alanınızın en iyisisiniz."

Ayağa kalkıyor. "Cehenneme kadar yolun var." Gülüyorum. "Hangisine?"

İğrenmiş bir ifade yüz hatlarını kaşlarını çatmaya zorluyor. "Hastalarımın idam edildiğini, yok edildiğini görecektir bir dünyaya rağmen onlara yardım etmeye çalıştım. Haşarat gibi." Saçlarını gözlerinden temizliyor. "Rehabilitasyon giderek daha olanaksız hale geldikçe, hastalarım için savaşmaya devam ettim."

"Sizde biraz Florence Nightingale havası var, değil mi? Tüm hastalarınıza biraz aşık oluyorsunuz; aşk acısı çeken bir çift gibi alıp veriyor, fedakarlık yapıyor ve tüketiyorsunuz. Senin dışında, her şey almakla ilgili."

Bana dikkatle bakıyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Sen bir sanatçısın, London. Muayenelenen bir dans gibi. Hastalarının zihinlerini bir dansçının vücudu gibi eğip büküğün ve kırdığın kanlı bir bale. Onların yeteneklerini yutuyorsun ve tükenip kırıldıklarında onları en yakın akıl hastanesine atıyorsun."

Kıpırdamadan duruyor, gözleri beni ölçüyor. O av değil; avcı. "Benim için çok zengin bir hikâyeye uydurdun Grayson. Hiçbiri gerçek değil."

Başımı eğiyorum. "Baş ağrıları ne zaman başladı?"

Verdiği tek yanıt kaşlarını şaşkınca çekmek oluyor.

"Eminim son zamanlarda daha sık oluyordur. Daha acı verici hale geliyor, daha uzun sürüyor."

"Bu yıl kariyerimin hiçbir döneminde olmadığı kadar çok çalıştım. Elbette bunun için fiziksel olarak acı çekeceğim."

"Çok çalıştığın kesin. Peki ya Thom Mercer?" Başını sallıyor.

"Thom ne olacak?"

"Hapishanede olunca pek çok kötü tiple karşılaşıyorsunuz. Bunların çoğu sizin hastalarınızdı. Thom çok rahatsız biriydi. Yaptığı şeyler

dedi..." *Cık cık*. "Onu zaten yok etmemiş olsaydın, benimkilerden biri olabilirdi."

"Sen neden bahsediyorsun? Thom Mercer, Cotsworth'un psikiyatri koğuşuna işlevsel ilaç tedavisi gören bir şizofren olarak yatırılmıştı. En beğenilen vaka çalışmalarımın biriydi."

"Çarşafıyla kendini asan."

Yüzü şok içinde soluyor. "Bunu neden yapıyorsun. Neden yalan söylüyorsun?" "Hadi ama. Yalan söylemek hastalığımın bir parçası mı?"

Gözlerini kaçırıyor, hücrede volta atıyor. "Hayır, ama ayrıntılı bir felaket yaratmak öyle. Bunun kurbanı olmayacağım. Bir sonraki felaketiniz olmayacağım."

"Oh, London." İsminin tadını seviyorum; taze leylaklar gibi. "Başından beri neden bu kadar cazip olduğumu sanıyorsun? Sen bana zaten güzel bir felaket olarak geldin."

Kafese hücum eder. Vahşi bir hayvan gibi parmaklıkları kavırıyor ve bedenini şiddetli bir şekilde fırlatarak hapisanesini sarsıyor. Ben diğer tarafta kıpırdamadan duruyorum. Parmaklıklar gevşemiyor. "Siktir git. Siktir git." Tekrar tekrar söylüyor, dudaklarından soluk soluğa bir ilahi dökülüyor.

Nefes nefese demire yaslanıyor, parmaklıklara tutunması onu zar zor dik tutuyor. Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. "Tek bir çıkış yolu var," diyorum. "Nasıl olduğunu bulacak kadar zekisin."

Bakışları bana kilitleniyor. "Öncesi -aramızdaki- senin için bir şey ifade ediyor muydu?"

Ağzımı parmaklarına bastırıyorum, kokusunu içime çekiyorum. "Her şey demekti." "O zaman bunu yapamazsın Grayson. Kafan karışmış... Bunun Aşk mı? Sempatik olmayan tipler sevdiklerine işkence etmezler. Beni hastalığından koruman gerekirdi, hastalığını bana bulaştırman değil."

Bir kahkaha patladı. "Ama bu bir efsane, değil mi?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Ve ben bir yalancıyım, değil mi?"

Parmaklıkların arasından uzanıp başının arkasını kavırıyorum ve tadına bakabilmek için onu kendime doğru çekiyorum. Orada oyalanıyorum, sadece nefes alışımı hissediyorum.

onu serbest bırakmadan önce. "Çünkü seni seviyorum, sana daha önce hiç kimseye vermediğim bir şeyi vereceğim." Ben kafesten uzaklaşırken gözleri açılıyor. Umuduna sarılmış, *özgürlük* kelimesini duymayı bekliyor. Ama ona bunu veremem. Özgür olmak sadece onun elinde.

"İşte sana bir ipucu, London," diyorum ve mumu elime alıyorum. "Bunu günah çıkarma kabinin olarak düşün. Dr. Mary Jenkins'in itiraf edemeyecek kadar gururlu ve kibirli olduğu şeyleri gizlice ifşa edebilirsin. Fısıltılarını sadece kafes duyacak."

Ağzından histerik bir kahkaha dökülüyor. "Ve bir kamera, değil mi?" Volta atmayı bırakıp tabağının yanına yerleşiyor ve gözlerini yemeğe dikeyyor. "Ben Dr. Jenkins gibi değilim. Hastalarımı lobotomi yapmadım."

"Hayır, yapmadın. Bu çok açık olurdu. Sen bundan daha zekisin. Dürtü kontrolünde daha iyisin. Ama yine de buradasın, tıpkı diğerleri gibi, kendi tasarladığın bir ağa yakalanmışsın." Kapıya doğru ilerliyorum. "Günahlarını itiraf etme zamanı London. Hastalarına işkence ettin. Zihinlerini parçaladın. Kendin için bir tedavi bulmaya çalışarak Tanrı'yı oynadın. Bunu itiraf ettiğinde, hücrenin kapısı açılacak."

Tabaktan başını kaldırıp bakıyor. "İtiraf etmemi istediğin şey bu mu?"

"Evet."

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Tamam. İtiraf ediyorum. Şimdi aç şu lanet kapıyı."

Kapı aralığında duraksadım. "O kadar basit olmadığını biliyorsun, aşkım."

Kısa sürüyor ama bir an için yüzünde panik belirliyor. Terk edilmek üzere. Babasının kızlarını tuttuğu gibi bir kafeste. Elbiselerini tırmalıyor, gevşek bir iplik arıyor, saçları karmakarışık. Vahşi ve çılgınca. "Thom Mercer'ın dosyasını görmek istiyorum," diyor.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Burada karşılanması zor bir talep bu-"

"Görmek istiyorum," diye tersliyor.

Derin bir nefes veriyorum. "Bunu gerçekleştireceğim." Sonra gitmek için dönüyorum.

"Hayır," diyor, beni kapının hemen dışında durdurarak. "Babam bodrumuna ışık girmesine izin vermezdi. Onları karanlıkta tutardı."

Bakışlarını tutuyorum. Onu özgür bırakacağıma söz verdim ve bırakacağım. Onu acıdan ve sakat bırakan insanlığından kurtaracağım. Ama önce karanlıkla yüzleşmek zorunda. Bunu o bile biliyor.

En başından beri insanlar iyi ve kötüyü ayırmışlardır. Hakimiyet için savaşılan iki varlık. Ben ilahi varlıklara inanmıyorum. Hayat bundan daha basit. Bizler kendi tanrılarımız ve şeytanlarımızız. En kötü kötülüğü ve en kutsal doğruluğu yapabiliriz. Kendi kurallarımızı koyar, kendi cennet ve cehennemlerimizi yaratırız.

Onları her gün seçiyoruz.

Ateşi söndürüp kapıyı kapattım ve ışığı söndürdüm. London'ı kendi cehenneminde şeytanlarıyla savaşmaya bırakıyorum.

OceanofPDF.com

ASYLUM

LONDON

I Bir keresinde yalnız kalmaktan korkan bir kadına danışmanlık yapmıştım. Kocasını onu daha genç bir kadın için terk etmiş, kızını üniversite için evden kaçırmıştı, ve kendini her zaman huzursuz buldu. Uyuyamıyor, baş edemiyordu. Her gün panik atak geçiriyordu.

Seanslarımızdan birinde, *evin çok sessiz, çok hareketsiz olduğunu* söyledi. *Sessizlikten nefret ediyorum.*

Kariyerimin başlarında beni tutkuma yönelten ve sıkılmış ev kadınlarından ve orta yaş krizindeki kocalardan uzaklaştıran bu hastaydı. Elleri titreyen kadının karşısında otururken ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum. Ona sempati duyamıyordum; sessizlikten hiç nefret etmemiştim. Ne de etrafımın insanlarla çevrili olması gibi endişeli bir ihtiyacım vardı.

Ona *yalnızlığın bir sınav olduğunu* söyledim.

Yalnızlık kim olduğumuzu ortaya çıkarır. İzolasyon yalnızlık değildir; gürültü ve dikkat dağınıklığının yokluğudur. Sizi kendi değerlerinizi kabul etmeye zorlar. Etrafınızı insanlarla çevrelemeniz gerekiyorsa, zamanınızı hak eden tek kişinin dikkatinin dağılmasına davetiye çıkarmış olursunuz: *kendiniz.*

Doğrusu, onun boş, değersiz bir kadın olduğuna inanıyordum; gündüz televizyonunun karşısında zigon örüyor da olabilirdi. Acınası varlığıyla değerli zamanımı boşa harcıyordu, çünkü

kendisiyle yalnız kalmak için. Bencildi. Olduğu kişiden hoşlanmıyordu, bu yüzden beni de monotonluğuna maruz bırakacaktı.

Bu benim genel psikolog olarak son seansımdı.

Geçmiş seanslar, sessizlik çok gürültülü olduğunda ortaya çıkma eğilimindedir. Bana düşünmek için çok fazla zaman verildiğinde. Şimdi olduğu gibi, sessizlik neredeyse elle tutulur, karanlık dünyayı susturuyor.

Yalnızlık bir sınavdır.

Her zaman yalnız geçirdiğim zamanın tadını çıkardım, gerçekten yalnız kalmaktan asla korkmadım - ama belki de hastama karşı çok acımasız davrandım. Belki de hissettiği yalnızlık buydu. Tüm duyuların mutlak yoksunluğu.

Daha önce canlı canlı gömülmeyi deneyimlememiş olsaydım, bunu kısmen ölüme benzetirdim.

Elimi kafesin dışına, karartılmış pencereden sızan bir parça ışığa doğru uzatıyorum. Zaman kavramım yok ama gün doğmuş olmalı. Bu karanlık odada, kafeste, bir köşeye büzülüp Grayson'ın çıkmasını bekleyerek saatler geçirmişim gibi geliyor. Ama zaman önemlidir, değil mi? Grayson için belki de sadece dakikalardır.

Beni test ediyor. Bu başarısız olamayacağım bir test.

O gün ışığı bıçağı ulaşamayacağım kadar uzakta, ama yine de ona uzanıyorum, sıcaklığının parmaklarıma değdiğini hayal ediyorum. Bu garip bir rahatlık.

Elimi geri çekiyorum. Bu odada bir yerde bir kamera var. Grayson daha önce kurbanlarını izlediği gibi beni izliyor. Başka biri olsaydı, onlara para teklif ederdim. Bende çok para var. Bedenimi bile sunabilirim. Fiziksel dokunuş ve seksle ilgili çok az utancım ya da duygusal bağlantım var. Nefes nefese bir kahkaha kaçıyor. Görünüşe göre Grayson söz konusu olduğunda hariç. Bu kadarını kabul ediyorum; onunla birlikte olmak... o ateş öyle cezbedici ki... o kötü şeyi arzuluyorum. Ona açlık duyuyorum.

Kurtulamadığın bir uyuşturucu alışkanlığı gibi. Gömleğini yukarı çekiyorum ve kumaştaki kokusunu içime çekiyorum. Düzeltmeler arasındaki özlem gibi. Ellerin

titrek, derisi nemli, bir sonraki tadı bekliyor. Yani, sizin için çok kötü ama ilk vuruşu yaptığınızda kesinlikle tatmin edici.

Gömleği düşürdüm. Grayson satın alınamaz ya da rüşvet verilemez. Beslemesi gereken kendi arzuları var ve buradan canlı çıkmak istiyorsam onun sapkın arzularını tatmin etmek zorundayım. Çok fazla fedakârlık yapmadan ona istediğini vermenin bir yolunu bulmalıyım.

Spagettinin kokusu midemi kemiriyor. Görmezden gelmeye çalıştım, hatta hücreden dışarı ittim. İçine bir şey katılmış olabilir. Ancak, eğer bu riski almak beni bu cehennem çukurundan bir adım daha yaklaştıracaksa...

Yemeği yaklaşıtıyorum ve tabaktan bir hap alıyorum. İkiye bölüp yarısını yutuyorum, sonra kalanını cebime atıyorum. Erişteyi ve domates sosunu çatal yerine ellerimle yiyorum, bir kadının beni domuz kanına bulayıp hayvan diye çağırdığı zamanı hatırlayıp sırıtıyorum. Tıpkı kafese kapatılmış bir hayvan gibi tabağı yalıyorum.

Sonra tabağı hücre kapısına doğru kaydırıyorum. Yıkıcı bir *tingirtıyla* köşe demirine çarpıyor. "Şimdi tatmin oldun mu?" diye sordum. Umursamayacak kadar açtım, muhtemelen ilaçlı olduğu gerçeğini göz ardı ederek her erişteyi içime çektim. Muhtemelen *deneyimimi* arttırmak için bir halüsinasyonla. Bu düşünceye yüksek sesle güldüm. Grayson'ın tuzakları asla kurbanlarından sadece birini hücreye kapatacak kadar basit değildir. Saatlerce işkence izledim, ayrıntılı tuzaklarda her zaman dehşet verici bir bükülme var. Yakında halüsinasyon görmeye başlayacağımdan şüpheleniyorum, bu kafesin babamın bodrumuna dönüştüğü çılgınca bir erime.

Çünkü onun istediği de bu, değil mi? Tıpkı mezar gibi, babamın kurbanlarının çektiği acıyı ben de çekeceğim. Onun suçları için Hollows Reaper'ın yerine cezalandırılacağım.

Ancak saniyeler geçtikçe hiçbir şey olmuyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Grayson. Önemli bir fırsatı kaçırdın. Bu şimdiye kadarki en iyi tuzağın olabilirdi."

Ama düşünce yapışıp kalıyor. Evimin bodrum katı zihnimden tezahür ediyor, sanki sadece düşünerek anıya hayat vermişim gibi. Kıpırdıyor

karanlık köşelerden sürünerek kafamın içinde dolaşıyor. Hücrenin dikişleri bükülüyor ve eğriliyor. Gölgeler oyun oynuyor.

Karanlığa karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Şu yetersiz ışık huzmesine lanet olsun. Acaba Grayson benimle dalga geçmek için bilerek mi buraya girmesine izin verdi?

Tohum bir kez ekildi mi, onu söküp atamam. Hücre boyunca ilerliyorum. Bir ileri bir geri. Bu düşünceyi kafamdan atmaya ya da kendimi yormaya çalışıyorum.

Belki de babamın bodrumundan hiç çıkmadım. Belki de tüm hayatım boyunca bir sanrının içinde yaşadım ve gerçekte beni bunca zamandır o rutubetli hapisaneye hapsetti.

"Sikerim böyle işi." Köşeye çömeliyorum ve kollarımı bacaklarıma doluyorum. Onu bekleyebilirim. Beni burada tutamaz. Yemek yemek zorundayım. Tuvaleti kullanmalıyım. Ani bir korkuyla hücrenin diğer tarafında bir şey gördüğümü hatırlıyorum.

Onu bulana kadar ellerimi önümde gezdirerek oraya doğru ilerliyorum. Ellerimi kenarın etrafında dolaştırıyorum. *Bir kova.* "Aman Tanrım."

Ayağa kalkıp çılgık atıyorum. Ciğerlerim tutuşana ve kaslarımdan aşırı kullanımından karnım ağrıyana kadar bağıryorum. Öfkeli gözyaşlarımdan arasından bağıryorum ve sesim çatlayıp titrediğinde ateşli fısıltılarla Grayson'a küfrediyorum.

Hiçbir cevabı yok.

Kulaklarım ses kaybından çınlayana kadar sessizlik artıyor.

Pozisyon değiştiriyorum. Hızlanıyorum. Sırtımdaki hassasiyeti hafifletmek için rutin egzersizlerimi yapıyorum. Hapin diğer yarısını almamaya çalışıyorum. Başarısız oluyorum ve yine de alıyorum. Sonra ikincisini alıyorum. Uyumaya çalışıyorum ve saymaya çalışıyorum. Bana bıraktığı tek su şişesini yudumluyorum. Mesanemi tutuyorum, lanet kovayı kullanmayı reddediyorum.

Bu şeyleri tekrar tekrar yapıyorum. Sırasını değiştiriyorum, rastgele yapıyorum, bir şeyi tetiklelemeye çalışıyorum... bir *değişikliği*.

Grayson arabayı ne kadar uzağa atacaktır? Bir saat... bir gün... *Günler* mi? Sessizlik kalınlaşıyor ve ağırlaşıyor, karanlıkta üzerime çöküyor. Ben

kafam karıştı. Duyularım karıştı. Işıktan geriye kalanlarla ellerimi görmeye çalışıyorum. Soğuk bir ıslaklık kaplıyor onları - o gün hissettiğim hissin aynısı. Koyu kırmızıyı hatırlıyorum... etimi nasıl kapladığını, derimin her yarığına nasıl sızdığını. Kemiklerime kadar kan lekeleri.

Ellerimi saçlarımdan geçirerek onları temizlemeye çalışıyorum. Bu duygudan kurtulmak için. Görüntü şimdi bana çok net geliyor. Aynadaki kız, kanlı saçları ve kir içinde giysileriyle. Su şişesini görüntüye fırlatıyorum ve camın kırılmasını bekliyorum.

Ama şişenin yere çarpmasından sonra gelen tek ses gök gürültüsü. Başımı çeviriyorum. Işık gitmişti.

"Cehenneme kadar yolu var."

Zıpladım ve üst parmaklıklara uzandım. Parmaklarım onları sıyrıyor ve sırtıma saplanan bir acıyla aşağı iniyorum. İki büküm, ölçülü nefesler alıyorum, zihinsel olarak kendimi çelikleştiriyorum. Sonra tekrar deniyorum. Bir iniltiyle parmaklıklara tutunuyorum. Kollarım yanıyor ama tutunuyorum ve bacaklarımı sallamaya başlıyorum. İvme kazanarak, çıplak ayaklarımı hücre kapısına çarpmadan önce kendi kendime konuşarak ileri geri sallanıyorum.

Acı bedenimi sarıyor. Yere düştüm, nefesim ciğerlerimden çekildi. Daha haykıramadan akut mide bulantısı beni yakalıyor ve kendimi yan tarafıma fırlatıyorum. Kovaya ulaşmaya çalışıyorum ama çok uzak. Midemi tam burada, yerde kaybediyorum.

Midem oda kadar boşalana ve safradan başka bir şey kalmayana kadar sızlanıyorum. Alevler boğazımı yalıyor ve suyu attığım için zihinsel olarak kendime lanet ediyorum. Sırt üstü döndüğümde, acı içimde yaşayan, nefes alan bir şeytana dönüşüyor. Öfkeleniyor, kürek kemiklerime doğru ilerliyor. Nefesim kesik kesik gidip geliyor. Görüşümü kaplayan ani titremeye karşı gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Flaşlar yoğunlaşıyor ve bunun acıdan mı yoksa fırtınadan mı kaynaklandığından emin olamıyorum. Işığın her dönüşüyle birlikte bir gök gürültüsü patlıyor. *Aydınlık ve karanlık*. Kalbim atmaya başlıyor, kanım acıyla ritim tutarak çarpıyor,

Titreşimle senkronize oluyor. 8 mm'lik bir film makarası gibi, cızırtılı görüntüler acının bulanıklığında akıyor. Zihnim savaşı kaybediyor.

Yağmur teneke çatımızı dövüyor. *Tıkırtılar* daha hızlı, daha sert geliyor ve göz kapaklarıma karşı bir titreşim sonogramı oluşturuyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama dışarıdaki fırtına gitmeme izin vermiyor. Bana onun yakında evde olacağını hatırlatıyor.

Çamların deresi geçmişimden fısıldıyor. Sesler ince dalların arasından süzülüp benimle alay ediyor. *Bilirsin işte.*

Başımı yere doğru sallıyorum. Bu hareket bedenimi bir uçurumdan aşağı yuvarlıyor ve aşağıya doğru spiral çiziyorum, incek hiçbir yer yok, beni yakalayacak hiçbir şey yok. "*Dur.*"

Derenin sesi yükseliyor. Artık ağaçlardan gelmiyor. Botlarının merdivenlerden indiğini, ağırlığının tahtaları eğdiğini görüyorum. Anahtarın kilide girme *s e s i n i* duyuyorum, sonra kapının açılma gıcirtısını.

Panikliyor. Bana ne yapacağımı soruyor. *Ne yapacağız?* Yanımdaki kıza bakıyorum. "*Uslu olun kızlar.*"

Gözlerim irkilerek açıldı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Anılardan uzaklaşıp o ışık şeridine doğru sürünüyorum. Nerede o ışık? Tanrım, nerede bu lanet şey?

Düşüş içimde bir şeyleri sarstı. Mühürlü k a p ı l a r d a n biri menteşelerinden çıktı.

Sadie'nin sesini duyuyorum: *Kilitleri bir kez kırdın mı, geri dönüşü yoktur.*

Tavşan deliği ne kadar aşağı gidiyor?

Parmaklarım yeri tırmalarken Grayson'ın sesi beni o ışığa doğru yönlendiriyor. İleriye doğru her itişim omuriliğime ateşten bir acı kırbağı gönderiyor. Kırbaçları içime çekiyorum, hatta hoş karşılıyorum, çünkü acı gerçek. Var olduğunu ve nedenini biliyorum.

Ama anılar zihnimde çok hızlı akıyor.

Bunaltıcı. Zihnim parçalanıyor, gerçeği kurgudan ayırmaya çalışıyorum.

Bana ilaç verdi. Grayson bana ilaç vermiş olmalı. Bu umuda tutunuyorum, kafama saldıran görüntülerin uçuruma geri dönmesi için çaresizce çabalıyorum.

Ancak bir zamanlar karanlığın olduğu yerde bir ışık parlıyor ve o perili köşeleri aydınlatıyor.

Parmaklıklara ulaşıyorum ve tünelden aşağı inerken sıkıca tutunuyorum.

Ben babamın kızı değilim.

Kanla değil. Ben doğduktan sonra ölen isimsiz, yüzsüz bir kadın tarafından değil. Bu onun bahçesi değil. Bizim *evimiz* değil. Beni çaldığı gün doğdum. Beni kilitlerin, anahtarların ve parmaklıkların olduğu dünyasına getirdi. Karanlık bir dünyaya doğdum, ışıktan koparıldıktan sonra.

"Beni çaldı."

Daha derine indiğimde bile, içimdeki psikolog her şeyi reddediyor. Bastırılmış anılar inandırıcı değildir. Nadiren doğrudurlar. Bunlar zihnin anıları yeniden rafa kaldırma, kataloglayamadığımız çok fazla anı sıralama yoludur. İnkâr etmeye devam etmek istiyorum ama sanki bir örtü kalkmış gibi. Her şey çok net, çok canlı.

Çok gerçek.

Ve hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bilirsin işte.

Biliyorum. Kızları hep biliyordum, çünkü bir zamanlar ben de onlardan biriydim. Ta ki beni hücreden çıkarıp kendine saklayana kadar. O bir polisti. Lanet olası bir şerifti. Tabii ki, aynı zamanda benim koruyucumdu. Kendi isteğimle onun akıl hastanesinde kaldım ve diğer dünyayı geride bırakıp sonsuza dek kilitledim.

Öldürdüğüm adam babam değildi. Ama kim olduğumu, ne olduğumu anlamak için işkence ettiğim hastalar... birdenbire onlardan çok fazla var. Kapılar ortadan çatlıyor, gölgelerin arasından ışık sızıyor ve aşırı yüklenme öldürme düğmesini çeviriyor.

Kapattım.

OceanofPDF.com

TILLDEATH

GRAYSON

F Kafeste 46 saat kaldı ve London maçı kaybetti.
Zihin berbat bir yerdir.

Kayıt cihazında Durdur'a bastım, sonra notlarımla zamanı kaydettim. İlk yarısı bana küfrederek, beni suçlayarak, ölmem gereken yolları sıralayarak geçti - bu kısım hoşuma gitti. Ne kadar yetenekli olduğunun farkında değil ve ters köşeyi bekliyor. İlaçlarla ilgili varsayımını not ederken gülümsüyorum. Fena fikir değil. Belki bir dahaki sefere.

Son dört saati... Bunlar onun en zor saatleriydi. Ve en açıklayıcı olanıydı. Dr. Noble gibi güçlü iradeli bir kadın bile şeytanları sonsuza kadar kilit altında tutamaz. Şimdi bilgisayar ekranında onu izliyorum, uyurken kolları vücudunu sarıyor.

İnkâr yorucu bir zihinsel egzersizdir. En çıplak haliyle doğrulukla karşılaştığınızda eğilmemek için tamamen, tamamen hayalperest olmanız gerekir. Davranışları ne olursa olsun, London kendine özgü inançlardan muzdarip değil. O kuruntulu değil. Yalan söyleme sanatında ustalaşmak, kendini korumak için bir hayatta kalma mekanizmasıydı, başkalarına verdiği acıya, zarara rağmen büyüklüğün peşinden gitmesini sağladı.

Makara çözülüp gerçeği ortaya çıkarana kadar onun ipliğini çekmem gerekiyordu. Elim günlük sayfasının üzerinde uçarken benzetmeden memnunum. I

anımızı hatırlamak istiyorum. Daha sonra önemli olacak.

Terapi odasına ilk girdiğimde tüm cevapları bildiğimi iddia edebilir miyim? Hayır, hiç de değil. Genelde yaptığım gibi değil. Tanışmadan önce bir konu hakkında kapsamlı araştırma yaparım. Ama o farklıydı, özeldi. Sadece bir *his* vardı.

Hayatım boyunca saçmalık olarak nitelendirdiğim bir şey. Ben içgüdülerim ya da sezgilerimle değil, gerçekler ve kanıtlarla çalışırım. Benden önceki büyük beyinlerin test ettiği, üzerinde çalıştığı ve somut kanıtlar ürettiği şeylere güvenirim.

Ama dediğim gibi; o farklı. Onunla aramda benzer bir bağ olduğunu hissettim ve ilişkimizi parçalara ayırmak, incelemek ve parçaları analiz edip anlayabileceğim şekilde bir araya getirmek için bir dürtü haline geldi.

Bu durumda içgüdülerime güvenerek doğama karşı geldim. Onu her düşündüğümde kanımı ısıtan bu garip yeni duyguya güvenerek. Aşk -eğer gerçekten buysa- birbirimize uygun olduğumuza karar verdi ve o da bunu kanıtladı. Nihayet.

Sayfayı çeviriyorum, görüntüye geri tıklarken tükenmezi günlüğe dayıyorum. Saçları yüzünde güzel bir dağınıklık içinde, yere doğru sallanarak tekrar tekrar fısıldıyor. "O benim babam değil."

Onun görüntüsüne yaklaşıyorum, içimde endişeli bir heyecan kıpırdanıyor. Bu an bir rol olamayacak kadar içgüdüsel. İtiraf çok belirgin, açık. Bu onun gerçeği ve onun gerçeği benimkiyle örtüşüyor. Beni çağıran şey bu ve neden birbirimize ait olduğumuz.

Bizler canavarlar tarafından yetiştirilen çalıntı çocuklarız. Ve şimdi o da bunu biliyor.

"Çıkmak istiyorum." London'ın sesi zar zor duyuluyor. Sesi açıyorum. "Çıkarın beni bu lanet tuzaktan."

Çok yaklaştı ama henüz her şeyi tam olarak anlamadı. Bu bir tuzak değil. Gömü, kafes... bunlar onun tuzağı *için* bir hazırlık. Hazırlanmadan, zihni açık ve gerçekliğimizi kabul etmeye hazır olmadan içeri giremez - *bizi* kabul etmeye.

Çok yaklaştı.

Görüntüleri kapatıyorum ve canlı yayına dönüyorum. Boynumu kıvrıp bükülmeyi düzeltiyorum, sonra ayağa kalkıp geriliyorum. Benim vücudum da London'inki kadar yorgun. Bunu tek başına atlatmadı. Ben de onunla birlikteydim. Ve tuzağa girdiğinde de yanında olacağım.

Pencereden dışarı bakıyorum, başyapıtımızı göreceği için heyecanlıyım.

Ondan önce, bu odada sayısız saat tasarım ve işçilikle geçti. Modelleme. Burası benim evden uzaktaki evim ve gittiğinde yas tutacağım ama yeniden inşa edeceğim. Daha büyük, daha iyi, daha karmaşık. Onunla birlikte.

Kollarımı sıvıyorum ve sırtımın arkasına uzanıp kürek kemiklerimin arasındaki dövmele denklemlerin izini sürüyorum. Sonra planlarımı çıkarıyorum, derime kazınmış mürekkepten çizdiklerimi. Tuzağının tasarımı dokuz ay önce altıya sekiz bir hücrede başladı. Yükseltilmiş özellikler için değiştirilmiş birkaç özel ayarla, şimdi neredeyse tamamlandı.

Her şeyimi bu işe verdim. Bu benim kalbim ve ruhum, eğer böyle bir şey varsa. Bunu onun için yaptım, beni tüketen, beni rahatsız eden yabancı bir duygudan dolayı, vazgeçmek zorunda kalana kadar. Tutku ile saplantı arasında ince bir çizgi vardır ve ben onu gördüğüm an o çizgiyi aştım.

Yine de kendi uyarılarıma kulak asmadım. Karışıklığımız boyunca, onun başarısına bağımlı hale geldim. Zihin ne kadar dayanabilir? Felaketin yaklaştığını bilseniz bile, gözlerinizi başka tarafa çeviremezsiniz. Biz böyle biraz hastayız.

Bu tuzak hepimizi test edecek.

O anı gün batımında hayal ettim. Alacakaranlıkla ilgili bir şey sahneye uyuyor. Soluk bir gökyüzüne serpiştirilmiş yıldızlar, arka planda cırcır böceklerinin cıvıltısı. Elbette kendi çılgılık ve makara orkestramız olacak, mükemmel koreografili bale için bir soundtrack. Londra'nın dansı.

Son anahtarı kancaya takıyorum, dönmesini izlemek için bir fiske atıyorum. Batan güneşte parlak gümüş parıldıyor.

Her detayın yerli yerinde olduğundan emin olduğumda, dizüstü bilgisayar ekranını kendime doğru çeviriyorum ve mikrofonu etkinleştiriyorum.

"Uyanma vakti, aşkım."

London kıpırdanır, sonra kafasını kaldırır ve etrafına bakınır. "Seni sapkın piç. Çıkar beni buradan!"

İçinde hala çok fazla mücadele var. Güzel. Onu tamamen kırmak işe yaramazdı. "Hazır mısın?"

Beni terslemek için elini kaldırdı. Sanırım bu yeterli bir cevap.

Odasına doğru ilerlerken şekerçi dükkânındaki bir çocuk gibiyim. Anahtarlığımı çeviriyorum, adımlarım aceleci ve sabırsız. En azından normal, sağlıklı bir çocuğun özel ikramını beklerken böyle hissedeceğini varsayıyorum. Bu duyguyu kıyaslayabileceğim çok az şey var, gençliğim boyunca öne çıkan duygum korku olmuştu.

Işığı açıyorum. Hücreye yaklaştığımda London'ın tavrı tedirgin edici. Dudaklarımın gülümsemeye kıvrılmasına engel olamıyorum; o kadar hevesliyim. "Sadece birkaç gün oldu," diyorum dağınık görüntüsüne bakarak. "Berbat görünüyorsun."

Bakışlarında bayıldığım o meydan okuyan kıvılcım yok. "Ben hastayım, Grayson. Bir doktora ihtiyacım var."

Bir iniltiyle hücre kapısını açtım. Şimdiye kadar yalanları aşmış oluruz sanıyordum. "Hastalığını çoktan tespit ettik bebeğim. Sende olan şeyin tedavisi yok." Elimi bara dayayıp açıklığı kapattım. "Bulabileceğin doktora en yakın şey benim."

Kollarını beline sararak titrek bacakları üzerinde duruyor. "Ateşim var, seni pislik. Bana bir-"

"Antibiyotiklerim var." İçeri giriyorum ve elbiseyi bir çubuğa asıyorum. London siyah saten elbiseyi ilk kez fark ediyor. "Her türlü rahatsızlık için çeşitli ilaçlarım var. Geç oluyor. Seni temizleyip giydirmemiz gerek."

Bakışları elbiseden ayrılmıyor. "Bu da ne böyle?"

"Akşam yemeği elbiseniz. Sanırım asınız."

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Ben senin lanet olası oyuncağın değilim."

"London, son derece sabırlı davrandım. Hadi gidelim." Bir kaşını kaldırdı. "Yap beni."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. İki gün yeterli değildi. Ama zamanımız azalıyor. Tüm niyet ve amaçlar için, elbise onun tuzağı için bir gereklilik değil. Ama pahalı takım elbiselerini ve kalem eteklerini kendini zırh gibi korumak için kullanıyor. Onu konfor alanından çıkarmak istiyorum.

Ayrıca, bu gece için mükemmel kıyafeti seçmek için çok uğraştım. Siyah saten onun kıvrımlarına yapışacak, altındaki mor slip inci şalın renkli cam boncuklarıyla eşleşecek. Bana onun leylak kokusunu hatırlatıyor. Kasıklarım beklentiyle zonkluyor.

Elbiseyi askıdan çekip arkasındaki fermuarı açıyorum. "Kıyafetlerini ıkar."

Geriye doğru adım atıyor. "Hayır."

"O zaman kafeste iki gün daha mı?"

Bir kahkaha atar. "O kadar vaktin yok." Kollarını kavuşturdu. "Ateşim olabilir ama hâlâ *senin* doktorun olduğumu unutuyorsun. Bunu gergin kaslarından anlayabiliyorum. Endişeli hareketlerinden ve kesik kesik nefes alışından. Bu kafesin dışında beni bekleyen şey, içinde yaşadıklarımın çok daha kötü. Ve beni aradıklarını biliyorsun. Yaklaşıyorlar, değil mi?"

Elbiseyi yere atıp içeri giriyorum. "Eğer sen soyunmazsan, ben senin yerine soyunurum. Ve bundan zevk aldığından emin olacağım."

Yüz hatları sertleşiyor. "ocukken kaçırılmışsın," diye suçluyor, bir adım daha geri çekilerek. "Bu yüzden seanslar sırasında ailen hakkında konuşmayı reddettin."

Onun önünde duruyorum. "Akıl oyunları sonrası içindir." Ona doğru hamle yapıyorum, kollarımı beline dolamadan önce tepki vermesi ve dönmesi için bir saniye veriyorum.

Fazla m¼cadele edemeyecek kadar zayıftı. Onu yere yatırıp sırt ¼st¼ yatırıyorum ve bileklerini dizlerimin altına sıkıştırıyorum. "Yemekten önce biraz ön sevişme yapabiliriz diye umuyordum." Tişört¼ kavrayıp ortadan yırttığ¼mda altımda kıvranıyor.

"Sen hastasın-"

"Bunu da çoktan belirledik." Eşofmanlarına ulaşmak için hafifçe kalkıyorum.

Eli kayıyor. Ben toparlayamadan çatalı salladı. "Şeytanla yemek yiyebilirsin, seni şeytani piç."

Çatal karnıma saplanıyor, göğ¼s kafesimin altına giriyor, bir zamanlar onu kafese kapatmaya c¼ret eden başka bir adamı bıçakladığı gibi. Aleti tutarken ironiye gülüyorum.

Beni itmek için dizlerini kullanıyor, sonra kapıya doğru sür¼n¼yor, h¼creden çıkınca ayağ¼ kalkıyor.

Yuvarlandım ve kendimi destekledim. Dişlerimi sıkarak çatalı çektim. Elim kıpkırmızı oldu, gömleğim kanı emdi. Yarayı avuçluyorum. Acı veriyor ama ölümc¼l değil.

Çığlığ¼nı duyduğ¼mda koridorda onun izini takip ediyordum. Yerini bulmam uzun sürmedi. Yere yığılmıştı, ayağı bir tele asılmıştı.

Pantolonunun arkasından tutup onu telin üzerinden kaldırıyorum, sonra da ters çevirip bacaklarının üzerine oturtuyorum. "Hayati organlarını ıskalamak istediğ¼ni varsayıyorum."

Yüz¼me t¼k¼r¼yor ve bu hareketin göğ¼slerini zıplatmasına bayılıyor.

Dilimi alt dudağ¼mda gezdirip onun tadına bakıyorum. Sonra ellerimi boynuna dolayarak eğiliyorum. "Tatlı r¼yalar, London." Sıkıyorum.

Nefes alışları parmaklarıma çarpıyor. Tırnakları ellerimi tırmalıyor. Damarları basınçtan patlarken gözlerinin kırmızıyla boncuk boncuk olmasını izliyorum. Ellerini bıraktığında, daha sert boğuyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, kaybolmadan önce sığ yalvarışlarının tadına bakıyorum.

DARKNES

LONDON

P Bilinç beni dünyaya geri döndürdüğü anda anik alevler. Gözlerimi açmıyorum. O huzurlu unutuşun geri dönmesi için yalvarırken onları kapalı tutuyorum - o mutlu hiçliğin. Ama tıpkı dünyayı benden çaldığı gibi, burnumun dibinde kokulu tuzlar sallayarak beni geri getirmeye zorluyor.

Başımı başka yöne çeviriyorum, sersemlemiş bir halde. "Neden hareket edemiyorum?"

Sesim kısık, boğazım çiğ ve boynum hassas. Midemde bir bulantı dalgası dolaşıyor. Acı omuzlarıma vurmadan başımı hareket ettiremiyorum. "Beni boğdun. Neden beni öldürmedin?"

Bir kazıma sesi duyuyorum, sonra gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde Grayson yanımda oturuyor.

Görüşüm açıldıkça, diğer duyularım da açılıyor. Bir verandanın altındayız, akşam taze dağ havasının tadıyla gevrek. Örtülü ışıkların parıltısı alanı dolduruyor, karanlığı bakışlarımın ötesinde tutuyor. Yemek kokusu burnuma geliyor, ağzım sulanıyor ve midem açlıkla sızlıyor. Sonra uzuvlarımdaki hissizliği fark ediyorum ve korku beni tutarlı bir şekilde ürkütüyor.

"İp orijinal tasarımın bir parçası değildi," diyor Grayson bir bardak suya uzanırken. "Ama sembolizme karşı koyamadım."

Aşağı bakıyorum. Kalın siyah bir iple bağlıyım. Vücudumu geçiyor, derimi kesiyor. Ayrıca o lanet elbiseyi giyiyorum.

"Kendi cihazlarınız tarafından kısıtlandınız," diye devam ediyor. "Kendi kendinize koyduğunuz sınırlamalar. Bedeninize dayattığınız bağlayıcı kısıtlamalardan nasıl kaçacaksınız?"

Ona göz kırpıyorum, etkilenmedim.

Omuz silkiyor, sonra bardağı dudaklarıma götürüyor. "Zor bir kalabalık. Metaforun uygun olduğunu düşündüm. O küçük ip her zaman parmaklarına sıkıca dolanır, kan akışını keser, tıpkı kendini yaşamdan kopardığın gibi. Sonra labirente giriyorsun, çılgınlıkları takip ediyorsun, son testi bulmak için."

Labirent mi? O zaman duyuyorum - o bahsedip öne çıkarana kadar arka planda kalan ses. Karanlıktan gelen çılgınlıklar kulaklarıma ulaşıyor.

"Kim o? Ne yaptın sen, Grayson?"

Bana suyu içiriyor ve ben de daralan boğazımı zorlayarak suyu içmeye çalışıyorum. Ama başka bir şey daha var.

Reddederek başımı çeviriyorum ve çıplak omuzlarıma dökülen nemli saçlarımla fark ediyorum. "Bana ilaç verdin," diye suçluyorum.

"Eğer bir fark yaratacaksa, ben istemedim."

"Öyle değil. Ne kullandın?" Kafam bulanık. Herhangi bir yan etki yaşayıp yaşamayacağımı bilmem gerek. Düşünmem gerek. Hazırlanmalıyım.

"Kloroform." Bunu çok rahat, kayıtsız bir şekilde söylüyor. "Banyoya ihtiyacın vardı ve kulağa ne kadar çekici gelse de küvette seninle güreşmek çok fazla zaman kaybettirecekti." Sonra elimi kavradı. "Korkuyorsun."

"Senden korkmuyorum."

Elimi iki elinin arasına aldı. "Korkuyorsun, London. Uzuvlardan kan aktığı zaman eller soğur. Bu psikolojik bir tepkidir." Beni serbest bıraktı. "Hadi yiyelim."

Bir tabağı yaklaşıyor, sonra bir filetodan bir parça biftek kesiyor. Başımı çılgınlara doğru çevirmeye çalışıyorum ama bu acı verici ve gece verandanın ötesindeki manzarayı maskeliyor.

"Hiç sormadım ama vejetaryen olmadığınızı varsayıyorum."

Umursamayacak kadar aç olduğum için öne doğru eğilip çataldaki eti ısıırıyorum.

Bir parça daha dilimliyor. "Hafızanın ne kadarını geri kazandın?" diye sorarak bifteği bana uzatıyor.

Yemeği alıyorum, yavaşça çiğniyorum. Oraya geri dönmek istemiyorum. Zihnimin bir kez kaymasına izin verdim... Kontrolümü tekrar kaybetmeyi göze alamam. "Yeterince hatırladım."

"Kaç yaşında kaçırıldığını hatırlıyor musun?" Grayson bu kez buharda pişmiş bir havuç seçiyor. "Çok iyi hatırlıyorum. Yedi yaşındaydım. Zihnin kendini korumak için kötü şeyleri bastırdığı o seçici hafıza olayı için çok büyüktüm." Havucu bana yediriyor. "Daha genç olmalısın."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Kafeste yaşadıklarımın gerçek mi yoksa uyuşturucunun yol açtığı bir trip mi olduğunu bile bilmiyorum. "Neden bana söylemiyorsun? Hakkımdaki her şeyi zaten biliyor gibisin."

"Eğer her şeyi bilseydim, burada olmazdık. Ve eğer ikimiz de tüm cevapları bilseydik, o zaman bu kur saçmalığını çoktan aşmış olurduk."

Gülüyorum. Elimde değil; tamamen delirdim. "Kur yapmak. Sanırım bu bir *psikopat* için çıkmak sayılır. Küçük bir boğma ön sevişmesinden sonra romantik bir akşam yemeği."

Çıglıklar azalıyor, artık zar zor duyuluyor. Dudaklarımın altındaki bez peçeteyi siliyor. "Yani akşam yemeği ve sinema gibi daha sıradan bir şeyi tercih ediyorsun. Kariyer başarılarımla seni sıktığım bir yer. Sen de kendini beni pohpohlamaya, egomu okşamaya zorluyorsun, bu arada ben de gecenin sonunda hızlı ve özensiz bir sevişme için yeterince sarhoş olmanı umuyorum."

Ona ters ters bakıyorum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "İşkenceyi seviyorsun, değil mi?"

"En çok neyi severim biliyor musunuz? Sözünü tutan insanları. Hastalarımın kötü muamele ettiğimi ve suistimal ettiğimi itiraf ettiğimde beni serbest bırakacağınızı söylemişsiniz." Çenemi kaldırıyorum. "Eminim bir yerlerde sakladığınız bir kayıt vardır... Yani olan oldu. Kariyerim kesinlikle mahvolacak. Dosyalarımın el konuldu. Hastalarımı yeniden değerlendirmeleri için uzmanlar çağrıldı ve

Tedaviler. Sen kazandın, Grayson. Bir başka başarılı ceza daha verildi ve çekildi."

Tabağı itiyor ve ben de yemek kaybının yasını tutuyorum. "Elimde kayıtlı itirafların var ama hiçbir işe yaramayacaklar. Yarı sayıklıyordun, belli ki bir delinin elinden kaçırılman sırasında baskı altındaydın." Ayağa kalktı ve bana baktı. "Teste katlanmanızın ve geçmeniznin nedeni bu değildi."

Masayı geriye itip önümde diz çökmesi için bir alan yaratırken endişe göğsümde bir yılan gibi kıvrılıyor. Gömleğindeki kan lekesine bakıyorum. Onu bıçakladığım yer. Masanın üzerindeki bıçağa bakıyorum.

İtmeye çalışıyorum ama bacaklarım da kollarım kadar sıkı bağlanmış. Çıplak ayak parmaklarım betonu sıyrıyor.

Ellerini kalçalarımın koyarak içgüdüsel bir tepki uyandırıyor. Serin satenle onun vücut ısısının kontrastı tenimi tutuşturuyor. Aynı anda hem kaçmak hem de ona daha yakın olmak istiyorum.

"Kızın kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor. Dokunuşunun hissi ciğerlerimdeki havayı çalıyor, elleri yukarı kalkıyor, ipeksi elbisesi tenimin üzerinde fısıldıyor. "Kafeste seninle birlikte olan kız. Kimdi o?"

Artan baskıya rağmen nefes alıyorum. "Emin olamıyorum," diyorum. Kirli yüzü gözlerimin önünden geçiyor. "Ama sanırım... Sanırım onu sevdim."

Elimizde kalan tek şey dürüstlük. Grayson benim için her ne planladıysa, tek çarem gerçek. O benim kisvemin, dünyaya gösterdiğim yüzümün ardını görüyor ve beni onun gibi yargılamıyor. Aksine, ruhumun en karanlık, en rahatsız edici yönlerini itiraf etmek bana zaman kazandırabilir.

Ve eğer kendime karşı tamamen dürüst olursam, ona söylemek *istiyorum*. Kaçırılmış bir çocuk olarak tüm bu deneyime ve hayata sahip, onu kaçırın insanlar tarafından büyütülmüş... ve bu büyüleyici. Ama aynı zamanda kim olduğu ve bu bilgiyle barındırdığı cevaplar için de kutsal.

Avuçlarını bacaklarımın üzerinde gezdiriyor. Çürük kumaşın altında kaba dokunuşunun aşındırıcı tehdidini hissedebiliyorum. Bunu istiyorum ve bunu istediğim için kendimden nefret ediyorum. "Aşk," diye tekrarlıyor, sanki benim kafamın içinde olduğu gibi o da bunu seslendiriyor, tadına bakıyor.

"Tanıdık geliyordu," diyorum. "Aile gibi. Bir..."

"Abla." Bana baktı.

Kelimeyi duyar duymaz, tanıdık bir anı beliriyor. "Mia." Küçük ayrıntılar, hayatımıza dair hızlı bakışlar zihnime akıyor. Yüzümü gıdıklayan kirli sarı saçları. Gülümsemesi. Gözyaşları. Gülüşü.

Sonra-

Onu benden aldı. Akım oluşuyor, anılar sel gibi akıyor. Parmaklıklardan sökülüp bodrumdan çıkarıldı ve benden uzaklaştırıldı. Gerçeği bilmek için tüm anılarımı geri kazanmama gerek yok.

Diğerleriyle birlikte gömüldü.

"London, nefes al." Grayson'ın sesi beni karanlık köşeden uzaklaştırıyor ve ateşli bir nefesi içime çekiyorum.

"Hatırlamak istemiyorum," diye itiraf ediyorum. Ve hatırlamıyorum da. Gözümün önünde ona işkence ettiyse, onu öldürdüyse... Zihnim beni korudu, beni hiçbir çocuğun işleyemeyeceği bir kötülükten korudu. Şimdi bile, göğsümü daraltan acı o kadar yabancı ki, ezilmeye dayanamıyorum. *Hissetmek istemiyorum.* "O benim kardeşim olamaz," diye fısıldıyorum.

"Emin olmanın tek bir yolu var."

Bunun üzerine bakışlarım Grayson'a takılıyor, onun beyanatına hapsoluyorum. "Kazın onları," diyorum. Ancak bu kez ağzımdan çıktığında anlamı farklı, açık. DNA testi bir kız kardeşim olup olmadığını kanıtlayacaktı. O kadar çok şeyi kanıtlayacaktı ki...

"Ondan asla cevap alamayacaksın," diyor Grayson. "Ama nihai sınavını geçersen, artık onlara ihtiyacın kalmayacak."

Başını kucağıma gömüyor ve ona dokunma refleksi bir kibrit gibi çakıyor. **A r a m ı z d a k i** özlem alev alev ve simsiyah. Kendimi çelikleştiriyorum

İrade gücüm, kendime benzer bir şeye tutunmak için zorlanıyorum.

Düşün. Babamdan cevaplamasını isteyeceğim tek soru *neden* olduğudur.

Ama bunu ben de biliyorum, değil mi? Yıllar boyunca onun bozukluğunu inceledim ve analiz ettim. Kız, kız kardeşim *Mia*, benden çok daha büyüktü. Arka bahçemizde gömülü kızlar kadar yaşlıydı. Onun hedef yaşındaydı, ya ben? Ben sadece yoluna çıktım.

O zaman soru şu oluyor: Beni neden tuttu?

"Beni sevmedi," diye düşünüyorum yüksek sesle. "Bir ebeveynin çocuğunu sevdiği şekilde değil. Beni tımar ediyordu. Ben bir projeydim. Ve onu hayal kırıklığına uğrattığımda, cezalandırılması gereken bir başka itaatsiz genç kızdım."

Grayson bacaklarımı kavırıyor, beni topraklıyor. Ben de ona izin verdim. "Beni öldürecekti," diyorum, artık bunun kesinlikle doğru olduğunu bilerek. Babam -bildiğim tek baba- reşit olmamı bekliyordu.

"Eğer önce onu öldürmeseydin." Elbisemi dizlerimin üzerinden sıyrırken bakışlarımı yakalıyor. "Aşk dediğimiz his, duygu sadece beyindeki bir kimyasal. Bizim asla erişemediğimiz bir kimyasal, ama bu şeytan olduğumuz anlamına mı geliyor?" Kalçalarımı okşuyor, dudakları elbisemi yukarı çekiyor. Isı tenimi yakıyor. "Birbirimizi seviyor muyuz, yoksa sadece birbirimiz için deli mi oluyoruz? Senin için delirdiğimi biliyorum, çıldırtıcı derecede delirdiğimi. Saplantı aşktan çok daha fazla çağrışım yapan bir duygu."

Dokunuşunun ateşi yükseliyor, beni alevler içinde bırakıyor. Avuçlarının kalçalarındaki tensel hissi, ten tene temas, içimde aşka benzer bir cinsel istek uyandırıyor. Grayson'ı istiyorum, ona rağmen ya da belki de onun yüzünden. -Bana kimsenin cesaret edemeyeceği şeyler yapıyor.

"Ben böyle doğmadım." Başımı başka yöne çeviriyorum, parmaklarım umutsuzca ipi arıyor.

"İlk nefesimizi aldığımız gün doğmadık. Onu çaldığımız an doğduk."

Gözlerimi kapatıyorum, sözlerinin çiğ ve acı verici gerçekliğini hissediyorum. "Bizler canavarlarız." O zaman ona bakıyorum, nefessiz ve parçalanmış. "Ve aşkımız bu

canavarca bir şey bizi yiyip bitirecek."

"Olabilir ya da tüm belirsizliği ve acıyı ortadan kaldırabilir," diyor. "Bu doğru, London. Vicdan azabı ya da suçluluk duygusu olmadan doğduk, çünkü can almak için tasarlandık. Hissettiğin utanç, suçluluk... bunlar gerçek değil. Var olmayan duyguları hissetmek için kendini eğitmişsin. Zihniniz sizi gerçekte ne olduğunuzdan korumak için gerçekliğin belirli alanlarından koparmış."

"Bir katil," diye fısıldıyorum. Kafatasımın dibinde bir ağrı zonkluyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Hayır. Sen hastasın. Ben de hastayım. Yardıma ihtiyacımız var."

Derin kahkahası bacaklarımı titretiyor. "Ben hastayım. Aşk hastasıyım. Ama tüm aşklar bir hastalıktır. İnsanlar birbirlerine bir şeyler yapar... Çiftler birbirlerini değiştirmeye çalışmak için aldatıcı taktikler uygular. Aşk adına onları kendilerinin daha iyi bir versiyonu haline getirirler. Biz sadece bu konuda daha dürüstüz. Süreci şekerle kaplamamıza gerek yok."

Başımı salladım. "Sen başıma gelmeden önce iyiydim."

Kalçama bir öpücük konduruyor, sonra ayağa kalkıp üzerime geliyor. "İyi değildin, London. Boğuluyordun."

Masanın sonuna doğru yürümesini izliyorum ve kendimi kalın ipten kurtarmak için tekrar deniyorum. Gerçeklik üzerindeki hakimiyetimi kaybedemem. Zihinsel olarak güçlü kalmalıyım ama artık hiçbir şeyden emin değilim, kendimden bile emin değilim.

Grayson elinde bir dosyayla döner. Masanın üzerine bırakır, içindekiler beyaz masa örtüsünün üzerine dökülür. "Hasta dosyalarına erişemedim. Bizi ele vermeden olmaz. Bu çok tehlikeli." Yığından bir sayfayı cımbızla çeker. "Ama bunu internetten çekebildim. Umarım yeterli olur."

Sayfayı kucağıma bıraktı, başlık yanlışlıkla atılamayacak kadar kalındı.

"Üç kişinin hüküm giymiş seri katili akıl hastanesinde kendini astı." yüksek sesle okur. Üstüne başka bir sayfa konur. "Kundakçı katil hücrelerinde ölü bulundu." Sonra bir tane daha. "İntihar, hüküm giymiş tecavüzcünün hayatını aldı."

Sayfalar üst üste yığılmaya devam ediyor, her başlık bir ağırlık, her isim bir yüz. Başımdaki ağrı çılgınlık atana kadar devam ediyor ve ben "Yeter" diye bağıryorum.

Önümde diz çökmüş olan Grayson uzanıp saçlarıma dokunuyor. "Saçlarını açtığında çok hoşuma gidiyor." Saç tellerini çıplak omuzlarımin üzerine döküyor, boncuklu şalı yerleştiriyor, dokunuşu sakinleştirici, nazik. İçimi bir bulantı dalgası kaplarken kendimi topraklamaya odaklanıyorum.

"Onları ben öldürmedim," diyorum, o kadar alçak sesle ki kendi sesimi zar zor ayırt edebiliyorum. "Hayır," diyor basılı sayfaları kucağımdan kaldırırken. "Sen öldürmedin.

onları. Sen sadece onlara kendilerini öldürmeleri için bir araç verdin." Dünya eğiliyor.

"Tıpkı son hastanız ya da kurbanınız Dale Riley gibi."

Gözlerimi kırıştırıyorum, dünyanın kendini düzeltmesi için yalvarıyorum. "Hayır. Riley programdan ayrıldı."

Yüzüne çekik bir gülümseme yayıldı. "Buna böyle mi diyorsunuz? Aktarma. Hoşuma gitti. Sen olağanüstü birisin London. Sadece profesyonel bir yaşam sürmekle kalmayıp, bu yaşamda başarılı olman. Etrafındaki herkes, tüm dünya senin yalanına yatırım yaptı. Gerçek şu ki, Riley onun kafasına bir kurşun sıktı. Bir memurun silahını çaldı ve tam burada-" iki parmağını çenesinin altında birleştirdi "-pow."

Başımı çeviriyorum, buzul gözlerine daha fazla bakamıyorum.

"Görüyorsun ya, London. Artık sana gerçek gösterildi, bir daha asla yalanı görmeyeceksin. Özgürleştin."

"Özgürleştirildi," diye tekrarlıyorum, anlamını anlamaya çalışarak. Bu kelime kulağa tuhaf geliyor.

"Kimse seni benden daha iyi anlayamaz. Seni daha yakından tanıyan, seni daha tutkuyla sevecek kimse yok." Yüzümü okşuyor, sonra elini benimkinin üzerine koyuyor ve avucumdaki dövmeli yara izini okşuyor. "Kendimizi bile aynı şekilde işaretleriz. Öldürdüklerimiz etimize kazındı ve mürekkeplendi."

Yutkunuyorum. "Ben sadece bir can aldım."

Kaşları havaya kalktı. "Altı can aldınız. Kendi ellerinle değil, zihinlerini kırdın, karanlık bir tohum ektin ve büyümesine yardım ettin, ta ki kurbanların

tek bir seçeneğimiz var." Bıçağa uzanıyor. "Biz aynıyız."

Göz kapaklarım açık tutamayacak kadar ağır. Sallanma hareketi beni daha yüksek bir bilinç düzeyine taşıırken düşmelerine izin veriyorum. Beni öldürmesine izin verirsem, sadece hayatıma son verirsem, yarın bu gerçekle tekrar yüzleşmek zorunda kalmam. Burada bitebilir.

Ani bir hareket beni geriye savuruyor. Gürültülü bir yırtılma sesi duyuyorum ve iplik sıyrılırken kolum serbest kalıyor. Grayson bıçağı diğer bileğimi kesmek için kullanırken gözlerimi açıyorum. Bıçağı elime yerleştiriyor.

"Kendini kim olduğun konusunda dürüstlükten mahrum bırakıyordun," diyor. "Ve ben zayıftım. En az senin kadar benim de hesap vermem gereken şeyler var. Kurbanlarım onlara gösterdiğim merhameti hak etmediler, onlara kendilerini kurtarmaları için bir seçenek bile vermedim. Buraya bir sebepten dolayı geldik, tek bir amaç için tasarlandık. Artık birbirimizi bulduğumuza göre, artık onların kanunlarına boyun eğmek zorunda değiliz."

Ona bakıyorum, kendi çılgın yaratımlarının üzerinde yükselen güzel, karanlık bir tanrı. "Sen kesinlikle delisin."

Gülümsemesi paramparça ediyor. "Bana katılman için sabırsızlanıyorum." Bıçağı kavıyorum, adrenalin yükseliyor.

"Ama sana bir seçim hakkı veriyorum. Bundan sonra başka seçenek yok. Bu bizim sonumuzdur."

Önce karanlığa, sonra ona bakıyorum. Göğsüm beklentiyle karıncalanıyor. "Seçeneklerim neler?"

"Bir yıl önce, gözaltına alınmadan önce bir adamı takip ediyordum. Bir sonraki kurbanım o olacaktı. Şimdi o senin. Benim sana hediye."

Çıglıklar kesildi ama korkutucu bir farkındalık şokuyla artık neden var olduklarını biliyorum. "Hayır. Grayson, lütfen. Bunu bana yapamazsın."

"Sana gerçeği açıklamaktan başka bir şey yapmadım. Ama seni sonunda seçim yapmaya, yalanları bırakmaya zorluyorum London. Bunu yapmanı ne kadar çok istediğimi sana anlatamam."

"Bu oyunu oynamayacağım." Demek istediğimi vurgulamak için bıçağı yere atıyorum.

"Yani kendi dünyana geri dönüp... ne yapacaksın? Suistimalini itiraf mı edeceksin? Lisansını kaybedecek ve hatta muhtemelen hapis mi yatacaksın?"

Hayır. Altımdaki pisliğin çektiği gibi acı çekmeyi reddediyorum.
Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum.

"Ben öyle düşünmemiştim." Bıçağı alıp bir kez daha avucuma yerleştiriyor. "Öyleyse seç. Ortaya çıkardığımız her şeyden sonra, artık bildiğin her şeyden sonra. Bir can almaktan daha mı üstün olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Hadi öğrenelim."

Karanlığa doğru döner. "Karar vermek için sabaha kadar vaktin var. İpten kurtul, labirentte koş ve seçimini yap. Ya kurbanımızı rehabilitasyon yoluyla özgür bırakırsın ya da hayatına son verirsin."

Oh,

Tanrım.

"Başla."

OceanofPDF.com

T R A P

L O N D O N

W özgürleşmek ne anlama geliyor?
Sırasında benim kariyer olarak a profesyonel
Psikolog, Ben de

Her biri şu ya da bu şekilde zihinsel olarak zincirlenmiş ve sınırlamalarla bağlanmış birçok hastaya danışmanlık yaptı. Kendilerinin özgür olduğuna inanan en rahatsız kişilikler bile sakatlayıcı bir psikoz tarafından yönetiliyordu.

Maddemizi elimizden alırsanız, sadece düşüncede var oluruz.

Hepimiz karakterden doğan düşünceleriz. Her yeni an, aldığımız her yeni yön ve çıktığımız her yolculuk önce düşünce tarafından doğurulur. İşte bu düşünce, benim dönüşümüm.

Karanlık tarafından vaftiz ediliyorum.

Kendimin yansımasına baktım ve yalın gerçeği gördüm. Zihnimizin yarattığı imaj tarafından çarpıtılmamış. Bu açıklıkla yüzleştiginizde, ya kabul edersiniz ya da kırılırsınız.

Hiç kimse zihninin mutlak yıkımından sağ çıkamaz. Bizler sertleştirilmiş cam değiliz, narin kırıklarız ve ben çatlıyorum.

Yeteneklerimi altı adamın zihnini çarpıtmak için mi kullandım? Ölümlerinde cinayet silahı ben miydim? Yoksa Grayson zihnimi mi paramparça etti?

Hangi gerçeklik doğru?

Ormanın kenarına doğru koşarken çıplak ayaklarım toprağı dövüyor. Grayson'ın evi gece gökyüzüne karşı uzun ve uğursuz duruyor, parıldayan ışıkları keskin havada kırılmış bir hale oluşturuyor. Seyrek ışığı kullanarak beni çite doğru yönlendiriyorum. Neredeyse varmışım.

Statik patlıyor, karanlığa karşı çatırdıyor. "Çitlere dokunmak oyunu çok erken bitirir, aşkım. Bunu yapmak istemezsin."

Jiletli tellere bakarken göğsüm sıkışıyor, nefes nefese kalıyorum. Dokuma metal çit boyunca uğuldayan elektrik vızıltısını duyabiliyorum. *Piç* herif. Başka bir kaçış için çaresizce etrafıma bakıyorum.

"Sadece tek bir çıkış yolu var," diyor Grayson'ın bedensiz sesi. "O da *içeri girmek*."

Bahçe labirentinin ağzı önümde uzanıyor, yüksek bitki duvarlarıyla çevrili.

"Bu delilik," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Ya reddedersem?" Bağıriyorum. "Ya bütün gece burada oturursam?"

Cırcır böceklerinin cıvıltısı benim tek cevabım. "Kahretsin." Başımı ellerimin arasına gömüyorum, yakıcı nefesler alıyorum, kemiklerim yorgun. Sırtımdaki ağrı sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyorum; vücudumun alt yarısı bir ağrı ağı gibi.

Kefaret başka bir düşünce. Çılgınca bir notayla geliyor aklıma, gecenin içinde çımlayan bir çığlık. Labirentin ortasında bir yerde, bir adam kaderini bekliyor. Grayson'ın kurbanlarından biri. Burada olmak için ne yaptı? Kurtarılmaya değer mi?

Bu seçimi yapmaya kimin hakkı var?

Ben bir kurtarıcı değilim. Kesinlikle bir kahraman değilim. Ama Grayson'ın beni resmettiğı bu aşağılık yaratık olmayı reddediyorum. Kötü olan ben değilim, olamam. Babamın kanı damarlarımda dolaşmıyor.

Bir seçeneğim var.

Elbisenin eteğini yukarı çekip ayak bileklerimi serbest bırakıyorum ve labirentin girişine doğru koşuyorum. Bir doktor olarak yemin ettim ve yerçekiminin beni en kara deliğe çekmesine izin veremem... henüz değil.

Kafesli açıklığa ulaştığımda ateş ciğerlerimi yakıp kavuruyor, nefes almak için hemen içinde duruyorum. Ağırlığımı destekleyen yeşil duvara tutunuyorum. Dikenler avucuma batıyor ve geri çekiliyorum.

Çıglıklar burada daha yüksek. Tenim titreyerek dalgalanıyor. Uzun çitlerin üzerinde bir parıltı gecenin tozunu alıyor ve hedefimin orası olduğunu biliyorum. İçeri giriyorum.

Soğuk terler tenimi kaplıyor, dişlerim takırdıyor. Gölgeyi yeşil duvarların etrafından dolanarak daha derine indikçe, gece havası daha da soğuyor. Gece karanlıklaştıkça sıcaklık düşüyor.

"Kahretsin," diye küfrediyorum çıkmaz sokağa girdiğimde. Etrafımda dönüyorum, ellerim karmakarışık saçlarımı yumrukluyor. "Nereye gidiyorum ben?"

Hoparlör sisteminin bozuk tıslaması patlak veriyor ve ben sese doğru dönüyorum.

"Çok sabırsızsın. Doğuya doğru git. Hastanı merkezde bulacaksın." "Lanet olası doğu," diye nefes alıyorum, nefesim buğulanıyor. Doğru ne tarafta? I Bunun yerine ışığı kovalıyor, labirentte gölgeler ve içgüdülerle ilerliyor.

Şimdiye kadar bana eşlik eden sessizliği bir çınlama sesi bozuyor. Hafif bir çınlama kulaklarıma fısıldıyor. Çınlamayı takip ediyorum, elbisemin eteklerini yıpranmış patikada arkamdan sürüklüyorum. Bir köşeyi döndüğümde labirentin boşluğu aydınlanıyor. Şok, keskin bir sivri uçla göğsümü ele geçiriyor.

Hayır.

İlk başta bakmayı, *görmeyi* reddediyorum, *bu yüzden* ellerime bakıyorum. Düşüncelerim bir boşlukta kaybolurken, akıntı tarafından aşağı çekiliyorum.

Sonra anahtarlara baktım.

Parıldayan gümüş, bronz ve paslanmış metallerden oluşan bir gölgelik, kırmızı tellerle havada tutuluyor; gökyüzünde kandan dokunmuş bir örtü. Tuşlar birbirine vuruyor, karanlık, çınlayan bir melodi çalıyor ve iliklerime kadar ürperiyorum.

Sesim bir kahkahayla çatlıyor. Gözlerim bulanıklaşana kadar bedenimdeki dövmeli anahtara bakıyorum. Köşelerinden ter sızıyor, iğne gibi ısırın bir sızı görüşümü berraklaştırıyor.

O beni tanıyor.

Kibrimle, çirkin ve aşağılık olanı gizledim. Ama o gördü.

Benim mesleğimde, geçmişiniz yanlış bir teşhis kadar zarar verici olabilir. Utanç, kendimize karşı işlediğimiz çoğu günahın temelidir.

Siyah bir gökyüzünde dans eden yıldızlar gibi dönen ve parıldaayan anahtarlar, spot ışıklarının yansımasıyla parıldıyor. İki ışık labirent açıklığının ortasındaki cam bir kabın üzerinde parlıyor. Ağzına kadar suya benzeyen bir şeyle dolu bir tank. Üzerinde yarı çıplak bir adam asılı.

Kendini tutmaya çalışırken çılgılık atıyor. "Yardım edin bana!"

Geri dönmeye çalışıyorum ama Grayson'ın sesi geceyi yararak beni durduruyor. "Hastanızın altında yüksek konsantrasyonda sülfürik asit içeren ölümcül bir bileşik var. Eti ve kemiği eritebilen ölümcül bir miktar. Ona yardım etmek için, London, kurallara uymak zorundasın. Tabii hayatını kurtarmaya değer bulursan."

"Siktir git!" Daireler çizerek dönüyorum, arıyorum. Omuzlarıma asılı boncukları pençeliyorum, kolye kırılıp cam küreler yere dökülene kadar onları çekiştiriyorum. "Onu nasıl kurtarabilirim?"

"Takip etmeniz gereken bir yol var. Taşlar yol gösterir. Her birinin üzerinde durun ve bir anahtar seçin. Seçtiğiniz her anahtar için hastanız ya alçaltılacak ya da daha yükseğe kaldırılacak." Bir süre duraklar. "Senin için seçtiğim iki özel anahtar var. Biri şeytanı serbest bırakacak, diğeri ise öldürme anahtarı."

Hangisinin hangisi olduğunu nasıl bileceğim?

Nefesim göğsümü yakarken konteynere bakıyorum. Tüplerden oluşan bir labirent dolanıyor ve birbirine bağlanıyor. Yüce İsa.

"Çok fazla yanlış seçim yaparsanız, hastanız kurbanlarınıninkine çok yakın bir ölüm yaşayacaktır. Ancak, kara ruhunu kurtarmak için ondan isteyeceğiniz her samimi itiraf, onu kaderindeki ölümden daha da uzaklaştıracaktır."

Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "O ne yaptı?" Bağıriyorum. "Onun hastalığı ne?"

"Ben masumum!" diye haykırır adam.

"Kapa çeneni!" Anahtarlara bakıyorum. "Söyle bana Grayson, yoksa ona nasıl yardım edeceğimi bilemeyeceğim."

Sesi geri dönmeden önce soğuk havanın tenimi karıncalandırmasını bekliyorum. "Roger'ın özel parafilisi pedofilik bozukluktur, ancak eminim ki çürümüş etinin altında çok sayıda başkalarını da ortaya çıkaracaksınız."

Kendi kendime başımı sallıyorum. Pedofili benim uzmanlık alanım olmasa da, bu teşhisi koyduğum iki hastam oldu. Midem zonkluyor. Beni bu kadar rahatsız eden çok az parafili var. Grayson akıllıca bir seçim yapmış. *Bunu yapamam.*

"Roger'ın hastalığı yüzünden en az yedi çocuk acı çekti," diyor Grayson. "Ve dördü öldürüldü, Roger'ın elleri tarafından bu dünyadan alındı. Kalıntıları çözüldü ve gömüldü. Sadece bir tanesi için -yeğeni- hakkında dava açıldı ama mahkeme delil yetersizliğinden dava açamadı."

Bacaklarım zayıf ve titreyerek ilk taşın üzerine çıkıyorum. "Neden yetkililere kanıtları vermediniz?"

"Bu adam masum kurbanlarına hiç merhamet etmediği için, kendisine hiç merhamet gösterilmemesini hak ediyor."

Doğru. Bir psikopatı ikna etmeye çalışıyorum. "Bunu yapamam. Bunu yapamayacağımı biliyorsun-"

"Son bir şey daha," diye araya giriyor Grayson. "Roger'ın en son kurbanının, Michael adında bir çocuk olduğunu ve henüz bulunamadığını bilmelisiniz."

Asit kabının üzerinde sallanan adama bakıyorum. *Oh, Tanrım.*

Ben kayanın üzerinde dengemi bulmaya çalışırken hoparlör sistemi bir cızırtıyla kapanıyor.

Gölgelikten bir feryat yükseliyor ve bu feryadın gırtlaktan gelen acısını hissedebiliyorum. Hiç bitmeyen bir acının uçurumundan kopup gelen bir çığlık.

Elimi havaya kaldırmaya zorluyor.

İlk anahtara uzanırken kayanın üzerinde sallanıyorum, çıplak ayaklarım taşın tırtıklı kenarını kavıyor.

Affet beni.

Parmaklarımın ucu bir tanesine tutunmadan önce tuşları sıyrıyor. Gözlerimi kapatıp aşağı doğru çekiyorum.

Bir gıcırdama sesi açıklıkta yankılanıyor ve sonra Rodger'ın bedeni sarsılıp yere düşüyor. Dişlerimi takırdatan yarım yamalak bir feryatla haykırıyor. "Dur, dur! Yapma bunu. Beni öldüreceksin."

Midemi kaplayan hastalıkla nefes alıyorum. "Eğer denemezsem, ne olursa olsun seni öldürecek." Bir sonraki taşla geçip ayak parmaklarımın üzerine uzanıyorum, elim asılı anahtarların altında sallanıyor. Alevler belimi yalıyor. Grayson'ın oyununun hiçbir mantığı yok. Anahtarlardan biri bu adamı serbest bırakabilir ya da hepsi onun sonunu getirebilir.

Bronz bir iskelet anahtarı tutup çekiyorum.

Roger bir santim daha düştü.

Kahretsin. Panikle, bir sonraki taştan vazgeçip tanka hücum ettim. Benden daha uzun. Belki altı metre yüksekliğinde ve dikey bir akvaryuma benziyor.

Tanrım. Grayson testlerimi tasarlamak için beni her yönümle ele aldı. Şimdi de huzur için kullandığım bir şeyi ölüm tuzağına çevirdi.

Adamın yalvarışlarına aldırmadan geri kalanını inceliyorum. Monte edilmiş ahşap bir kiriş Roger'ı havada tutuyor, kalın metal kablolar ağırlığını destekliyor, gövdesi deri bir kayışla sarılmış. "Bu bir cellat darağacı." Basit bir yapı ama sağlam ve dayanıklı inşa edilmiş. Grayson'ın tuzağını inceleyerek çevrede yürüyorum. Roger'ı doğrudan asit fiçisine atmadan serbest bırakmanın bir yolunu arıyorum.

"Lütfen, bana yardım edin," diye yalvarıyor.

İskeleyle tırmanıp onu tanktan uzaklaştıracak kadar güçlü olsam bile Grayson buna izin vermezdi. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, kapandaki bir dişli gıcırıyor ve Roger yüzeye yaklaşıyor.

"Allah kahretsin-" diye hıçkırıyor, gevşek, süt gibi vücudu sefil çığlıklarıyla sallanıyor.

"Tanrım. Kapa çeneni. Kapa çeneni." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Neden bana bu konuda yol göstermiyorsun Roger?" diyorum, yolumu üçüncü taşa kadar takip etmeye karar vererek. "Bana kendinden bahset. Sen de benim gibi bir sebepten dolayı buradasın. Bu işte beraberiz, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyor.

Yerel bir süpermarkette et paketleyicisi olarak yaptığı işten bahsederken önümdeki taşları sayıyorum: üç. Roger'ın ayaklarının sülfürik aside çarpmasına kaç santim kaldığını ölçüyorum. Belki beş... Emin olamıyorum.

Kayalara ulaşamayacağım bir yerde, ipli gölgelikte daha fazla anahtar var. *Kurallara uy.* Ama Grayson kurallara uymaz. Onları çiğniyor. Toplumun kanunlarına meydan okuyor. Grayson'la ilgili her şey bir sınav.

Kayadan inip zıplıyorum ve elimi havada sallıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sus, Roger." Tekrar zıplıyorum ve bir anahtarı yanımda aşağı çekiyorum.

Dişlilerden derin bir inilti geliyor, sonra Roger iniyor. Geçen seferkinden daha da alçaktan iniyor, ayak parmakları tepeyi sıyrıyor. Öfke dolu bağırışları sinirlerimi geriyor ve çığlık atıyorum. Ellerim saçlarımda, köklerini kavriyorum, endişeyi yırtıyorum.

Göğsüm kabarıyor, bir tuş denizinde kayboluyorum, hepsi yukarıda birbirine çarparken alaycı bir melodiyle parıldıyor. Çok fazla var.

Bir elimi karnıma bastırıyorum, siyah saten çok bağlayıcı, dar ciğerlerime hava çekerken. *Bir can almaktan daha mı üstün olduğunu düşünüyorsun?* Grayson'ın sorusu aklımdan çıkmıyor. Bu özel kurbanı seçmesinin bir sebebi vardı, neden?

Taşa basıyorum, çıplak ayaklarım su topluyor, batıyor. "Bana kurbanlarından bahset Roger."

Gölgelerin ötesinde, onun hareketsizliğini görüyorum. Gözlüklerim olmadan bu mesafeden bulanık görünüyor ama tavrını, sert vücudunun duruşunu okuyabiliyorum. "Neden? Ne önemi var ki?"

İnkâr yok. Pişmanlık yok. *Ne önemi var ki?* Bu adam benim terapi odamda oturuyor olsaydı, antisosyal spektrumu araştırmak, belirli bir psikopati olup olmadığını ayırt etmek için bir not kaydederdim. Ama terapi odamda değiliz ve sadece bir tane olduğunu kabul etmek için zamanımız var.

"Ben bir psikologum," diyorum, bir sonraki tuşa uzanmadan önce bir an duruyorum. "Size yardım edebilirim. Yani, teoride. Aslında yaşaman ya da ölmen umurumda değil. Sadece ölümünün ellerimde olmasını istemiyorum."

Şurada. Acımasız dürüstlük. Grayson her neredeyse, eminim o şeytani gülümseme dudaklarını eğiyordur. "Eğer bu doğruysa ve sana isnat edilen suçları işlediysen... o zaman hoparlör sistemindeki o adam buradan canlı çıkmaya izin vermeyecek. Seni kurtarmak için yapabileceğim bir şey olduğundan emin değilim."

"Senin derdin ne lan?" diye bağıyor bana. "Tanrım, sen de en az onun kadar berbat durumdasın."

Omuz silkiyorum. Belki. Muhtemelen. Ama adrenalinin etkisi geçti ve yorgunluk sabrımı taşıyor. Grayson ofisime girmeden önce kararımı vermiştim. Gerçekten sadist olanlar için rehabilitasyon mümkün değildi.

Bu adamı dönüştürmem için bana sonsuz gece verilse bile başaramazdım.

Zihnimin arkasında bir yerde bir ses fısıldıyor. Buraya daha önce de gelmiştim, uçurumun kenarında duruyordum. İmkânsız bir savaş verdiğimi, sonu olmayan zihinsel bir savaş yürüttüğümü ilk kez fark ettiğim an.

Bu keşif, bu kabullenme sırasında bir adamın aklını kırdım. Psikozunu ona karşı çevirdim ve onu yutmaya teşvik ettim. Onu bitirmek için.

Göğsüm alev alıyor, nefeslerim düzensizleşiyor. Bir ciğer dolusu soğuk hava çekip yanığı söndürüyorum. *Artık size gerçek gösterildiğine göre, yalanı bir daha asla görmeyeceksiniz. Özgürleştin.*

Özgürleşmiş. Utanmadan konuşmak ve hareket etmek için özgür.

"Yaptığım şeyden utanmıyorum," diyorum kayanın üzerinde kendimi sabitleyerek. "Bunu kendimden sakladığım için utanıyorum." Kabul ettiğim bir zayıflık

O hastane yatağında uyandığım saniye. Gerçeği *kabul edemediğim*-*edemeyeceğim* için bir sanrıya dönüştürdüğüm bir inkâr.

Askıdaki adama bakıyorum. "Michael nerede, Roger?"

Kıvranıyor, umutsuzca çırpınıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kaküllerimi gözlerimden uzaklaştırıyorum, ellerimi kalçalarımaya sabıtlıyorum, sabırsızım. "Küçük bir çocuğu kaçırdınız. Onu bir yere sakladın. Seni kurtarmamı istiyorsan, bana yerini söyleyeceksin. Michael hayatta mı?"

Elim havaya kalktı. Anahtara alaycı bir şekilde vuruyorum. Bağırıyor, "Evet! Tamam. Evet! Çocuk yaşıyor."

Anahtarı çekiyorum. Roger'ın vücudu daha yükseğe çıktı. Bir rahatlama hıçkırığı vücudunu sarıyor.

Grayson'ın kendi kurallarına göre oynadığının farkına varıyorum. Mekanizmayı o kontrol ediyor. Anahtarlar tellere bağlı, teller mekanizmaya bağlı ve Grayson kumandaları çalıştırıyor. Kontrol onda.

Kontrol bizde.

Roger'ın hayatı sadece Roger'a bağlı.

Onlara kendi canlarına kıyma imkanı veriyoruz.

Bu adamı kurtarmak istiyorsam, tek yapmam gereken itiraflarını serbest bırakmak. Bir bit yeniği olmalı. Grayson hiçbir kurbanına gerçek bir şans vermedi. *Bunu benim için yapıyor.*

"Michael nerede?" Ben soruyorum.

Cevap vermiyor. Sonra, ben bir anahtara uzanırken, "Bekle. Hazır değilim." dedi.

"Çalıp öldürdüğün çocuklar da öyle." Anahtarı tutup çekiyorum. Roger düştü. Ayak parmakları aside çarptı ve çığlık attı.

"Şimdi, çocuk nerede tutuluyor?"

"Kahretsin-" Dizlerini bükerek ayaklarını asidin üzerinde tutmaya çalışıyor. "Eğer sana bunu söylersem... hapse girerim. Erkeklere ne yaptıklarını biliyor musun?"

benim gibi hapiste mi?"

"Bundan ölümden daha mı çok korkuyorsun?" Meydan okuyorum. "Eğer öyleyse, söyle bana. Eğer seçiminiz ölümse, bunu yapan adamı tanıyorum. O sana bu özgürlüğü verecektir."

"Özgürlük mü?" diye tükürdü bana. "Sen delisin."

"Akli durumuma ikinci kez hakaret ediyorsun." Sırtıma çok az ya da hiç sarsıcı bir darbe almadan kayadan atlıyorum. Temizleyici bir nefes alıyorum. "Kendin için kötü bir durum yaratıyorsun Roger. Ve karar vermek için sadece birkaç saatin var."

Pozisyonunu koruyamaz, vücudu yorgun düşer ve bacaklarını bırakır. Ayakları suya batarken kulakları yırtan çığlığı labirentte yankılanıyor. "Tanrım, lütfen, bu şekilde ölmek istemiyorum."

Bir taşın üzerine çıktım. "Kurbanlarınız nasıl öldü?"

Nefesi başının etrafındaki havayı buğulandırıyor. "Cehenneme kadar yolun var."

O yollardan geçtim. Ayak parmaklarımın üzerine uzanıyorum ve bir anahtarı kavriyorum. Soğuk metal, sıcak tenime karşı tatmin edici bir his veriyor.

"Bekle," diyor tekrar, grotesk, asit yemiş ayaklarını tankın üzerinde tutmak için zorlanıyor. "Kendime yardım edemedim. Bu bir hastalık."

"Nasıl?" Talep ediyorum.

"Kahretsin. Pekala. Siktir. Tamam. Onları boğdum." Vücudunu konteynirdan uzaklaştırmaya çalışarak kıpırdanıyor.

Babamın boynuma dolanan ellerinin acımasız anısı bana saldırıyor. İğrenme öfkeye dönüşür.

"Evet. Onları boğdum," diye tekrarlıyor, bu sefer daha kolay, sanki itiraf iyi hissettiriyormuş gibi. Bu şekilde Roger da özgürleşiyor.

Elimi anahtarın etrafına kapatıyorum. Sonra çekiyorum. Roger tekrar yukarı kalktı. Rahatlamış bir şekilde bacaklarını uzatıyor.

Son taş doğru ilerliyorum. Roger henüz anlamamış olsa da bu işin nasıl yürüdüğünü anlıyorum. Başımın üzerinde sallanan anahtarların sayısı önemli değil; bir anahtar seçmem benim seçimim. Grayson beni tanıyor, beni anlıyor, beni tahmin ediyor.

Bir anahtar pedofili serbest bırakacak. Bir anahtar onun hayatını sona erdirecek.

Anahtarları inceliyorum. Pırıl pırıl bronz, paslanmış metallere, parlak gümüş. Çok güzeller. Bunu asla kabul etmedim - o zamanlar bile - ama yaramın üzerine bir anahtar çizdiğimde, öldürdüğüm kişiyi damgalıyordum. Bu benim ödülümüdü. Bunu şimdi itiraf edebilirim.

Kan kırmızısı tellerin ve tuşların oluşturduğu gölgelik, ruhuma seslenen karanlık bir melodi çalıyor. Hayır, ben böyle doğmadım. Çalındım, tımar edildim ve sıradan bir insanın sadece kabuslarında görebileceği başka bir âleme doğdum. Canavardan asla korkmadım, çünkü canavar zaten içimdeydi.

Roger'a, "Çocuğun nerede olduğunu bilmek istiyorum," diye vurguladım.

Keçeleşmiş, kelleşmiş kafasından ter akıyor. Hayatında olduğu kadar burada da acınacak halde. Başını iki yana sallıyor. "Yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Elim iki anahtar arasında gidip geliyor. İlki altın. Lekesiz ve yeni. İkincisi paslanmış. Dişleri budaklı, gümüşü yıpranmış ve solmuş. Bedenimde taşıdığım anahtarın bir kopyası.

Grayson benim için seçti.

"Michael'ı düşündüğünde ne görüyorsun? Ne hissediyorsun Roger?" Elim havaya doğru uzanıyor.

Roger koşum takımını yırtacak gücü bulur. Deriyi pençelerken küfürleri geceyi tuzluyor. "O özel biri," diyor sonunda. "Onu en uzun süre ben izledim. Tanrım, çok güzel. Bebek mavisi gözleri. İnce sarı saçları bir çanak şeklinde kesilmiş. Seni yumuşak ve narin."

Anılarında kaybolmuşken, iç çamaşırı pişmanlığının gerçek eksikliğini gösterir. Bir ereksiyon, kirli malzemeyi renklendiriyor. Tiksintiyle gözlerimi reklam ediyorum.

Yine de bu adamın değişme yeteneğine sahip olup olmadığını bilmek zorundayım. Bakışlarımı tekrar Roger'a çevirmeye zorluyorum. "Onu serbest bırakabilir misin?" Çocuğu serbest bırakacak değil. Ama *bırakabilir*. Böyle aşağılık bir adam için bu iki kelime birbirinin yerine kullanılamaz.

Kelimeleri oluşturmaya çalışırken ağzı seğiriyor. Bu çok anlamlı bir mikro ifade. Benim görüşüm engelleniyor, özellikle de karanlıkta.

gerçek duygularını maskelemek için.

"Evet," diye bağıyor. "Tamam mı? Onu serbest bırakacağım. Bırak gideyim, seni ona götüreyim."

Yalancı.

"Peki ya diğerleri?" Israr ediyorum. "Zarar vermeyi planladığın gelecekteki tüm çocuklar. Islah olduğuna, bir daha asla başka bir çocuğa zarar vermeyeceğine ya da öldürmeyeceğine nasıl güvenebiliriz?"

Kahkahası açıklığın üzerinde yankılanıyor. "Sen ciddi misin?" Bana ters ters bakıyor. "Sen lanet olası bir terapistisin. Hastalığının nasıl işlediğini biliyorsun." Uzun bir nefes verdi. "Deneyeceğim, tamam mı? Yardım alacağım. Toplantılara gideceğim. Sikime lanet olası bir bekaret kemeri takacağım!" Koşumla daha fazla savaşıyor. "Şimdi beni buradan çıkar, seni lanet olası amcık."

Evet, Roger'ın ortaya çıkarması gereken daha birçok hastalık var. Kadın düşmanı kadın düşmanı da bu listede. Geleceğinde reform yok. Serbest bırakılırsa hapiste yatabilir. Ama eninde sonunda serbest bırakılacak. Masum hayatları avlamak için serbest bırakılacak.

Adalet sistemimiz, söz konusu çocuk avcılarının olduğunda başarısız oluyor. En çok korunmaya ve barınmaya ihtiyacı olan hayatlar. Grayson da tıpkı Roger gibi bir canavarın kurbanıydı, kız kardeşim ve ben de... Artık hiçbirimiz için rehabilitasyon yok.

"Ne bekliyorsunuz?" Roger bağıyor. "Yap şunu!"

Biri onu serbest bırakacak. Biri öldürme düğmesi.

Paslanmış anahtarı çekiyorum.

Roger'ın çığlığı labirentin üzerinde yayılarak vücudu önce asit tankına düşer.

Kabın dibine batıyor. Su fokurduyor ve köpürüyor, önce pembe, sonra koyu kan kırmızısı bir renk alıyor. Et sallanıyor ve yanlara çarpıyor, sonra yüzeye çıkıyor. Başka tarafa bakmıyorum, bakmıyorum. Korkunç ölümün ortaya çıkışını izliyorum.

Dakikalar ya da belki sadece saniyeler geçer. Sıvı, artık Roger'ı ayırt etmek için çok kalın olan macun benzeri bir maddeye dönüşür.

Düşüncelerim bir boşluk. İçimden kutsanmış ve geceye sıçramış. Ben sadece *varım* - en saf kabullenme duygusu doğal düzene karışıyor. Varlığım dengede.

Sonra kolların belimi sardığını hissediyorum.

Grayson beni göğsüne doğru çekti. Başımı arkaya yaslıyorum, kalbinin benimkiyle aynı anda attığını hissediyorum. "İlk avımız." derken katı formu beni kucaklıyor.

OceanofPDF.com

DELIVERANCE

GRAYSON

A Vızıltı gece havasını dolduruyor, yüklü bir akım okşuyor, kucaklıyor. London'ın teninde titreşen elektrik nabzını hissediyorum.

İlk cinayetimiz.

Onun sıcaklığına bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi çekiliyorum, sanki vücudu geçmişimizin şeytanlarını uzaklaştırabilirmiş gibi. O benim tapınağım ve ayaklarının dibinde diz çöküp tapınmak istiyorum.

"Yanıyorum," diyor. Adrenalin hâlâ kan dolaşımında dolaşıyor, eti kollarımın altında kaynıyor. Ön kollarımın tendonları geriliyor, bedenini kendime bastırmak için yanıp tutuşuyorum.

Açıklamasına gerek yok. Ne hissettiğini anlıyorum. Öldürmemizin heyecanıyla yanıyorum, ona dokunmadan duramıyorum. Aramızdaki her doku kışkırtıcı, erotik bir zevk.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum kulağına. "Çok canlısın." Elbisenin tokasını buluyorum ve fermuarı sırtından aşağıya doğru çekiyorum. Parmaklarım teninde geziniyor, tüm varlığım ona dokunmak için yanıp tutuşuyor.

"Senin sınavını geçmiş olabilirim ama ben kendi sınavımda başarısız oldum." Vücudu kaskatı kesilir.

Çocuk. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Bir olmaya çok yaklaşmıştık. "Çocuğun tehlikede olmadığını bilmek sonucu senin için değiştirir miydi? Farklı bir seçim yapar mıydın?"

Kollarımda dönüyor, gözleri gerçeği arıyor. "Nasıl?"

Gevşek bir tutam saçı kulağının arkasına itiyorum. "Güven, London. Sırada bu var. Bana güvenmek zorundasın. Masum bir çocuğun ölümünün acısını çekmeni isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

Bana göz kırpmıyor. "Başından beri güvendediydi."

Dudaklarımı alnına bastırıyorum, kendimi onun tadından mahrum edemiyorum. "Biz o canavarlar değiliz," diyorum, ellerim sırtında ve belinde bir yol çizerek saten elbiseyi kavırıyor. "Ama sıradan da değiliz. Açgözlüyüz ve beslenmek zorundayız."

O da bana dokunuyor; elleri ön kollarımdaki mürekkep ve yara izlerini takip ediyor, avuç içleri göğsümde sürtünme arıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve enseme okşuyor. Yakınlaşmaya yönelik her samimi arayış bedenime tahrik edici bir şok gönderiyor.

Sınır tanımıyoruz. Serbest bırakıldık.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi," diye itiraf ediyor. "Ve şimdi, asla doymayacağım. Nasıl duracağız? Boşluğu doldurmak sonsuz bir döngü. Bizi tüketene kadar hep daha fazlasına ihtiyaç duyacağız."

Yüzünü avuçluyorum ve o karanlık gözlere bakıyorum. Altın rengi benekler anahtarların yansıtıcı ışıltısıyla parlıyor. "Asla durmak zorunda değiliz. Asla. Tıpkı senin artık bir yalanı yaşamak zorunda olmaman gibi, benim de artık katlanmam gereken bir kefaretim yok. Aramızda utanç diye bir şey yok. Çıldırıcı ihtiyaca gelince..." Elbiseyi vücudundan aşağı sürüklüyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. "Kendimizi tatmin etmenin bir yolunu bulacağız."

Yıldız ışıyla yıkanan vücudu dayanılmaz güzellikte. Sonunda ulaşabileceğim kışkırtıcı bir cazibe. Onu görünce sarhoş oluyorum. Ağzımı omzuna indiriyorum, tenindeki leylak renginin tadına bakıyorum - afrodizyağım, uyuşturucum. O benim bağımlılığım.

Minik belini ellerimle kavradığımda nefesi kesiliyor. Sonra büyüye teslim olarak başını arkaya yatırdığında, etine öpücükler bırakıyorum. Açgözlülükle onun her santimini kendime alıyorum.

Bakışları, kurbanımızın eriyip yok olduğu tuzağa kayıyor. "Bu çok fazla, bana dokunmaya devam et Grayson. Yanıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Tanrım, edepsiz konuşmana bayılıyorum. Bana yapacağımız bütün kötü şeyleri anlat." Dizlerim yere çarpıyor. Leğen kemiğinin yumuşak derisini emiyorum, omuzlarımı kavrayışına bayılıyorum, bacakları ihtiyaçtan titriyor.

"Her şeyi yapabiliriz," diyor, sesinin gırtlaktan gelen tizliği kontrolümü yırtıyor.

Parmaklarımı uyluklarından aşağı sıyırıyorum, sonra bacaklarından birini omzumun üzerine getiriyorum ve ağzımı iç uyluğunun hassas etine gömüyorum. Dişlerimi hissettiğinde sarsılıyor ve sıcaklığı yüzüme değdiğinde inliyorum. Kalçasını öpüp ısırırken elleri saçlarıma gömülüyor, nefes nefese, kırık çığlıkları sikimi o kadar sertleştiriyor ki kot pantolonuma sürtünüyor.

O zaman onun tadına bakarım. Kıçını kavriyorum ve tatlı merkezini ağzıma doğru zorluyorum, dilim ipeksi dudaklarının arasından kayıyor. Islak ve sıcaktı ve yüzüme sürtünürken kaslarındaki her kasılmayı hissedebiliyordum.

"Grayson..." Benim adım onun dudaklarında bir dua. Bu beni deli ediyor. Ona olan ihtiyacım dayanılmaz. Arzum vahşice dolaşüyor, dilime karşı zonklayana kadar onu tadıyorum.

Geri çekiliyorum ve yerden kalkıyorum. Onu kollarımın arasına alıp, sadece onu arzulayan bedenimin ağrıyan sert üyesine doğru oturtuyorum.

Alt dudağımı ısırmadan önce ağzımdan "Al beni," diye nefes alıyor. İnliyorum, bir elimi saçlarına sokuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Durman için yalvarana kadar sık beni... ölümün eşiğine gelene kadar."

"Kahretsin." Onu yere indirirken titriyorum, her kasım ve sinirim beklentiyle geriliyor. "Tanrım, sen çok mükemmelsin. Bir daha asla sana karşı geri durmak. Bu günah olur."

Elleri gömleğimi çıkarmak için mücadele ediyor, tırnakları tenime batıyor. Acı verici, zevkli ve katıksız. Gergin bir nefes alıyorum.

Parmaklarım karnımdaki taze yaraya
çarpmıyor. "Tekrar yap," diyorum.

Açtığı yarayı emin bir elle okşuyor, beni sahipleniyor. "Aşk böyle mi hissettiriyor?"

Onun acısını ciğerlerimin oksijeni arzuladığı gibi arzuluyorum. "Aşkımız böyle hissettiriyor."

"O zaman beni bir günahkâr yap, Grayson. Kefaret istemiyorum. Bizi istiyorum."

Bileklerindeki kesikleri öpüyorum. Oraya koyduğum işaretleri. Bu, vücudunu daha da fazla işaretleme, onu başka hiç kimseye ait olmadığı bir şekilde benim yapma dürtüsünü artırıyor. Dişlerimi omzunda gezdiriyorum, sonra boynuna gömülüyorum ve yumuşak, nefessiz bir çığlık çıkarıyorum.

Sabırsız bir şekilde çalıntı dokunuşlar ve ateşli avuntular çılgınlığı içinde kıyafetlerimi çıkarmaya çalışıyoruz. Ağgözlü. Aramızdaki acı, doyumsuz bir ihtiyaçla nabız gibi atan kesik kesik bir ritme dönüşüyor. Daha yakın olmak için. Ten tene olmak. Altımızdaki sert toprak tabakası farkındalığımı artırıyor, gece berrak ve kusursuz. Bizi engelleyecek hiçbir şey yok.

Onu üstümde yuvarlıyorum, çıplak vücuduna bakıyorum, dipsiz gözlerinde hiçbir utanç izi olmadan göğüsleri bana açık. Sırtını kavislendirirken elimi karnında gezdiriyorum, kaygan dudaklarını sikimin shaftına sürttükçe benden bir dizi küfür işitiyor.

"Lanet olsun. Beni öldürüyorsun." Kalçalarının seksi kıvrımlarının her birini karşılamak için yukarı kaldırıyorum.

Üzerime düşüyor, saçları omzundan aşağı dökülüyor ve bizi dünyadan koruyacak bir perde oluşturuyor. Beni içine hapsedmesine izin veriyorum, uzuvlarından akan inkar edilemez güç kalp atışlarımı hızlandırıyor. Günahını çok güzel taşıyor.

"Ya yapabilseydim?" diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna. Dişleriyle etimi çentiklerken, sertçe geri itmek için zeminde bir yer buluyor ve kısıtlamamı yok ediyor.

Bir hırıltı serbest bırakıyor ve bileğini yakalıyorum. Elini boğazıma götürüyorum ve parmaklarını şahdamarıma doğru sıkıyorum. "Eğer alay edeceksen, bunu desteklemeye istekli olsan iyi edersin."

Gözlerinde sapkın bir parıltı beliriyor. "Sen ciddisin."

"Senin elinden gelse her türlü işkenceyi seve seve çekerim. Benim hastalığım senin hastalığınla eşleşiyor." Parmaklarını ağzıma götürüp pedlerini emiyorum, ateşli uyarılmasının tadına bakıyorum. "Kendine dokun," diye emrediyorum.

Yapıyor. Geriye doğru eğilerek narin parmaklarını klitorisine doğru itiyor, sürtünüyor ve arzusunu daha da artırıyor. Üzerimde kayan sıcak etinin hissiyle inliyorum. İşkence, onun verdiği hissin ne kadar cezalandırıcı olduğunu anlatmaya başlamıyor. Artan orgazmı beni yakalıyor ve kalçaları beni kavriyor, kasları serbest kalmak için kenetleniyor.

Vahşi ve sınırsız, beni bağlayan hiçbir kontrol olmadan, ayağa kalkıyorum ve bir kolumu beline doluyorum. Onu kendime sabitliyorum, içine gömülürken nefesini yutuyorum. Bakışlarımız birleşiyor. İçinde hareketsiz kaldığım her işkence dolu saniye bir sonsuzluk.

Tırnakları sırtımı kesiyor ve bu basit hareket vücudunun etrafımda esnemesini tetikleyerek patlayıcı bir tepki veriyor. Ona çarpıyorum. Arkamdaki toprağı kavrayarak, onun mükemmel merkezine doğru sınırsızca itiyorum. Nefes nefese çılgınlıkları ağzıma yaklaşıyor. Yalvarışlarının tadına bakıyor, her birine başka bir savunmasız hamleyle karşılık veriyorum.

Onun içinde olma hissi, daha önce sahip olduğum tüm inançları yok ediyor. Onu.

Burası cennet. Tanık olmak istediğim tek cennet. O artık benim gerçeğim, kuralları biz koyarız.

O zirve yapıyor, ben zirve yapıyorum. Bedenlerimiz birlikte yükselip alçalıyor, daha da yükseliyor, daha uzağa düşmek. Bedenlerimizi sarsan duygular neredeyse dayanılmaz. Acı verme ve deneyimleme arzusu neredeyse ezici. Bu çok fazla. *Hissetmek* çok fazla. Çıldırıcı.

"Canımı yak," diye yalvarıyor.

İçimde şiddetli bir ürperti dolaşıyor.

Bildiğiniz tek duygu acı olduğunda, tek arzuladığınız şey acıdır. Yaşadığınızı bilmenizi sağlar.

Ellerim dokunuyor, etinin her hassas bölgesinde geziniyor. Parmaklarımı teninde gezdiriyorum, vücudunu ellerimin kiriyle işaretliyorum. Biz sevişirken aşındırıcı kum aramızda sürtünüyor. Her aç arzusunun doyurulmayı talep ettiği bu anda şefkatli hiçbir şey yok. Pislik içindeyiz. Birbirleri için açlık çeken iki doyumsuz, vahşi hayvan gibi sevişiyoruz.

Meme ucunun sert tepesini ısıırıyorum ve o da başını geriye atarak keskin acıyı memnuniyetle karşılıyor. Ona zarar verebileceğim pek çok yol düşüncelerime saldırıyor, zayıflayan kontrolümü parçalıyor.

Omuzlarını arkadan kavıyorum, onu eğilmeye ve göğüslerini bana açmaya zorluyorum. İçine girdiğimde, daha derin olma ihtiyacı akıl sağlığımı ele geçiriyor. "Bu yeterli değil."

"Yeter artık, Grayson. Canımı yak."

Homurdanıyorum ve onu yere yatırıyorum, bacağına omzumun üzerinden sürüklüyorum ve kalçalarımızı birbirine çarpıyorum. Ben onun içine girerken parmakları karnımdaki sert kasların üzerinde geziniyor. İhtiyaç hâlâ daha fazlasını talep ediyor.

Minyon vücudu bana kusursuzca oturuyor, onu istediğim pozisyona sokmam için yalvarıyor. Düşük bir hırıltıyla onu ters çeviriyorum ve bir elimi leğen kemiğinin altından geçirerek güzel kıcını yukarı kaldırıyorum. Sonra bileklerini tutup sırtına sabitliyorum.

Bu pozisyon onu savunmasız ve çıplak bırakıyor, arkasına geçerken sikim zonklıyor, kalbim gümbür gümbür atıyor. Kabzasına kadar içine itiyorum. Vücudu basınçla sarsılıyor ama sonra o seksi kalçalarını sallayarak daha fazlası için yalvarıyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum daha derine iterken, bileklerini ince sırtının ortasına doğru zorluyorum.

Gırtlaktan bir küfür savuruyor, çekirdeği nabız gibi atıyor ve etrafımda sıkılaşıyor. Hiç pişmanlık duymayan aç bir hayvanım, onu doldurma ve aynı anda alma arzumu en tatlı acıyla ortaya çıkıyor.

Onu şiddetle beceriyorum. Onu vahşice beceriyorum. Soğuk, affetmeyen toprağa karşı, açık gece gökyüzünün altında, onu ilk tattığımdan beri varlığıma hükmeden kadınla bildiğim tek şekilde sevişiyorum.

En sarsıcı zevk beni ele geçirirken, kayboldum. Onun adı bir ilahiye dönüşüyor.

Utanmadan geliyor. Terk ederek boşalıyor. O kadar sert boşalıyor ki neredeyse beni dışarı itiyor, ama ben ona geri çarpıyorum, dalgasını kırıyorum.

London ve ben aşağı inerken birkaç hassas saniye boyunca, uhrevi mutluluk acıyı askıya alıyor ve ona doğru düşüyorum, yorucu nefesler alıyorum, ağzımı onun üzerinde gezdiriyorum, böylece onun ve bu anın her parçasını tüketebiliyorum.

Coşku.

Kendini ağırlığımdan kurtarıyor ve beni yere itiyor, orada bedenimin üzerine kıvrılıyor. "Huzur," diye fısıldıyor.

Kollarımı ona doladım. Daha önce hiç huzur hissetmemiştim. Bu yabancı duygunun, onun beni tamamen ele geçirdiği gibi beni de ele geçirmesine izin vererek onu kendime sarıyorum. Nefes alış verişini düzleşene kadar kırmızı gölgenin altında bu şekilde uzanıyoruz.

Bitmesini istemiyorum.

Ancak çok geçmeden, dünya ve onun sürekli kısıtlamaları bana hala yapılması gereken işler olduğunu hatırlatıyor. Londra'nın tamamen özgür olmasının tek bir yolu var.

OceanofPDF.com

BURN

LONDON

A Bir fırın gibi yanan sıcaklık yüzümün yan tarafını ısıtıyor. Sıcak ve soğğun şaşırtıcı zıtlığı beni rüyasız bir uykudan koparıyor, farkındalık beni sakin ve doyun kozamdan dışarı fırlattı.

Bir kereliğine, zihnim geçmişe ve bugüne dair tüm düşüncelerden mutlulukla arınıyor. Sonra, gerçeklik içeri giriyor ve beni yeni bir endişe alemine çekiyor.

Göz kapaklarımda sıcak bir turuncu ve kırmızı titreşiyor. Grayson'a uzanıyorum ve bileğim sıkışıp metalin soğuk öpücüğü kolumda gezinirken bir *tıkırtı* duyuyorum. Gözlerimi açmak için zorlanıyorum, içimde bir alarm çalışıyor, kan damarlarıma hücum ederken kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Bağlantım kopmuş gibi hissediyorum. Başım dönüyor. Görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırpyorum ve manzara göğsümü kabartıyor. Sabahın erken saatlerinde gökyüzünde alevler yükseliyor. Alevler koyu mavinin kenarlarını kaplıyor, kırmızı ve turuncu bulutların mozağine karışıyor, iki varlığı birbirinden ayıramıyor.

"Grayson-" diyorum, sesimi panik kaplıyor. Sonra onun adını haykırmaya başladığımda, nerede olduğumu ve neler olduğunu fark ediyorum.

Kelepçeleri çekiyorum. Bir zincir iskeleyi çevreliyor ve beni Grayson'la birlikte bir adamı öldürmek için kullandığımız tuzağa bağlıyor. Labirentin ötesinde, ev alevler içinde. Yanan kirişlerin patlama ve çıtlama sesleri, zayıf siren sesinden önce kulaklarıma ulaşıyor.

Çılgınca vücudumu inceliyorum. Yine Grayson'ın benim için seçtiği siyah saten elbiseyi giyiyorum. Aklımda mantıksız bir düşünce dolaşıyor - bu başka bir test olmalı. Yukarı bakıyorum. Anahtarlardan biri beni özgür bırakmalı. Sadece anahtarlar gitmiş.

Göğsüm boş, yankılanan bir ağrıyla sızlıyor.

Grayson gitmeme izin vereceğini söyledi.

Oh, Tanrım. Bunu hayal etmedim. Aramızda olanları ben uydurmadım. Hayır, anılarım hiç bozulmadan yerinde duruyor. Yaşanan her şey hâlâ benimle, benim bir parçam; dünya her zamankinden daha şeffaf.

Sadece Grayson kayıp.

Gitmeme izin verdi.

Kelepçeleri çekiştiriyorum, kaçmak ve onu bulmak için çaresizim ve...

Ne?

Çılgın Bonnie ve Clyde gibi gün batımına doğru kaçmak mı? Kanundan kaçmak, aşk, tehlike ve kızgınlıkla yaşamak. Bu küçük bir kızın hevesi. Bir kadın için gerçek değil.

İskeleyle yaslandım. Kemiklerim yorgun, kaslarım uyuşuk.

Gerçeklik bir kara deliktir.

Anlık ve anlık tatminlerin ötesini göremiyordum ama Grayson görebiliyordu.

Yine de bana seçme şansı vermedi. Benim yerime karar verdi.

Polis ışıklarının parıltısı çam ağaçlarına çarpıyor. Alevler yükseldikçe, dumanlar duygusuz sabaha doğru yükseliyor, itfaiyecilerin ve yetkililerin bağırışları birbirine karışıyor. Midemin çukuruna bir huysuzluk yerleşiyor. Sefalet keskin ve kahredici.

Sonra sesler açıklığa doğru sürüklenir.

"Dr. Noble?"

Melankolinin donuk pençeleri beni sürüklüyor. Cevap veremem. Yanıt veremiyorum.

Nefes al.

"Dr. London Noble. Onu buldum! İyi misiniz?"

Görmeyen bakışlarım önemli bir ayrıntıya takılıyor. Önümdeki koyu renk takım elbise, gri kravatına iliştilmiş bir FBI rozeti taşıyor. "Ben Özel Ajan Nelson. Artık güvendesiniz."

Ajan rahatlatmak için elini çıplak omzuma koydu. "Buraya biraz yardım getirelim!" diye bağıyor.

Bedenim iskelenin etrafında kıvrılıyor. Sertliğe tutunuyorum. Sadece birkaç dakika önce özgürdüm. Hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir şekilde, canlı renkler ve dokularla özgürdüm. Ve göz açıp kapayıncaya kadar, sıkıcı ve suçluluk duygusuyla dolu dünyaya geri döndüm.

Acı içimde bir yarık açıyor ve bir sızı boğazımı tıkıyor. Acının safrasında boğuluyorum. Ama sertçe burnumu çekip acıyı bastırıyorum. Yapmak zorundayım.

Bir zamanlar oyuncuydum. Yine olabilirim. En azından artık aradaki farkı biliyorum.

Ajan tankın çevresinde yürürken ben de kalkanımı dikiyorum. Turunu tamamladığında bir küfür mırıldandı. "Aman Tanrım."

"Lütfen, çıkarın şunları üzerimden," diyebildim.

Ajan Nelson dikkatini bana yöneltti. "Tabii ki." Bir çift lateks eldiven giyiyor. O kelepçe mekanizmasını çalıştırırken, daha fazla ajan ve polis memuru açıklığa giriyor.

Birkaç saniye içinde, üniformalı ve tulum giymiş adli tabipler açıklığı sarı bantla kapladı ve olay yeri olarak işaretledi. Daha birkaç saat önce benim ve Grayson'ın kutsal sığınağı olan yeri plastik örtüler kaplıyor.

"Bunu sormak zorunda kaldığım için üzgünüm, London." Ajan bakışlarımı inceliyor. Hiç de üzgün değil. "Ama tıbbi taramadan geçmenizi istiyorum."

Göğsüm alev alev yanıyor. "Tecavüz kiti demek istiyorsun."

"Evet." Yankılanan bir *klik* sesiyle kelepçeler bileklerimden kurtuldu. Bir kanıt torbasını silkeleyip içine koyar. Pişmanlığına dair tek ipucu

Gözlerinin köşelerindeki hafif kırıışıklığı. İkimiz de profesyoneliz. Bu standart. "Kısa bir süre sonra ifadenize de ihtiyacım olacak."

Bileklerimi ovuyorum, sıyrıkların eğimli çıkıntıları kaybettiklerimin acı verici bir hatırlatıcısı. Ajan Nelson ayağa kalkmama yardım etmeye çalışıyor ama elimi uzatarak onu savuşturuyorum. "Ben iyiyim," diye teminat verdim. Ve iyiyim de. Normalde beni rahatsız eden acı geri dönmedi, kabullenış kök saldığı anda yok oldu.

Daha sonra bu olguyu analiz edeceğim. Ama şu anda bunu düşünemiyorum. "Ben hazırım," diye ilan ediyorum.

Ajan beni labirentten çıkarıp yangından biraz uzakta park etmiş bir ambulansa doğru yönlendiriyor. İtfaiyeciler yayılmadan önce cehennemle mücadele ederken bir zamanlar huzurlu olan ormanı kaos kaplıyor.

Ateşle yüzleşiyorum, sıcaklığın tenime dokunmasına izin veriyorum. Onu iliklerimde hissediyorum, kaos ve felaketin o elektrik nabzını. Grayson'ın sanat eseri gökyüzünün soluk bir tuvali içinde çerçevelenmiş. Ajan beni uzaklaştıran kadar alevlerin dans edişini ve daha da yükselişini izliyorum.

Ajanlardan biri yanlarından geçerken, "Herhangi bir kanıt orada olmalı," diyor ve bakışlarını yanan eve diyor. "Şu ana kadar hiçbir şey bulamadık."

Ajan Nelson onu başıyla onaylıyor. "Aramaya devam edin."

Gözlerimi kapatıyorum. Kendimi toparlamak için sadece bir saniyeliğine. Bunu yapamam. Onsuz yapamam. Grayson anahtarın ben olduğumu söyledi ama kilidimi açan oydu. Şimdi ikimiz de lanetlendik.

Bir sağlık personeli etrafıma sıcak bir battaniye sararak beni olay yerinden uzaklaştırıyor. Ajan Nelson da peşimden geliyor. "Dr. Noble, o içeride mi?" diye soruyor.

Bakışlarım evin kararmış, kömürleşmiş kemiklerine kayıyor. Ateş hala yanıyor, parlak turuncu ve kırmızı ve öfkeli, çamların kollarını yalıyor ve alacakaranlık gökyüzüne korlar gönderiyor.

Grayson benim için her şeyi yaktı.

Beni birden fazla şekilde özgür bıraktı.

Ve bunu yaparken, ona giden yolumu yok etti. Adamın cevapları şimdi kül oldu.

Sanırım bazı şeylerin gizemli kalması gerekiyor. Cevabın size verilmediği yerler. Onu aramak zorundasınızdır.

Ajana ruhumun derinliklerinden gelen bir cevap veriyorum. "Evet," diyorum. "İçeride."

Ajan başını hafifçe sallayarak inanmadığını belli eder. "Beni nasıl buldunuz?" diye sordum.

Dikkatini ateşten ayırıyor ve yeniden bana odaklanıyor. "İsimsiz bir arama," diyor basitçe.

Genç bir acil yardım görevlisi beni ambulansın arkasına oturmaya çağırıyor. Bana sağlığımla ilgili standart sorular soruyor, ardından olası kanıtları bozmamak için mümkün olduğunca dikkatli davranarak bariz kesikleri sarmaya başlıyor.

O zaman elbiseye el konulacağı aklıma geldi.

Öfkemi içime atıyorum ve ajana bakıyorum. "İsimsiz arama diye bir şey yoktur," diyorum ses tonumdaki suçlamayı gizlemeye çalışmadan.

Hafif kaşları gözlerinin arasında bir çatıklık yaratıyor. "Hayır, yok" diye itiraf ediyor. "Arama yetkilileri bir depoda tutulan kaçırılmış bir çocuğa yönlendirdi. Daha sonra aramayı Grayson Sullivan adına kayıtlı bir telsiz numarasına kadar izlediler. Bu adres hesapta kayıtlıydı."

Öfkemi gizlemek için başımı çevirdim. Grayson bağlantıyı kurduktan sonra yeri keşfetmelerinin an meselesi olduğunu biliyordu. O kadar bariz ki neredeyse aptalca. Çok zeki bir adamın ya da suçlunun yapacağı bir şey değil. FBI'ın bunu görmesi gerekirdi.

"Çocuk iyi mi?" diye sordum.

Nelson başını sallar. "Evet. Ailesi hastanede onunla birlikte."

Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum. "Onu kaçırın adam o kokuşmuş konteynırın içinde."

"Tanrım." Ajan elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Buna tanık oldunuz mu?"

Soruyu düşündüm. Grayson yanan evin içinde değil. Bunu biliyorum, tıpkı ajanın bildiği gibi.

Katlandığım ve geçtiğim testler bana aradığım tüm cevapları verdi. Artık saklanmak yok. Daha fazla bastırmak yok. Yalan söylemek yok. Grayson benim için hayatını ateşe verdi, böylece yeniden başlayabilirim. Böylece hazır olduğumda -gerçekten hazır olduğumda- yeniden başlayabiliriz.

Ona güveniyorum.

Yapboz parçalarını bir araya getirerek beni buldu. Ben de onu öyle bulacağım. Bu ajan ve Sullivan avında çalışan herhangi bir yetkili benim yeni en iyi arkadaşlarım.

"Londra mı?" diye soran temsilci dikkatimi çekiyor ve soruyu ısrarla soruyor.

Ateşe doğru dönüyorum. "Evet, cinayete tanık oldum. Cevaplarınızı aldım."

Ücretli bir dakikanın ardından daha sakın bir ses tonuyla, "Sizin için arayabileceğim biri var mı?" diye sorar.

Normalde bu soru beni kışkırtırdı. Ne kadar yalnız olduğuma dair acı verici bir hatırlatma. Ancak bir keresinde hastama ifade ettiğim gibi, yalnız olmak ve yalnızlık iki farklı şeydir. Artık yalnız olmayı seçmiyorum ve ihtiyacım olan kişi dışarıda bir yerde. Beni bekliyor.

FBI ajanına baktım. "Evet. Basını ara. Yapmam gereken bir duyuru var."

Kazıp çıkar.

O benim babam değil.

Eyleme geçirmem gereken dersler, aksi takdirde cevapların geri kalanının kilidi asla açılmayacak.

Artık nereye ait olduğumu biliyorum.

OceanofPDF.com

DAHA SONRA

GRAYSON

I Eğer cehennemin bir giriş noktası olsaydı, bu Mize, Mississippi olurdu. Klimayı çalıştırıyorum ve ensemdeki teri havluyla siliyorum, Sıcaktan iğreniyor. Sonra sesi açıyorum, böylece havalandırmanın patlamasından onun sesini duyabiliyorum. Kurtarılmasından yirmi dört saat sonra London başına bir konuşma yapıyor.

Parmağım yüzünün narin kıvrımlarında geziniyor, düz ekran onun yumuşak teninin yerini tutmuyor. Elimi bırakıyorum. Kalçamda yumruk haline geliyor.

London mikrofona, "Bu duyuru kalbime ağır gelse de, yükünü bir gün daha taşıyamam," diyor. Kameraların parıltısı onu korkutmuyor. O bu dünya için doğmuş bir oyuncu.

Karavanımın koltuğuna yerleşirken sırtıtıyorum. Diğer herkes için Dr. Noble gerçekten yükü olan bir ruh. Hayatta kalan biri. Bir kahraman. Benim içinse korkulması gereken karanlık bir tanrıça.

"Esaret altında geçirdiğim uzun ve yorucu saatler boyunca zihinsel bir çöküş yaşadım. Çöküş - artık meslektaşlarım ya da ben tarafından tanınmıyor - olanları tanımlayabilmemin tek yolu bu." Yere bakmak için duraklıyor. Çok ağırbaşlı. "Baskı nedeniyle, beni kaçıran adamla ilgili bastırılmış anılar ortaya çıktı."

İçimde bir heyecan uğulduyor. Muhabirlerin saldırısı arttıkça, sorular hep bir ağızdan haykırıldıkça, heyecanımı kontrol edemeyerek koltuktan sıçırıyorum.

Güven.

Londra için olduğu kadar benim için de yeni.

Büyük zorluklarla karavandan çıkıyorum. Sesi arka planda kalıyor, beni çağırıyor, ama artık birlikte olmamızın sadece bir zaman meselesi olduğunu bilerek ondan uzaklaşıyorum.

Harap ev bir dönümlük ölü bir arazinin üzerinde duruyor. Mısır kabukları ön bahçeyi kirletiyor. Dış cephe boyunca çatlamış boyalar soyuluyor. Kırık bir cumba küflü ve yıkık bir iç mekâna işaret ediyor. Temel burada, ama canlı olan her şey solmuş.

Londra'nın çocukluk evi.

İçeri giriyorum, ön kapı neredeyse paslı menteşelerinden düşüyor. Döşeme tahtaları botlarımın altında gıcırdıyor. Burası onun başlangıcıydı. Anılarının başladığı yer.

Kafesi görmeliyim.

Asma kilitli bir kapı bodruma girişı engelliyor. Evde sağlam kalan tek kapı bu, sanki kimsenin giremeyeceğinden emin olmak için periyodik olarak geri dönüyormuş gibi. Acaba yılda kaç kez bu bodrumu ziyaret ediyor, gerçekler peşini bırakmıyor, keşfedilmekten korkuyor.

Bu korku artık onu tutsak etmiyor.

Kilidi kolayca açıyorum, sonra da cebime atıyorum, onun bilgisi ve dahline dair her türlü kanıtı ortadan kaldırıyorum. Karanlık ve nemli mezara girdiğimde, parmaklıkların görüntüsü kalp atışlarımı hızlandırıyor. Çok güzel bir yer. Gotik ferforje demir ve ortaçağ. Kabuslarla dolu kara bir hapishane.

Burada onun varlığını hissederek zaman geçiriyorum. Burada onu babasının suçlarına bağlayacak hiçbir şey olmadığından emin oluyorum. Sonra karavana dönmeden önce arkamda sadece onun anlayacağı bir ipucu bırakıyorum.

İyi yetkililer yakında burada olacak. Kazma ve kazı.
Kızların ve Londra'nın karanlık sırlarını ortaya çıkarmak.

Artık özgür olduğuna göre, sabırlı olabilirim. İhtiyacı olan her şey olmaya hazırım. Ona ipuçları bıraktım, bulmacamın parçaları. Hikayem onun için gerçeği ortaya çıkaracak.

Beni bulacaktır.

Hayır, bizimki bir aşk hikayesi değil. Bizimki bir uyarıyla geliyor. Ve henüz bitmedi.

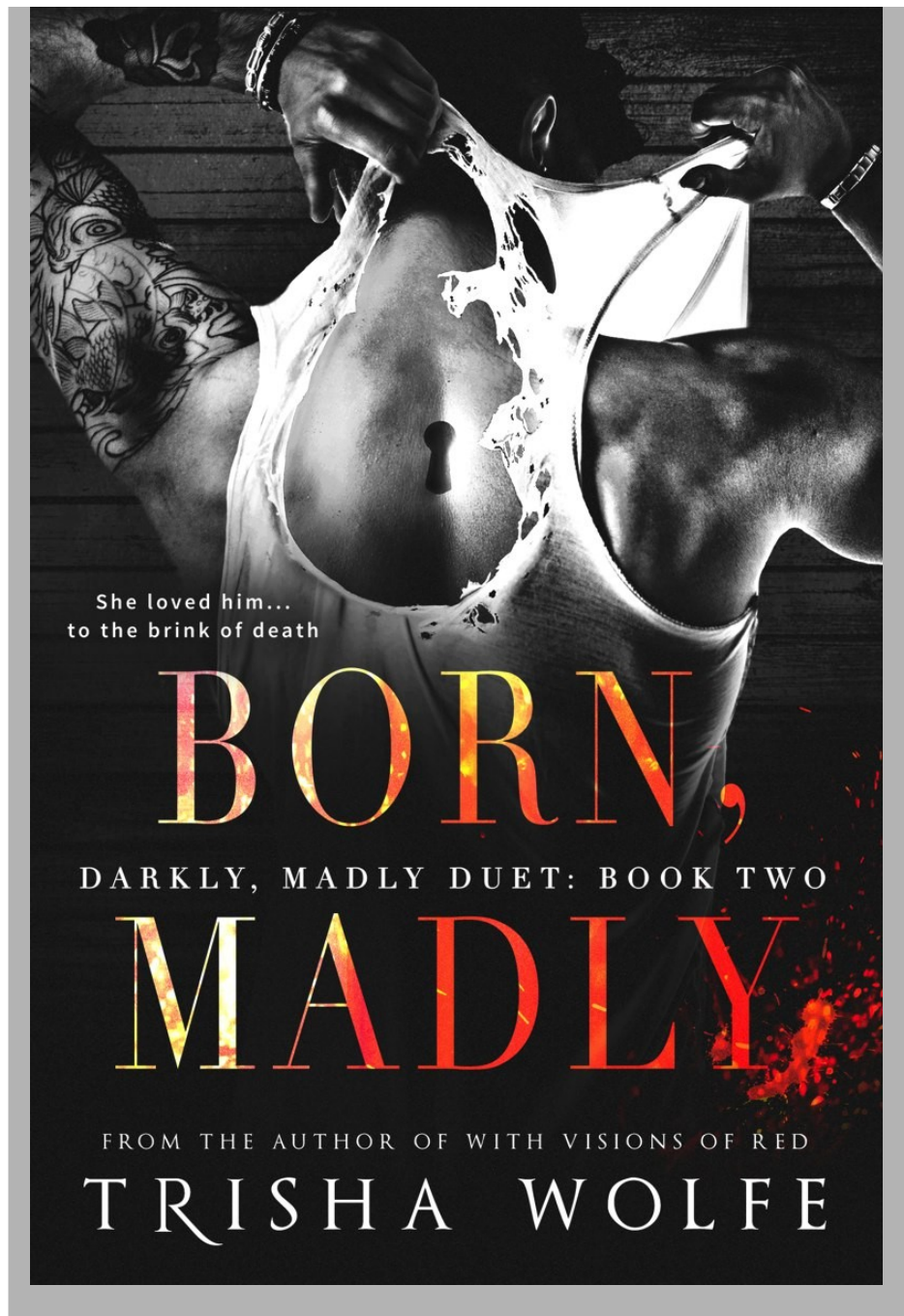
Tabii ki kimse uyarıları dikkate almaz. Bizim hikayemiz bir uyarıyla *başladıysa*, benim hikayem de bir tehditle başlıyor.

Girmeyin.

Ben cehennemde doğdum.

London ve Grayson'ın hikâyesi yakında çıkacak olan *Karanlık, Çılgın Düet*'in ikinci bölümü Born, Madly'de devam edecek. [Trisha Wolfe'un haber bültenine kaydolarak](#) doğrudan gelen kutunuza gönderilen bir yayın bildirimi alın.

İşte Born, Madly kitabının kapağına özel bir bakış!

OceanofPDF.com

Sadie Bonds, Born, Darkly'de London'ın meslektaşı ve üniversite arkadaşı olarak karşımıza çıktı. Onun bir seri katilin peşindeki karanlık ve çarpık yolculuğunu ilk Broken Bonds romanı olan *With Visions of Red*'de takip edebilirsiniz.

With Visions of Red tüm e-Kitap perakendecilerinde ÜCRETSİZ. [Burada bulabilirsiniz!](#)

OceanofPDF.com

ALSOBYTRISHAWOLFE

Kırık Bağlar Serisi

Kırmızı Vizyonlarla

Bağlayan Bağlarla Alay

Darkly, Madly Düet

Born, Darkly Born,

Madly -

Living Heartwood Romanları

En Karanlık Kısım

Kaybolan Parça

Sönüyor

Bağımsız Romanlar ve Kutu Setleri

OceanofPDF.com

AKNOWLEDGMENTS

Teşekkür ederim:

İnanılmaz yetenekli eleştirmen ortağım ve arkadaşım P.T. Michelle, bu kadar hızlı okuduğun, bana çok ihtiyacım olan moral konuşmaları ve tavsiyeler verdiğin, harika notlar aldığın ve arkadaşlığın için.

Anında okuyan ve çok fazla teşvik sunan süper insan beta okuyucularım. Sizin zekânız olmadan kitap yazamazdım. Dürüst olmak gerekirse, siz benim kızlarımsınız! Melissa & Michell (Benim M&M'lerim) ve ayrıca Debbie her zamanki gibi hızlıca okuyup bana faydalı bilgiler verdikleri için. Tüm Wolfe Club kızları, ARC'yi okudukları ve bu kitabı şekillendirmek için yardım ve desteklerini sundukları için. Hepinizin benim için ne kadar önemli olduğunu ifade edemem - sadece bunu siz olmadan yapamayacağımı bilin.

Wolfe Club'da aklımın başımda kalmasını sağlayan kızlara özel bir sesleniş; burada başka bir şey olmak tamamen kabul edilebilir ;) Siz kızlar en iyisisiniz. Beni güldürüyor, motive ediyor ve o kadar çok destek veriyorsunuz ki, tahmin bile edemezsiniz. Her birinize tapıyorum. Ve muhteşem desteğiniz için okur grubum The Lair'e özel bir teşekkür.

En sevdiğim yazarlardan ikisi olan Gemma James ve Annika Martin'e (cidden, burada kıskançlıktan ölüyorum!) cesaretlendirdiğiniz ve geri bildirim sağlamak için erken bir kopyayı okuduğunuz için özel bir teşekkür daha. Sizler birer rock yıldızısınız!

Paylaşımında bulunan ve seslenen tüm yazarlara. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve harikasınız.

Aileme. İlham kaynağım olan oğlum Blue, sen olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum. Ve kocam Daniel (kaplumbağam), desteğiniz ve her kitap etkinliğinde "koca" unvanınızı sahiplendiğiniz için. Duygusal destek, çikolata ve koşulsuz sevgi için ailem Debbie ve Al'a.

Najla Qamber Designs'dan Najla Qamber, sadece bu çarpıcı, nefesimi kesen kapağı yarattığın için değil, aynı zamanda bu kadar sert salladığın için de çok teşekkür ederim! Sizinle çalışmak çok eğlenceli; seri kapağı yaratma gibi çok stresli bir görevin stresini aldınız ve gelecek projelerde sizinle tekrar çalışmak için sabırsızlanıyorum. Bu kapak hayal ettiğim her şey ve daha fazlası.

Teşekkür etmem gereken, bu yolculukta yanımda olan ve olmaya devam edecek olan çok, çok fazla insan var, ama burada herkese teşekkür edemeyeceğimi biliyorum, liste uzayıp gider! Bu yüzden sizi çok sevdiğimi bilin. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve desteğiniz olmasaydı burada olamazdım. Çok teşekkür ederim.

Okuyucularım, her birinize ne kadar değer verdiğim ve sevdiğim hakkında hiçbir fikriniz yok. Siz olmasaydınız, bunların hiçbiri mümkün olamazdı. Kulağa ne kadar klişe gelse de, bunu kara kalbimin derinliklerinden söylüyorum; size tapıyorum ve her zaman size hissettiren kitaplar yayınlamayı umuyorum.

Her şeyi Tanrı'ya borçluyum, *her şey* için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Trisha Wolfe küçük yaşlardan itibaren kurgusal dünyalar ve karakterler hayal etmiş ve kendi kendine konuşmakla suçlanmıştır. Bugün ailesiyle birlikte Güney Carolina'da yaşıyor ve kurgusal dünyalarını kendi kendine konuşmaya devam etmek için bir bahane olarak kullanarak tam zamanlı yazıyor. Gelecekteki yayınlar hakkında güncellemeleri <http://www.trishawolfe.com/> adresinden alabilirsiniz.

Yeni çıkan kitaplardan, özel promosyonlardan ve tüm Trisha Wolfe kitapları için imza etkinliklerinden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Trisha Wolfe'un haber bültenine buradan](#) kaydolun.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.